ВАША ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Сила провізії

ГЕРІ КІЗІ

Дорогі друзі у Христі,

Ми молимося, щоб учення, викладені в цій книжці, благословили й підбадьорили вас! Сміливо діліться цим матеріалом зі своїми друзями, родиною та своєю церквою. Крім того, відвідайте *FLNFree.com*, щоби безоплатно завантажити додаткові матеріали для вивчення вашою мовою!

Бог любить вас і має чудовий план для вашого життя! Знання того, як працює Царство Боже, змінило наше життя на краще, і ми віримо, що воно зробить те саме і з вами!

З любов'ю у Христі
Гері та Дренда Кізі

ВАША ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Сила провізії

ГЕРІ КІЗІ

Your Financial Revolution. The Power of Provision, Ukrainian, by Gary Keesee
Copyright © 2023 by Gary Keesee

Originally printed in English
ISBN 978-1-945930-39-3

P. O. Box 779, New Albany, OH 43054
1.888.391.LIFE garykeesee.com

This book is a free gift from the author and is NOT FOR SALE

You can reach *Faith Life Now Ministries* on the Internet at *FaithLifeNow.com*

More resources by the same author are available for free download at *FLNFree.com*

Ваша фінансова революція: Сила провізії, українською мовою, Гері Кізі
Copyright © 2023 by Gary Keesee

Оригінальне видання англійською мовою відбулося під назвою
Your Financial Revolution. The Power of Provision

Ви можете зв'язатися з *Faith Life Now Ministries* за адресою *FaithLifeNow.com*

Усі цитати зі Святого Письма відповідають українському перекладу Біблії Івана Огієнка, крім особливо зазначених

Бажаєте більше БЕЗКОШТОВНИХ навчальних ресурсів вашою мовою?
Перейдіть на FLNFree.com

ЗМІСТ

ВСТУП 9

РОЗДІЛ 1. Світло сяє в темряві 27

РОЗДІЛ 2. Новий спосіб мислення 47

РОЗДІЛ 3. Момент правомочності 69

РОЗДІЛ 4. Чи ви забули? 103

РОЗДІЛ 5. Посилюючи вашу провізію 125

РОЗДІЛ 6. Віра — це ключ 159

РОЗДІЛ 7. Попередження: залишайтеся в межах своєї розвиненої віри! 179

РОЗДІЛ 8. Вам потрібен план! 199

РОЗДІЛ 9. Час діяти! 215

ВСТУП

Назва цієї книжки може здатися аж надто елементарною, чимось на кшталт констатації очевидного факту. Я маю на увазі — хто ж сперечатиметься з явною вигодою цього? Гадаю, ми всі погодимося з тим, що мати провізію, тобто провізію всього того, що нам потрібно в житті, дуже важливо. Проте багато кому насправді бракує тієї провізії, якої вони потребують. Чимало хто просто зводить кінці з кінцями, борючись за те, аби протриматися на плаву. Вони живуть у рабстві рахунків і боргів, яким, здається, не буде краю. Замість того щоб здійснювати свої мрії, вони живуть у відчаї, через силу примушуючи себе ходити на ненависну роботу, і, що найгірше, без жодної значущої життєвої мети.

Нещодавнє дослідження показало, що 48% американців приносять додому 31 561 долар на рік, або 2 630 доларів чи менше на місяць[1], а 40% населення не можуть виписати чек на 400 доларів, не спланувавши його попередньо[2].

---

[1] https://howmuch.net/articles/how-much-americans-make-in-wages

[2] https://www.cnbc.com/2018/05/22/fed-survey-40-percent-of-adults-cant-cover-400-emergency-expense.html

Чи можете ви уявити собі, який це стрес, коли доводиться відстежувати кожен гріш, який витрачаєш, сподіваючись просто дожити до наступної зарплати; і так тиждень за тижнем, місяць за місяцем — і кінця-краю цьому не видно? Замість того щоб упевнено крокувати вперед, ви виявляєте, що дедалі глибше загрузаєте в боргах, і це все переходить у безвихідь. Я можу собі це уявити, бо саме так і жив дев'ять довгих років; і це не було чимось надуманим. Це було дуже реально.

Ганьба нестатку

Побравшись, ми з моєю дружиною Дрендою сподівалися почати чудове життя, але опинилися в боргах, серед суцільного фінансового стресу. Лише через кілька коротких років виявилося, що ми маємо десять кредитних карток, які були анульовані, три позики у фінансових компаніях під 28% річних, виплати за дві старі машини з пробігом понад 200 000 миль, застави податкової інспекції та багато інших боргів, які не спроможні сплатити. Ми завинили нашим батькам тисячі доларів; дійшло до того, що вони просто перестали нам позичати.

І річ не в тому, що ми навмисно заходилися руйнувати своє життя боргами — ми просто намагалися вижити. Це може здаватися божевіллям, але я працював у фінансовій сфері, допомагаючи людям із їхнім страхуванням та інвестиціями. Моя зарплатня на сто відсотків складалася з комісійних од продажів, які я здійснював, проте комісійних завжди бракувало. Ми сподівалися, що мій бізнес піде вгору, однак тижні перетворювалися на роки, а жодних змін не відбувалося.

Зрештою, після дев'яти довгих років, покладаючись на життя в борг, аби оплачувати рахунки, ми вичерпали всі можливі спо-

соби позичання грошей, які лишень могли придумати. Заклали майже все цінне, що можна знайти, і стрес від життя в цьому фінансовому болоті почав завдавати серйозної емоційної шкоди мені та моїй родині.

Я почав страждати на панічні атаки, і мені призначили антидепресанти, які насправді не допомогли, а спричинили «букет» серйозних побічних ефектів. Лікарі також сказали, що в мене може розвинутися діабет через проблеми з підвищеним рівнем цукру в крові.

Та гіршим навіть за мої медичні проблеми був страх, який оволодів моїм життям настільки, що я боявся виходити з дому. Мій світ звузився навколо мене, паралізуючи пекельним, болісним страхом! Ми не мали змоги оплачувати всі наші рахунки і щомісяця ламали голову, визначаючи для себе, які з них сплатити обов'язково, а які можна відкласти на наступний місяць.

Гадаю, одним із найбільш виснажливих аспектів того фінансового безладу, у якому ми жили, був сором, який я відчував. Страх охоплював мене щоразу, коли я використовував кредитну картку, сподіваючись на те, що вона спрацює й цього разу. Я постійно вигадував відмовки — а насправді брехав — колекторам, які телефонували майже щодня. Напевно, найважчим з усього цього було бачити, як моя прекрасна сім'я мусить обходитися без потрібних речей, і від цього моя душа боліла ще сильніше. Чесно кажучи, ледь не щодня я почувався невдахою, стикаючись із проблемами, які йшли чередою.

І цей фінансовий хаос не був якоюсь цяткою на радарі — таке наше існування тривало довгих дев'ять років!

Передхоплюючи ваше запитання — так, ми ходили до церкви щотижня. Я мав вищу освіту в галузі богослов'я та бізнесу й закінчив один рік біблійної школи. Я був хрещений у Святому Дусі

й любив Бога, проте водночас щось було страшенно не так у нашому житті. Я це знав, та що з того? Історії, які я читав у Біблії, просто не відбувалися в реальному житті.

Ми ходили до чудової церкви, яка вчила, що є Божа воля на наше процвітання, однак я просто не бачив, щоб ставалося саме так, мені було невтямки, чому ж це не відбувається. Якщо вже так казати, то я не бачив, щоб і хтось із моїх друзів жив більш-менш заможно.

Пробуджувальний дзвінок

Усе полетіло шкереберть, коли знову зателефонував один юрист, із тих багатьох, що ходили за мною назирцем, вимагаючи грошей. Цього разу наша розмова була дуже конкретна й пряма. «Містере Кізі, я даю вам три дні, щоб ви надіслали тисячу шістсот доларів, що завинили моєму клієнтові. Інакше я буду змушений подати проти вас позов на цю суму». Відтак він просто поклав слухавку.

Я знав, що це кінець. Усе скінчено. Я не мав куди поткнутися, звернутися туди, де б уже не вичерпав. Не було ні грошей, ані харчів. Наш холодильник видавався таким самим злиденним, як і наш чековий рахунок. Я сподівався хоча б на один робочий тиждень, щоб витягнути нас із ями на певний час, проте він так і не настав.

Розбитий відчаєм, я піднявся до своєї маленької спальні в старому фермерському будинку, який ми орендували за 300 доларів на місяць. Знав, що немає Божої волі на те, щоб ми жили в такій фінансовій кабалі, але наше життя можна було назвати чим завгодно, лишень не процвітанням.

Зі сльозами на очах я впав на ліжко й заволав до Бога. Дивно, однак раптом я почув, як Він відповів на мої слізні благання. Піднявшись із мого духу, я почув ці слова зі Святого Письма:

А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі.

До филип'ян 4:19

«Я знаю це місце з Писання, — вигукнув я, — але ж не бачу нічого цього у своєму житті». Аж тоді почув, як Святий Дух промовив:

> «Той безлад, у якому ти нині перебуваєш, — не через Мене. Причина цього безладу в тому, що ти не знаєш, як діє Моє Царство». І далі Він сказав мені, що Його Церква живе так само, як Ізраїль за часів фараона, — як раби. «Я хочу, — заявив Він, — щоб Мій народ був фінансово вільний!»

Хоча я не знав, що Святий Дух мав на увазі під Царством, але розумів, що бути вічним боржником — це не допоможе, і Він хоче сказати, що є кращий спосіб жити, про який я ще не знав. Що це за спосіб, як він працює, — я цього не знав, але був упевнений, що маю, просто мушу про це дізнатися.

Перше, що я зробив, — збіг униз і схопив Дренду в обійми. Я переповів їй, що Бог сказав мені, і, пам'ятаю, як стояв там, тримаючи її за руку, і каявся перед Богом і перед нею за те, у яку халепу втягнув нас усіх. Одразу ж ми з Дрендою ухвалили рішення: хоча й не розуміємо, що Бог мав на увазі, коли говорив про Царство, але зробимо все, щоб з'ясувати це. Ми також заприсяглися більше не жити в борг, до того ж мусили визнати, що не знаємо, як це зробити. Коли ми молилися, на мене зійшов мир, і я знав, що Бог покаже нам Його шлях до цього.

Утім, повернімося до слова «Царство»: я не мав жодного уявлення, про що Він говорить. Я знав, що опинюся на небесах, був

досить добре обізнаний у Біблії — і водночас не знав, що Господь має на увазі під цим словом. Насправді ж, «Царство» зовсім не було тим словом, про яке я багато знав із Писання. Молитва «Отче наш» — це єдине місце, яке я міг згадати, де це слово зустрічається в Біблії:

> *...нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі.*
>
> Матвія 6:10

На той час я розумів це так: ідеться про майбутнє Царство, яке Ісус колись установить на землі, — однак я зовсім не тямив, про що йдеться насправді. Утім, вивчивши текст, усвідомив, що помилявся. Ісус говорить нам, як молитися саме тут і зараз. Нам треба молитися, щоби Божа воля прийшла на землю. Однак що таке Царство Боже?

Якщо ви читали мої попередні книжки, то можете, якщо хочете, пропустити передмову й переходити до першого розділу, проте, на моє переконання, ніколи не завадить повторити, коли збираєшся пройти тестування. Ваше тестування, гра життя, уже почалося, та не хвилюйтеся. У вас іще є час, щоб отримати правильні відповіді й скласти цей тест. Та якщо ви читаєте вперше, то все, про що йтиметься далі, критично важливе!

Новий спосіб життя

Коли Бог сказав мені, що я ще лише маю довідатися про те, як діє Його Царство, це мене, м'яко кажучи, дещо збентежило. Ми з Дрендою не мали жодного уявлення про те, що Він хотів цим сказати. Ми молилися й просили Бога навчити нас,

що Він мав на увазі, коли повідомив, що ми не знаємо, як діє Його Царство.

Тож перше, що мені треба було дізнатися, — чим саме є Царство в природному розумінні цього слова. Гадаю, що це поняття важко зрозуміти нашому західному розумові, оскільки ми живемо з американським світоглядом демократії та свободи волевиявлення. Боже Царство — це не демократія, а царство з царем. Влада царя поширюється на все царство завдяки делегуванню повноважень через різні урядові установи та людей, які підпорядковуються цій владі. Скупчення людей, що зібралися разом, — це не царство. У натовпі може бути мільйон людей, але він не буде царством. Царство — це група людей, яка об'єднана законом чи урядом.

Визначення цього слова у словнику таке: «Царство — держава чи уряд, на чолі якого стоїть цар або цариця».

Хоча ми й святкуємо прихід Ісуса на землю на Різдво, та зазвичай не розуміємо, що Він приніс із Собою також і Свій уряд. Біблія говорить про цю владу словами пророка Ісаї 9:5-6:

> *Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічности, Князь миру. Без кінця буде множитися панування та мир на троні Давида й у царстві його, щоб поставити міцно його й щоб підперти його правосуддям та правдою відтепер й аж навіки, ревність Господа Саваота це зробить!*

Ісус — Глава цього уряду, і коли ми приймаємо Ісуса як свого Спасителя, то стаємо бенефіціарами цієї влади; ми стаємо піддан-

цями. До того ж ми стаємо не лише підданцями, а й фактично частиною Божого дому як сини та дочки:

> *А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Йменння Його, що не з крови, ані з пожадливости тіла, ані з пожадливости мужа, але народились від Бога.*
>
> Івана 1:12-13

> *Отже, ви вже не чужі й не приходьки, а співгорожани святим, і домашні для Бога...*
>
> До ефесян 2:19

Будучи членами Божого дому, ми стаємо частиною Його сім'ї, а отже, володіємо або є частиною всього, чим Він володіє. Крім того, ми стаємо підданцями Його великого Царства із законними правами та перевагами.

Нове Царство

Щоб краще зрозуміти, про що я говорю, дозвольте мені порівняти це з тим, що значить бути повноправним громадянином Сполучених Штатів Америки. Як громадянин Сполучених Штатів ви маєте юридичні права. Ваші законні права прописано в нашій Конституції та в законах, що їх ухвалив наш уряд. Ці закони та переваги поширюються на кожного громадянина, хоч би ким він був. Ці права не ґрунтуються на наших почуттях чи інтелекті. Ні, їх установив закон, і вони юридично доступні кожному громадянинові, який називає Сполучені Штати Америки своїм домом. Цілком

можливо, що громадянин може навіть не знати про свої законні права, однак він має їх уже тому, що є громадянином США.

Тут є над чим замислитися, і я сподіваюся, що це змінить ваш погляд на Бога й на те, як саме ви отримуєте щось від Нього. Знову ж таки, щодо Сполучених Штатів Америки: якщо ми знаємо, що хтось / щось намагається позбавити нас законних прав, чи з нами вчинили несправедливо, ми маємо доступ до правосуддя (правосуддя означає примусове виконання або застосування закону) — процесу, який забезпечує дотримання наших законних прав. Ми йдемо до суду, і суддя не зважає на те, який ми маємо вигляд, наскільки ми багаті чи бідні. Суддя дивиться на закон. Він має щоразу ухвалювати рішення на користь закону. Закон і суддя — ось наші гарантії.

Ми маємо законні права, і наш уряд гарантує та забезпечує їх дотримання через процес правосуддя в межах правової системи Сполучених Штатів Америки. Пам'ятаючи про це, уважніше прочитайте 9-й розділ Книги Ісаї, де йдеться про новий уряд, який Ісус приніс на землю:

> *Без кінця буде множитися панування та мир [Ісуса] на троні Давида й у царстві його, щоб поставити міцно його й щоб підпертИ його правосуддям та правдою...*
>
> Ісая 9:6,
> слово в дужках і виділення автора

Цей вірш Писання говорить, що Боже Царство встановлюється й підтримується завдяки правосуддю й дотриманню Божого закону. Урядування означає процес реалізації або забезпечення того, щоб ваших законних прав було дотримано. Ваші законні права — це те, що Бог називає праведністю, тобто те, що Він уважає правильним, Його Закон. Щоб забезпечити вам усе,

що Бог називає правильним у Своєму Царстві, те, що належить вам як підданцям цього Царства, Бог дав вам доступ до правосуддя — процесу або гарантування того, що ви отримаєте все, що Він обіцяв.

Бог відкрив нам Свою волю через Своє Слово — Біблію, щоб ми знали свої законні права в Його Царстві. Це добра новина! Усе, що ви читаєте в Біблії щодо обіцяного Богом, уже ваше законне право як підданця Його Царства!

У Другому посланні до коринтян 1:20 чітко сказано, що кожна обітниця — КОЖНА ОБІТНИЦЯ — це «Так» і «Амінь». Усе вже визначено; усе вже належить вам за законом.

> *Скільки бо Божих обітниць, то в Ньому Так, і в Ньому Амінь, Богові на славу через нас.*
>
> 2 до коринтян 1:20

Основою Божого Царства є справедливість і праведність — воно не може похитнутися. Тому сприймайте це так: якщо я знаю закон Божого Царства (Його волю) й те, що маю доступ до правосуддя — процесу підкріплення, який гарантує мені все, про що говорить закон, тоді я відважно стою на своєму праві й не боюся.

> *І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього.*
>
> 1 Івана 5:14-15

У цих віршах говориться, що Господь слухає нас, та це не означає, що Він дослухається до звуку нашого голосу, а наші слова до-

ходять до Нього через звукові хвилі; це означає, що Він приймає нашу справу до розгляду.

Згадайте суддю, який заслуховує справу, щоби переконатися, що правосуддя здійснилося. Зал суду й суддя існують для того, щоб гарантувати, що правосуддя доступне кожному громадянину. Рішення судді ґрунтується не на його почуттях, а на законі, який він упроваджує, щоб забезпечити дотримання закону кожним громадянином. Суддя покликаний гарантувати, що правосуддя (застосування закону) відбулося згідно з написаним законом.

Що стосується Бога, то Його трон (місце влади) і Його сила мають забезпечити справедливість (виконання Його волі) для всіх людей, які приходять до Ісуса і Його Царства.

Будь ласка, прочитайте це твердження ще раз дуже повільно, і нехай воно відбивається від вашого нинішнього уявлення про Бога. Більшість людей уважають, що Бог ухвалює Свої рішення окремо в кожному конкретному випадку, але це не так. Він — Цар у Царстві, закони якого не змінюються. Він не ухвалює та не ухвалюватиме рішень поза Своїм законом. Ми можемо знати Його відповідь ще до того, як запитаємо, і можемо бути впевнені, що отримаємо те, про що говорить Його закон. І це буде ще до того, як ми його побачимо, тому що Бог має владу безперешкодно впровадити виконання Свого закону.

Більше жодного випрошування

Коли ми з Дрендою почали дізнаватися про законні права в Царстві, це кардинально змінило наше уявлення про Бога та Біблію. Результатом нових знань стала радикальна зміна нашого способу життя. Ми більше нічого й ні в кого не випрошували. Благання й умовляння залишилися в минулому. Ми дізналися

про те, що Його закон уже все дав нам як підданцям Його Царства. І ми вчилися, як заявляти свої законні права на ці обітниці й бачити, як вони здійснюються тут, у земному царстві. Для нас було справжнім одкровенням дізнатися, що ми власники всього, чим володіють небеса. Будучи підданцями Царства, ми маємо законний доступ до його законів. Але як члени сім'ї ми також власники й маємо законні права на спадок усього того, що мають небеса:

> *А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а* ***співспадкоємці*** *Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись.*
>
> До римлян 8:17, виділення автора

Зверніть увагу, у тексті сказано, що ми співспадкоємці Христа! Це означає, що все, що має Христос, також і наше!

Коли Бог заговорив до мене в моєму маленькому напівзруйнованому фермерському будинку й сказав, що я не знаю, як діє Його Царство, Він якраз мав на увазі закони й правову структуру Його Царства. І Він мав рацію. Я не мав жодного уявлення, що таке Царство і як воно діє. Утім, була одна річ, яку я швидко засвоїв і яка допомогла мені зрозуміти Царство, — царства діють за незмінними законами. Закони не підлягають фаворитизму. Вони не змінюються на догоду певній особі. Ні, вони непорушні й незмінні.

Дозвольте навести приклад. Сьогодні ми користуємося електрикою та світлом, яке вона забезпечує в наших будинках. Погодьтеся, що закони, які управляють електрикою, були завжди, відколи створено Землю. Однак тисячі років тому електричного освітлення не було! Чому? Ніхто не відкрив законів, які керують

електрикою, і не знав, як їх використовувати, щоб засвітити лампочку. Блискавки й статичну електрику спостерігали й сприймали як нормальну частину життя, та це були лише спостереження. Ніхто навіть не думав про те, щоби повторити побачене, бо не усвідомлював, що це ґрунтується на природних законах, які можна вивчити.

Таке саме нерозуміння пронизує церкву сьогодні. Люди читають у Біблії про великі речі, які зробив Бог, але ніколи не йдуть далі за спостережливе розуміння того, що вони читають.

Багато хто бачив, як Бог робив дивовижні речі в їхньому житті, але так само, як спостерігають яскравий спалах блискавки під час літньої грози, вони просто зупиняються й кажуть: «Ого, ти це бачив?» Утім, повторити цього вони не можуть, бо не розуміють законів, які керують щойно побаченим. Наприклад, сьогодні ми можемо провести електричне освітлення будь-де у світі, хоч би де захотіли, оскільки розуміємо, які саме закони управляють електрикою.

Так само сьогодні ми можемо користати з можливості подорожувати в будь-яке місце світу, долаючи тисячі кілометрів на день на реактивному літаку. Літак набуває здатності підніматися в небо завдяки нашим знанням і закону підйомної сили. Однак цей закон існує на Землі з моменту її створення, про що свідчать птахи, які використовують його щодня. Однак тисячі років існування людства ніхто не літав на літаках, бо тоді ще не відкрили закон підйомної сили та не навчилися ним користуватися.

Із Царством Божим аналогічно: більшість людей благають, плачуть і раз за разом намагаються переконати Бога зробити щось для них. До того ж не знають, що коли вони увірували, то всі закони й блага Царства Божого стали їхніми, щоб ними користуватися для власного задоволення, не вдаючись до жодних благань.

Уявімо, що я прийшов до вашої церкви. Чи проситимете ви молитовну команду молитися й постити, щоб того вечора, коли я завітаю до вас, у приміщенні церкви було світло? Звичайно ж, ні! А якби сталося так, що я прийшов до вашої церкви, а світло не ввімкнулося, чи почали б усі волати до Бога, благати й плакати, намагаючись переконати Його, щоб Він засвітив лампочки? Ні, присутні просто знайдуть умикач, клацнуть ним, і світло загориться само собою. Жодних страхів, жодних непорозумінь — просто взяти й увімкнути лампочки!

Але чомусь християни ніколи не підходили до Царства та Слова Божого з такої перспективи. Більшу частину свого часу вони проводять у благаннях, сподіваючись на те, що щось таки станеться. Коли цього не відбувається, вони одразу ж звинувачують Бога в цьому, вважаючи, що це Господь вирішив не задовольняти їхнє прохання. Саме через це нерозуміння більшість християн сьогодні вірить, що Бог дозволяє відбуватися всьому поганому й злому, а коли трапляється якась біда, то це начебто з Його волі і Йому краще відомо, що і як робити. Друже мій, Царство Боже діє НЕ так!!!! Погляньмо на вірш із Писання, а саме з Першого послання апостола Івана:

> *І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього.*
>
> 1 Івана 5:14-15

Оскільки ми знаємо, що просимо згідно з нашим законним правом і що Він приймає нашу справу до розгляду, то й упевнені в тому, що вже маємо прошене в Нього! На жаль, істини, що її

відкрито в цьому тексті, не розуміє чимала кількість віруючих — з мого досвіду, я сказав би, що переважна більшість. Але якраз саме це знання буквально змінило моє життя!

Візія чи виживання

Я почав читати біблійні історії з підвищеним інтересом — знав, що в кожній із них є духовні закони, які треба відкрити. Я став духовним ученим. До кожної історії ставив запитання: «Чому саме це сталося? Який закон показує ця історія?» Поступово почав вивчати принципи й закони, які є моїми в Царстві Божому, і це буквально змінило моє життя.

Коли ми з Дрендою стали застосовувати ці закони, то повністю звільнилися від боргів за два з половиною роки. Ми почали платити готівкою за наші автомобілі, побудували будинок мрії на 22 гектарах і багато іншого. Найкраще ж те, що тепер ми не відчуваємо фінансового тиску. Будинок ми оплатили й нині можемо зосередитися на нашому призначенні, нашій життєвій меті, а не на виживанні.

Ми були в захваті від того, чого вчилися, але водночас не бачили, щоби більшість наших друзів і знайомих насолоджувалися тим самим, що ставалося буквально на наших очах. Бажання допомогти людям дізнатися все, що й ми, привело до того, що 1995 року ми заснували церкву *Faith Life Church* («Життя віри»). Ми зосередилися на тому, щоб ділитися законами й принципами, яких нас навчив Бог, ділитися з людьми тим, як вони можуть бути вільними й жити добрим життям Царства Божого.

Далі, 2005 року, ми заснували *Faith Life Now* («Життя віри зараз») — наше медійне служіння. Воно транслює дві щоденні телепередачі: *Fixing the Money Thing* («Вирішення грошових

питань») і *Drenda* («Дренда»), — на кожен часовий пояс світу з Доброю Новиною про Царство Боже.

Сьогодні ми не шукаємо четвертаки й десятицентовики, що їх колись загубили в шпаринах сидінь наших автомобілів, сподіваючись знайти хоч якусь копійчину й купити «хеппі міл» та розділити його між трьома дітьми. Ми витрачаємо мільйони на те, що робимо нині, і наша пристрасть — допомагати людям дізнаватися, як саме ми до цього дійшли.

Ми раптово перейшли від світогляду виживання до світогляду візії та почали мріяти про те, що зробимо зі своїм життям і яким воно буде. Ми перейшли від фінансового хаосу та рабства до фінансової свободи.

У наші злиденні та поневолені дні кожна невелика проблема з витрачанням готівки перетворювалася на кардинальну. Перебуваючи в неабиякому потрясінні, ми намагалися знайти когось, у кого можна було б позичити гроші, аби знову не йти торованим шляхом до місцевого ломбарду! А вже сьогодні ми насолоджуємося силою провізії.

Ви можете запитати: «Гері, то що таке сила провізії?» Сила провізії — це здатність знайти свою життєву мету й позбутися життя, пов'язаного з виживанням. Завжди пам'ятайте, що провізія — це про-візія. Перечитайте це ще раз повільно; так, тут є певна гра слів, але зміст очевидний.

Не маючи провізії, ви приречені жити в рабстві, а раби не мріють про велике! Завжди пам'ятайте: рабство — це не про вас! Ви член Божого дому, спадкоємець разом з Ісусом усього цього маєтку. Тож підійміть очі й погляньте в нове майбутнє. Я хочу, щоб ви вільно мріяли, вільно раділи й із задоволенням творили свою візію та жили добрим життям. Я вірю, що під час читання цієї книжки ви надихатиметеся; але не лише надихатиметесь, а й ста-

нете впевненими в собі. Ті самі закони Царства, які змінили моє життя, — вони також і ваші за правом.

Гері Кізі

Насправді це четверта книжка з п'яти із серії «Ваша фінансова революція». Раджу вам прочитати попередні три книжки, щоб краще зрозуміти закони, на які я посилаюся, і більше дізнатися про те, як діє Царство Боже. Ось вони: «Ваша фінансова революція: Сила підданства», «Ваша фінансова революція: Сила відпочинку» та «Ваша фінансова революція: Сила стратегії». Ви можете знайти їх на *GaryKeesee.com* або на *Amazon.com*.

Розділ 1

СВІТЛО СЯЄ В ТЕМРЯВІ

У вступі я розповів вам про дзвінок юриста, який просто ткнув мене носом у реальність моєї ситуації та зрештою змусив покликати Бога. Я також казав, що Господь говорив зі мною, коли я лежав на ліжку, слізно взиваючи до Нього, і Він повідомив мені, що я опинився в скруті, бо зовсім не знав, як діє Його Царство. А як же воно діє? Що Він намагався мені показати? Я не мав жодної здогадки, але збирався дізнатися.

Якщо ви пам'ятаєте, за три дні я мав віддати тому юристові 1600 доларів, щоб уникнути судового позову. На той час у нас не було грошей і жодної перспективи вчасно їх отримати від нашого бізнесу, щоб заплатити ті 1600 доларів. Я опинився в безвихідній ситуації; принаймні так мені здавалося. Натомість мене очікував перший урок щодо Царства, який я мав засвоїти.

У той час я їздив на старому *Dodge Caravan*, з якого дим валив, як із труби, варто було автівці набрати швидкість на дорозі. Того вечора я мав зустрітися з однією родиною, щоб обговорити необхідне їм страхування, і наша зустріч відбулася в їхньому родинно-

му будинку, що розташований приблизно за п'ятнадцять хвилин їзди від мого офісу.

Зазвичай у ті дні, дістався потрібного місця, я навмисно паркувався далі вулицею або за рогом будинку моїх клієнтів. Причина була проста: щоразу, коли я заводив свій мінівен, той завжди наповнював повітря білим димом. На мою думку, це було не дуже добре для просування мого бізнесу, адже я був фінансовим експертом, який дає слушні поради клієнтам щодо того, як інвестувати й купувати страховки.

Того вечора, як завжди, я припаркувався за рогом будинку клієнта. Ми чудово провели час, та коли я вже попрощався, то дещо розхвилювався, бо ж цей добродій пішов проводжати мене аж до машини. Звісно, це мене трохи нервувало, але старався сприймати все спокійно, сподіваючись, що чоловік не залишиться й не побачить, як заводиться моя машина, — на жаль, саме це він і зробив. Я тягнув час, роблячи вигляд, що перебираю папери у своєму кейсі й інші речі в машині, намагаючись дати клієнтові можливість попрощатися та зрештою піти, однак той терпляче стояв поряд, аж поки я зрозумів, що діватися нікуди — треба заводити авто. Як і очікувалося, вулицю наповнив білий дим.

Я вже був зрушив із місця, аж от чоловік подав мені знак вимкнути двигун і підійшов до вікна. А затим сказав, що ремонтує автомобілі, щоб заробити додаткові гроші, і хотів би зазирнути під капот. Я погодився й відкрив капот для нього. Мені-то було байдуже, що він там знайде, однаково я не мав грошей, щоб укладати їх у цей старий мінівен.

За кілька хвилин клієнт обернувся до мене й сказав: «Я так і думав — у вас прогоріла прокладка блока циліндрів. Їдьте додому й не затягуйте з ремонтом, перш ніж знову сідати за кермо. Заміна коштуватиме вам якихось сімсот доларів».

Я подякував йому за пораду й повернув назад до свого офісу, а в голові постійно крутилося оте: «Це коштуватиме вам якихось сімсот доларів!» Для мене тоді 700 доларів звучало, наче мільйон, а треба було ще знайти й ті 1600 доларів, щоби перерахувати юристові. Крім того, я мав купу інших рахунків, які слід оплатити.

Відповіді на все не було, але я згадав молитву, якою ми з Дрендою молилися перед тим: «Боже, навчи нас, як діє Твоє Царство, і покажи нам, як жити без боргів».

Дорогою до офісу я почав говорити з Господом про своє фінансове становище. «Господи, Ти знаєш усе про гроші, які мені потрібні. Ти знаєш, що я досі винен гроші за цей мінівен, а тепер мені потрібно ще сімсот доларів. Господи, чесно кажучи, якщо порахувати гроші, які я заборгував банку за цю машину, та ще й вартість ремонту, то, мабуть, найкраще, щоб вона просто згоріла, а страховий поліс покрив би все це!» Я проказав це вголос, розчаровано й саркастично, а зовсім не як годиться в справжній молитві.

Тієї ж миті, як я все це сказав, дещо привернуло мою увагу. Можливо, воно було там завжди, я не впевнений у цьому, але здалося, що зверху на капоті з'явилася маленька бульбашка. Я на неї дивився, а вона просто на моїх очах повільно збільшувалася. Ще більше придивився й переконався, що та й справді збільшується в розмірах. Я був, м'яко кажучи, вражений цим. Але тоді ще не спостерігав жодного іншого диму, окрім того, який завжди клубочився за моїм мінівеном, тож поїхав собі далі до офісу.

Отже, підкотив я до офісної парковки, аж от передня частина авто раптово вибухнула вогняною кулею! Полум'я так і рвонуло з моторного відсіку на два метри в повітря. Ось тоді я промовив ці слова вголос: «Господи, Ти чув, як я це сказав?»

Наступного дня страхова компанія покрила збитки, і в мене з'явилося достатньо грошей, щоб одразу виплатити 1600 доларів,

які заборгував юристові, а також заплатити заборговану банкові решту за машину, і навіть трохи залишилося, щоб купити харчі. Ми були щасливі й шоковані водночас, проте без мінівена, який був потрібен нам усім шістьом, щоб якось пересуватися містом.

ТОДІ Я ПРОМОВИВ ЦІ СЛОВА ВГОЛОС: «ГОСПОДИ, ТИ ЧУВ, ЯК Я ЦЕ СКАЗАВ?»

Я дійсно не міг пояснити, що сталося в той момент, але сам факт, що я сказав уголос, щоб мінівен згорів, привернув мою увагу. Я мав визнати, що раніше в мене ніколи не загорялася жодна машина, якою я коли-небудь володів. Однак я також ніколи не говорив чогось такого вголос.

Чи було це пов'язано з Царством? Чи зробив я щось, що спричинило цей випадок, чи це був просто збіг обставин? Ми з Дрендою не були впевнені. І хоча святкували перемогу, розрахувавшись і за той мінівен, і з кредитором, та зрештою знову потребували машини — але як?

Знаходимо нову машину

Та от зателефонував мій тато, щоб дізнатися, як у нас справи, і запропонувати допомогу із заміною згорілого фургона. Батько мав гроші, і я потай сподівався, що він просто купить нам нову машину. Однак він запропонував, щоб ми проїхалися разом у кілька дилерських центрів в окрузі, щоб знайти хорошу вживану машину. Звичайно, я з радістю погодився на цю пропозицію.

Ми відвідали кілька автосалонів, і я знайшов ідеальний *Dodge Caravan*. Авто був лише рік, і воно перебувало у відмінному стані. Я сказав татові, що, на мою думку, саме ця машина, оцей бордовий красень, неодмінно має сподобатися Дренді, сподіва-

ючись, що він відповість щось на кшталт: «Чудово! Тоді пішли, і я зараз же випишу чек на нього». Але батько сказав зовсім не це. Натомість він запропонував: «Я дам тобі п'ять тисяч доларів на покупку». Так, це була дуже щедра пропозиція, але насправді тато хотів покрити перший внесок, залишаючи мені профінансувати решту.

Несподіванка миттю повернула мене до реальності. По-перше, я не мав кредитного рейтингу, який би переконав хоч якийсь банк позичити мені гроші. До цього моменту мені вдавалося приховувати від батька наше скрутне фінансове становище. По-друге, я відчував, що просто не можу взяти на себе більше боргів.

Однак, не маючи іншого виходу, ухвалив швидке рішення — принаймні заповню кредитну заявку. Та знав, що для цього мені доведеться зізнатися у своїй ситуації батькові, і він має поставити свій підпис. Я неохоче виклав батькові всю нашу сумну історію; він запропонував стати поручителем, і ми подали заявку. В автосалоні мені сказали, що вранці повідомлять про результат.

Звісно ж, я знав, що банк схвалить кредит, оскільки мій тато мав ідеальну кредитну історію. Але дорогою додому мене турбувало зовсім не це схвалення кредиту. Я знав, що не можу взяти позику, та водночас реально потребував машини — тільки-от грошей не мав. Що ж робити? Я був збентежений і не міг уторопати, як учинити.

Повернувшись додому, я розповів Дренді про ситуацію. Вона також знала, що ми не можемо підписати ще один борговий документ, але хіба ми мали інший варіант? Тієї ночі ми обоє погано спали, утім, уранці прокинулися переконані, що позичати гроші — це зовсім не те, що маємо робити.

Я зателефонував батькові й подякував йому за пропозицію, сказавши відверто, що ми просто не можемо брати більше боргів,

щоб виплатити за автівку. Потім я зв'язався з автосалоном і повідомив, що ми не приїдемо по машину. Звичайно, мені відповіли, що кредит на мінівен схвалено, уже оформлено папери й авто готове до відправлення. Я подякував їм, але наполіг на тому, що ми просто не маємо змоги взяти машину.

Я поклав слухавку, і на мою душу зійшов спокій, але водночас я не мав жодного уявлення, як саме ми зможемо придбати достатньо просторий автомобіль, щоб у ньому помістилася вся наша сім'я, усі шестеро. У мене, щоправда, був старенький п'ятимісний седан, на якому я інколи виїздив у справах — вочевидь, нам доведеться розраховувати на нього, поки щось придумаємо. Отак минуло приблизно два тижні, і ми обходилися нашим п'ятимісним седаном, виїжджаючи на ньому, коли треба було кудись дістатися.

Одного дня мені зателефонував добродій, з яким Дренда познайомилася кілька місяців тому. Вона шукала різні речі для продажу на антикварному аукціоні, який щомісяця проводили її батьки, проживаючи в Атланті. Вони приїжджали до Огайо раз на місяць, щоб зробити закупи для аукціону, і Дренда відстежувала все, що, на її думку, могло б зацікавити батьків. Це приносило трохи додаткових грошей щомісяця, оскільки вони давали їй комісійні за всі знахідки.

Виявляється, Дренда якось перетнулася з тим чоловіком, і в них зав'язалася розмова: що робить вона, ким працює він. Дренда принагідно згадала, що вона зацікавлена придбати в нього речі, якщо такі будуть на продаж. Здається, він керував досить великим будинком для людей літнього віку, і час від часу пацієнтам, які переїжджали до нього, треба було якось позбуватися свого майна. Коли ж не було нікого, хто міг би подбати про домашні речі, які треба було кудись дівати, він

зберігав їх у додатковому приміщенні того закладу та зрештою розпродував.

Я не знав цього чоловіка, тому зробив запис і сказав Дренді, що телефонував такий-то. Коротше кажучи, коли вона зв'язалася з ним, він повідомив, що йому треба звільнити три кімнати з меблями й предметами домашнього вжитку, і запитав, чи не зацікавить її така пропозиція. Усе це він запропонував за дуже низьку ціну.

Ми з Дрендою пішли подивитися на ті речі, і хоча не змогли оглянути все, оскільки кімнати були вщерть забиті речами від підлоги до стелі, але вгледіли декілька цікавинок — на нашу думку, одне це могло би покрити ту ціну, яку чоловік просив за все майно. Ми зателефонували батькам Дренди, вони переслали нам гроші, пригнали вантажівку й відвезли все до Атланти на свій щомісячний аукціон.

Аукціон минув із величезним успіхом, і за рахунок нашої комісії Дрендині батьки погодилися віддати нам універсал *Peugeot*, якому було лише кілька років і який був у відмінному стані. Тепер-то я знаю, що для більшості людей придбання вживаного автомобіля — це зовсім не привід для великого святкування. Але для нас тоді це було вперше, коли ми їхали на машині, за яку не треба було платити. Машину щойно пофарбували, і вона мала вигляд нової. Ми були в захваті.

Раптом я почав прозрівати. Я міг довіряти Богові, що Він допоможе мені з усім потрібним і ми не вліземо в борги.

Парадигматичне зрушення

Іще один випадок, який я мав із Господом роком раніше, коли ми жили в Оклахомі, тепер став для мене зрозумілішим. Озираючись назад, я усвідомлюю, що Господь намагався привернути

мою увагу, але ми настільки зав'язли в боргах і стресі, що чомусь просто не розгледіли того, чого Бог намагався нас навчити.

Я люблю полювати, а особливо — на оленів. Утім, я також люблю їсти оленину й хочу мати щось на згадку про своє полювання. До цього часу я полював, але не мав нічого, що можна було б показати, попри всі свої старання протягом останніх кількох років. Я виходив, сидів на морозі — і так відбувалося день за днем, а я навіть і не бачив оленя. Це все неабияк пригнічувало, оскільки в мене були діти, яких треба годувати, і я не відмовився б від оленини. Колись у мене були певні успіхи в мисливстві, проте вже багато років я не мав вдалого сезону полювання на оленів і не приносив додому м'яса.

Одного разу, думаючи про майбутній сезон полювання на оленів, я почув голос Господа. Він сказав: «Може, дозволиш Мені показати тобі, як уполювати оленя цьогоріч?» Це вразило мене. «Показати мені, як уполювати оленя?» Що це означає?

Молячись над цими словами, я відчув, як Святий Дух спонукав мене зробити посів фінансовим насінням, або даром, саме для того, щоби пожати цього оленя. Я ніколи раніше не робив посіву грішми, сподіваючись уполювати оленя, і спочатку все це здавалося трохи дивним. Однак я чітко відчув, що Господь веде мене до того, щоб зробити посів саме таким насінням, водночас даючи дуже детальні інструкції. Я мав виписати чек на ту суму, на яку відчув, що саме такий має бути цей посів. Ми з Дрендою мали покласти руки на той чек і проголосити, що отримали мого оленя 1987 року тоді-то й там-то, коли ми помолилися. Не пізніше, коли я вже пожну бажане, а саме тоді, коли ми молилися про нього.

Як християнин я завжди жертвував у свою церкву й підтримував її, але саме такий посів, з цілеспрямованим наміром і вірою в те, що отримую, коли молюся, — це було для мене чимось новим.

Отже, я взяв чек і написав у розділі приміток: «На мого оленя 1987 року». Ми з Дрендою поклали на чек руки, а потім відправили його поштою до служіння, якому я довіряв, і об'явили: я щойно отримав свого оленя, коли відправив чек поштою. Я взяв аркуш паперу, написав на ньому день і час, коли сподіваюся отримати оленя, і поклав папірець у кишеню своєї мисливської куртки.

У той час ми жили в середмісті Талси, штат Оклахома, і мені просто нікуди було ходити на полювання. Але один мій друг із церкви якось запросив нашу родину скласти йому компанію і з'їздити на День подяки до його бабусі в село, додавши, що в околицях ферми водяться олені.

Тож ранком Дня подяки ми всією сім'єю вирушили в дорогу, щоб насолодитися чудовим днем, спільною трапезою та дружнім спілкуванням, а заодно вполювати мого оленя. Мій друг насправді не міг мені порадити, куди саме слід направитися, але на території ферми було пасовище, яке межувало з лісом. Він запропонував мені вийти на пасовище й сісти біля великого дерева, яке там росло.

А зараз я хочу, щоб ви уявили собі цю картину. Повільно сходить сонце, осяюючи всю околицю, і я бачу, що сиджу посеред викошеної сіножаті, серед якої стоїть одиноке велике дерево. Я відчув, що опинився абсолютно не в тому місці, де треба, оскільки знав, що жоден олень, який себе поважає, нізащо не з'явиться, коли я сиджу просто неба серед рівного поля, де мене видно як на долоні.

Я вже збирався встати й рушити до лісу, який був приблизно за 130 метрів від мене, аж от почув рух у лісі вздовж огорожі ліворуч від мене. До мене доносився шелест листя вдалині, і я зрозумів — це олень.

Раптом з'явилися три олениці, які йшли в глиб лісу вздовж огорожі. Я встиг лише мигцем поглянути на них, коли ті пробирали-

ся крізь хащі. Самиці були занадто далеко, але це змусило мене зупинитися й вичекати кілька хвилин, перш ніж рушити в ліс — саме туди, як відчував, побігли олениці. І тут, зовсім не очікувано, позаду мене через поле перебігав олень, вочевидь, простуючи просто до мого дерева.

Я стояв із протилежного боку стовбура, коли олень перебігав через поле до лісу прямо переді мною й не бачив мене. Він підбіг до дерева, уловив мій запах і зупинився, голосно пирхнувши, що й привернуло мою увагу. Озирнувшись праворуч на несподіваний звук, я був шокований, бо побачив, що на відстані лише п'яти метрів на мене дивився шестипасинковий олень. Миттєво зрозумівши, що сталося, олень зірвався з місця й стрімголов помчав до лісу, високо стрибаючи на бігу.

Авжеж, спроба поцілити гвинтівкою з оптичним прицілом у таку мішень, як білохвостий олень, який біжить на повній швидкості, — непроста річ, і я знав, що встигну зробити лише один постріл до того, як він добіжить до лісу. У мене не було абсолютно ніякої можливості точно прицілитися, оскільки олень мчав великими стрибками. Коли до лісу залишалося тільки двадцять метрів, я натиснув на гачок. Пролунав постріл; олень упав і не рухався. Я був шокований! Невже це сталося насправді? Усе відбулося так швидко! Я повільно підвівся та підійшов до місця, де лежала тварина. Швиденько дістав з кишені свою записку й почав дякувати Богові за оленя.

Почувши постріл, вийшов мій друг і привітав мене з оленем, бо ж побачив його на тому самому місці. Я не став розповідати другові про те, що Господь проговорив мені тоді, лише подивився на нього й промовив: «Я не думаю, що цей олень з'явився завдяки моїм великим мисливським здібностям». Потім показав йому аркуш паперу, який написав того дня, коли ми з Дрендою

молилися за цього оленя. Там було написано просто: «Я вірю, що отримав свого оленя 1987 року в цей день і час, коли я молився в ім'я Ісуса». Я подав записку другові, щоб він міг краще побачити, що там написано, а потім почав розповідати йому про те, що Господь сказав мені зробити.

Так, цей випадок привернув мою увагу. Я без сумніву знав, що це від Бога. Але чомусь тоді ще не склав воєдино всі частинки пазла.

Концепція закону Царства та її зв'язок із цим випадком з оленем — і як це може вплинути на мої фінанси — усе це ще не було очевидне для мене. Уполювати оленя — це чудово, але чи станеться це знову? Без концепції закону Царства я не знав, як саме, завдяки яким законам сталося так, що з'явився той олень. Утім,

ЦЕЙ ВИПАДОК ПРИВЕРНУВ МОЮ УВАГУ. Я БЕЗ СУМНІВУ ЗНАВ, ЩО ЦЕ ВІД БОГА.

я з нетерпінням чекав можливості перевірити все це наступного сезону полювання на оленів.

Віра спрацьовує щоразу

Наступний сезон полювання на оленів приніс із собою зміни, адже ми переїхали з Талси до Огайо. Цей переїзд мені було підказано одного дня під час пробіжки. Святий Дух проговорив до мене й сказав, що настав час переїхати додому в Огайо, і там я зможу виконати свою останню роботу.

На той момент я жив у Талсі вже десять років і любив це місто, але від перспективи переїзду почувався надзвичайно щасливим. Нафтова рецесія, що сталася роком раніше, надзвичайно сильно вдарила по Талсі, оскільки її економіка переважно базувалася на нафтовидобуванні. Наші фінанси дійшли до критичного стану, і ми ледве зводили кінці з кінцями. Тож новий старт у житті неабияк мене підбадьорював. Я не знав, що наступні дев'ять років принесуть іще більший фінансовий стрес, який набагато перевершить те, що ми бачили в Талсі.

Ми перебралися до Огайо на початку літа, і я з нетерпінням чекав, що саме Огайо підготував для нас. Ми дуже швидко з'ясували, що починати бізнес заново й везти всі наші борги із собою в Огайо — це вже надзвичайний стрес.

До того ж наближався сезон полювання на оленів, а також народження нашої третьої дитини, Тома. Син народився на другий день сезону полювання на оленів у Огайо, тож очевидно, що я не мав часу для розвідки на місці, маючи дитину на підході, а також заново почавши бізнес. Я знав лише одне місце для полювання.

Через дорогу від будинку, у якому я виріс, було таке місце, де я ще старшокласником ставив капкани. На ділянці моїх батьків

був ставок, що його живив невеликий струмок, який протікав через сусідську ферму. Мушу визнати, що хоча я багато років ходив уздовж цього струмка, зростаючи в батьківському домі, та ніколи не бачив оленя й навіть жодного оленячого сліду на тій землі. Утім, пам'ятаю, як мені зателефонував брат — я вже тоді вчився в коледжі — і сказав, що на свій величезний подив якось побачив там оленя й планує полювати на них наступної осені. Ми обидва були здивовані. Я закарбував собі в пам'яті цю розмову, яка відбулася дев'ять чи десять років тому.

Я й досі пам'ятав точне місце, де мій брат, за його словами, побачив оленя, оскільки дуже добре знав цей потічок. Брат зазначив, що бачив оленя там, де струмок розгалужувався, — якраз на тому місці ріс величезний старий клен. Далі він розповів мені, що поруч із тим великим кленом ріс менший клен, і брат зрозумів, що по меншому дереву можна залізти на велике, а звідти, на його думку, було б добре полювати на оленів.

Слід сказати, що брат мій так і не вполював жодного оленя біля того струмка, хоча казав, що одного разу стріляв, але промахнувся. Проте він також не повертався туди вже багато років, тому я не мав жодного уявлення, чи дерево все ще там і чи зможу я взагалі знайти його у вранішніх сутінках того дня, на який запланував полювання.

Ще більше ускладнювало ситуацію те, що в Огайо діяв закон, згідно з яким полювати можна було лише з дробовиком. Під час сезону полювання на оленів не можна було використовувати гвинтівки, дозволено тільки оленячі кулі з дробовика. На той час я мав лише двадцятикаліброву двостволку й не був упевнений, що зможу влучити з неї в оленя ближче ніж на двадцять метрів. Однак це була вся зброя, яку я мав на той час, тож планував полювати саме з нею.

Ми з Дрендою зробили наш посів, поклали руки на чек, як і минулого року, і проголосили, що я вполював оленя згідно з Марка 11:24. Коротше кажучи, четвертого дня мисливського сезону в Огайо, а мого першого дня полювання, я добув оленицю й оленя за сорок хвилин, до того ж обох — пострілами із 75 метрів, що було далеко за межами моїх можливостей із двоствольною рушницею. В Огайо тоді був ліміт — два олені, тож того року я вполював двох оленів. Так-так, я вполював двох оленів за сорок хвилин.

Знову ж таки, я розумів, що маю справу з чимось надзвичайним. Але тоді, коли пожав урожай посіяним, уполювавши оленів, наше фінансове становище було дуже погане, і ми просто задихалися від стресу. Тож насправді мені навіть не спадало на думку застосувати той самий принцип щодо наших фінансів.

Забагато збігів

Та перша зима й наступні дванадцять місяців у Огайо стали суцільним жахіттям, оскільки я боровся з надзвичайними емоційними проблемами, панічними атаками та депресією, про що вже розповідав у вступі до цієї книжки.

Саме в листопаді наступного року, якраз перед сезоном полювання на оленів, згорів наш мінівен. Хоча я бачив дивовижні врожаї від наших посівів у попередні два сезони полювання на оленів, однак досі не мав одкровення про Царство Боже. Та після того як згоріла машина й Бог проговорив до мене про Царство Боже, я зрозумів, що ці три історії значили більше, ніж я думав спочатку. Я відчув велике підбадьорення, але навіть на той момент іще не мав концепції закону Царства.

Прийшов наступний сезон полювання на оленів, і я знову добув оленя приблизно за сорок хвилин, неначе за годинником. Ми

почали бачити, як Царство діє і в наших фінансах, про що розповім у другому розділі. Та й протягом тих перших років я був свідком дивовижних речей.

Звичайно ж, Бог завжди навчав мене чогось нового, коли йшлося про полювання на оленів. Гадаю, причина в тому, що сезон полювання на оленів — це теж жнива, і відбуваються вони в контрольований і дуже обмежений проміжок часу. Сезон полювання в Огайо зазвичай відкритий лише два тижні. З таким обмеженим жнивним сезоном вам не захочеться втрачати час даремно. Навпаки, більшість мисливців на оленів дуже зосереджені й цілеспрямовані, відкриваючи сезон. Чимало хто з них витрачає години на розвідку та підготовку до цієї двотижневої можливості. Тож це перетворює мисливський сезон на чудову лабораторію для вивчення Царства Божого.

ВІДВЕРТО КАЖУЧИ, БОГ ВИКОРИСТОВУЄ ВСЕ, ЩОБИ ПРИВЕРНУТИ ВАШУ УВАГУ.

Поставтеся з розумінням до всіх цих моїх історій про полювання на оленів: вони були дуже важливі для мене. Так відкривалися мені приховані закони, які я не побачив би інакше. Відверто кажучи, Бог використовує все, щоби привернути вашу увагу. Він використав риболовлю, щоби привернути увагу Петра, Якова та Івана, як про те читаємо в 5-му розділі Євангелії від Луки, коли вони наловили стільки риби, що їхні човни ледь не потонули. Так сталося, що в моєму випадку Господь використав полювання на оленів.

Після того як Бог проговорив до мене про Царство Боже в спальні того дня, після того як я побачив мінівен, а також згадав про полювання на оленів, а відтак про те, як Бог відчинив нам двері, щоб ми могли заробити на цей чудовий уживаний «уні-

версал», не влізаючи в борги, раптом ми почали усвідомлювати, що саме відбувається. І ми з Дрендою повністю занурилися в цей новий досвід.

Я почав вивчати Біблію зовсім по-новому. Називав себе духовним ученим. Почав ставити запитання: «Чому це сталося? Чому цього не сталося?» Уважно шукав підказки щодо тих духовних законів, які стоять за історіями, що їх я прочитав у Біблії.

Бог тим часом не переставав мені показувати то одне, то інше — і знову Він використав полювання на оленів, щоби більше відкривати мені про Царство Боже. Наступна історія реально привернула мою увагу. Це був іще один із тих «ти уявляєш собі?» моментів.

То був вечір Гелловіна, і залишалося приблизно сорок п'ять хвилин до того, як наша сім'я мала відправитися до церкви на вечірку, яку ми влаштовували як альтернативу традиційному святкуванню, натхненному демонами.

За кілька тижнів до того ми з Дрендою зробили посів на оленя, поклали руки на чек, відправили його до служіння, у якому були переконані, що це Бог указав нам на нього, і проголосили свою молитву здійсненною, відповідно до Марка 11:24. Це був мій перший сезон, і я вийшов полювати з луком на землі, яку ми орендували.

У мене було обмаль часу, однак Бог навчив полювати з вірою, і я зазвичай добував оленя протягом сорока хвилин, тому й відчував, що він буде близько й вистачить часу, щоб уполювати його. Того дня я пішов до своєї засідки на дереві, що росло на краю соснового лісу, розташованого позаду нашого старого фермерського будинку, і здерся на неї. Просидів там не більше ніж десять хвилин, аж от помітив оленя приблизно за двісті метрів від

себе. Той прямував до лісу на ділянці мого сусіда. Я знав, що це мій олень, але він прямував не в той бік!

Це був лише другий рік, коли я полював із лука, і насправді мені ще бракувало досвіду. Я не носив камуфляжу, не вмів подавати сигнали мисливським манком, щоб закликати оленя, і навіть не чув про використання запахів для приваблення цих тварин. Та й засідка моя — це була, по суті, лише підставка для ніг із дошки, яку я прибив між двома гілками на чотириметровій висоті від землі. А це, якщо ви знаєте що-небудь про полювання із засідки, насправді недостатньо високо. Утім, за рік до цього, мого першого року полювання з лука, я добув двох оленів за два рази, вийшовши на полювання з вірою, — і я не очікував іншого й цьогоріч.

Коли я побачив, що олень пішов у неправильному напрямку, то розгубився й не знав, що робити, тому почав молитися. Раптом почув, як Святий Дух промовив до мене. Він сказав: «Поклич оленя, щоб він прийшов до тебе». Я був просто-таки шокований цим. Попросити оленя прийти до мене? Я знав, що не можу голосно кричати, тому просто сказав рівним голосом, ніби в розмові: «Оленю, зупинись! Розвернись і стань під моїм деревом». Божевілля, правда? Ніякого приваблювання манком, нічого. Та щойно я це сказав, як олень зупинився, подивився навсібіч, потім розвернувся та почав рухатися, пройшовши двісті метрів до мене. Незважаючи на те що ширина лісу, у якому я перебував, була приблизно чотириста метрів, цей олень попрямував просто до мого дерева, пройшов прямо під ним і зупинився.

Звичайно, стріляючи, я не міг схибити. Отакої! Невже це відбулося на моїх очах? Олень упав якраз піді мною від влучного пострілу. Я подивився на годинник і зрозумів: якщо хочу встигнути

на вечірку, то краще залишити оленя там, аж поки зможу повернутися й забрати його до сараю. Мушу зізнатися: про те, що побачив далі, я не переставав думати кілька тижнів по тому. Отже, Бог і далі привертав мою увагу до того, що Він хотів іще показати.

На фермі, яку ми орендували, протікав струмок, уздовж якого росло чимало хащ. Там завжди добре полювати на кроликів. Того дня вночі випав сніг, а на снігу легше побачити кроликів. Я не зміг утерпіти, і ми із сином Тімом стали пробиратися по дні струмка, по ходу копаючи ногою кущі, як раптом з одного куща вилетів фазан.

В Огайо був також сезон полювання на фазанів, але я майже ніколи не бачив їх на фермі — можливо, хіба що раз на рік одного. І коли злетів цей птах, я був у захваті від можливості поцілити в нього. Отож я вистрелив, птах упав, але знову підскочив і кинувся бігти. Я миттєво зрозумів, що сталося: я підбив йому крило. Птах щодуху мчав на пагорб від струмка — а фазан може бігти зі швидкістю до 55 кілометрів на годину. Звичайно, по снігу він не міг аж так швидко бігти, проте ж таки рухався скоренько.

Оскільки струмок був на дні довгого яру, переді мною повністю відкривався кожний квадратний метр схилу пагорба. Попереднього року той пагорб використовували, щоб вирощувати дерен, тому він був дуже рівний, лише де-не-де стирчав пучок трави.

Тим часом птах на повному ході біг на пагорб, і було очевидно, що впіймати його аж ніяк не можливо, та й він був поза зоною досяжності рушничного пострілу. Однак раптом я згадав про оленя й про те, як той підійшов до мене, коли я заговорив. Тому голосно крикнув: «Фазане, СТІЙ!» Тієї ж миті, як я це вигукнув, фазан зник. Я добре бачив увесь схил пагорба, укритий снігом, — лише зрідка з-під снігу стирчала трава, але фазана ніде не було. Тім закричав:

— Куди він побіг, тату?

— Не знаю, — знизав я плечима.

Ми пішли слідами птаха вгору по пагорбі — і от, маєш: фазан просто сидів там, сховавши свою маленьку голівку під сніг. Я подумав: «То що ж, я поцілив його, і він біг, поки не помер?» Нахилившись, я схопив птаха, і той випурхнув із криком, махаючи крилами, як і годиться дикому фазанові. Він був живий, та ще який! Тієї ночі, коли я вже патрав птаха, то дуже уважно його оглянув. На ньому не було жодних слідів від дробинок, та я побачив, де саме підбив йому праве крило. Отже, птах був живий, але зупинився тієї самої секунди, коли я крикнув: «Стій!»

Так, Господи, Ти маєш усю повноту моєї уваги!

Розділ 2

НОВИЙ СПОСІБ МИСЛЕННЯ

Коли ми з Дрендою почали бачити, як Царство Боже діє в нашому житті, то просто не могли не розповідати про нього людям. Ми знали, що перебуваємо на захопливій дорозі відкриттів і визволення. Я все ще продавав страховки та цінні папери, але відчував, як щось насправді змінюється в моєму житті. Я не знав, що саме, проте був упевнений, що для моїх фінансів мають бути відповіді — так само, як я бачив ці відповіді під час полювання на оленів і тоді, коли придбав той чудовий старий «універсал». Я знав, що мені потрібно більше, ніж просто мати в розпорядженні чудову вживану машину, хоча, безумовно, був радий, що вона в мене є.

На той момент я все ще мав багато боргів. Хотів звільнитися від цього тягаря, однак не мав жодного уявлення про те, що треба змінити. І хоча поки що не знав, що саме змінювати, та був упевнений, що колись дізнаюся. Я розумів, що знайшов свою відповідь, але, знову ж таки, мені треба було довідатися більше про те, як саме це відбувається: як історії, про які я читав у Біблії, насправді

можуть проявитися й у моєму житті. Мій бізнес на той час ледве покривав наші витрати на життя. Та це було краще, ніж коли ми щомісяця залазили в борги.

Ми з Дрендою й далі читали Біблію та шукали більше підказок про дію Царства. Ми також відкладали свої гроші на фінансові потреби.

Одного разу вночі мені дещо наснилося. Уві сні я побачив, як гусінь повільно повзе вгору по стеблі рослини. Потім вона виповзла на стебло й сплела кокон. Раптом із кокона випурхнув прекрасний метелик, який полетів собі в небеса. Тоді голос промовив: «Так буде і з твоїм бізнесом».

Я прокинувся і зрозумів, що означає цей сон. Гусениця може тільки повзати й дуже обмежена в тому, як живе; зазвичай її існування зосереджене лише на одній рослині, на якій вона живе все своє життя. Та от відбувається трансформація, яка змінює і потенціал, і все життя цієї гусениці. Вона перетворюється на метелика, набуваючи здатності летіти куди завгодно. Деякі метелики, як-от монарх, можуть пролетіти тисячі миль, щоб уникнути зимових місяців у північній півкулі. Хоча в сновидінні мені не було відкрито, як саме відбудеться це перетворення, та я знав, що Бог показує мені — воно відбудеться. І це дуже підбадьорило.

Дивовижне відкриття

Як це було в мене заведено, після повернення до Огайо я зазвичай робив по дев'яносто «холодних дзвінків» уранці. Хотів би я сказати, що в мене була чудодійна система, як це робити, утім, чесно кажучи, я просто йшов, номер за номером, по телефонній книзі, і так щодня (це було до того, як з'явився список «Не телефонувати»).

Оскільки я був регіональним віцепрезидентом компанії, у якій працював, у мої обов'язки входило наймати й навчати нових торгових представників. Тож я телефонував і казав, що моя компанія розширюється в Огайо і я зв'язуюся з людьми в цьому регіоні, щоб довідатися, чи не знають вони когось, хто міг би бути зацікавлений. Здебільшого я потрапляв на автовідповідач і залишав повідомлення. Якщо люди були зацікавлені, то зв'язувалися зі мною. Здійснюючи дев'яносто дзвінків на день, я міг розраховувати на дві-три співбесіди й можливий продаж.

Саме завдяки цьому процесу я познайомився з Дейвом. Під час телефонної розмови він сам сказав мені, що дуже хоче знайти нову сферу діяльності й зацікавлений у тому, щоб я йому щось порадив. Я запропонував прийти до нього додому того ж вечора, і він погодився. Коли ми сіли з Дейвом і його дружиною, я почав ставити всі звичні запитання про те, де чоловік тепер працює, чому хоче змінити кар'єру, яке його нинішнє фінансове становище. Зазвичай я завжди запитував потенційних кандидатів про їхні фінанси: якщо вони вирішували, що не зацікавлені працювати в компанії, тоді я ставився до дзвінка як до потенційного продажу. Зібрані фінансові дані давали мені змогу більш-менш чітко уявити, на яку суму страхування клієнти можуть розраховувати, і побачити, які інші страхові продукти вони вже можуть мати.

На мій подив, коли ми заговорили про поточне фінансове становище, Дейвова дружина розридалася у відчаї. Їхні фінанси були в жалюгідному стані, і родина не мала жодного уявлення, що робити чи що змінити. Я зрозумів, що їхня проблема була не в страхуванні. Їм треба було збільшити грошовий потік і вибратися з боргів. Під час нашої розмови я також згадав про Царство Боже і як ми з Дрендою вчилися того, як воно працює. Я запевнив Дейва та його дружину, що зроблю все можливе, щоб допомогти, і

зустрінуся з ними знову через тиждень, щоб обговорити всі ті зміни, які їм, найімовірніше, доведеться зробити.

Дорогою до офісу після цієї зустрічі мене охопило занепокоєння. Я мусив щось зробити!

Повернувшись до офісу, я сів за стіл, і раптом мене осяяла ідея: а що, як вивчити різні опції всіх тих фінансових продуктів або послуг, якими вони користувалися? Можливо, я зможу знайти таку саму послугу, але за нижчою ціною! Моєю метою було побачити, скільки грошей я зможу вивільнити, щоб вони використали їх для зменшення боргу. Це було ще до появи Інтернету, тому все я шукав за допомогою «Жовтих сторінок» і телефонних дзвінків.

За тиждень я перевірив ціни на кожен продукт чи послугу, якими користувалася ця сім'я, і був вражений тим, що знайшов. Переставивши чи замінивши їхніх поточних постачальників на більш дешевших постачальників або компанії, я вивільняв понад 600 доларів на місяць у грошовому потоці. Потім я взяв фінансовий калькулятор, застосував вивільнений грошовий потік до їхньої поточної структури боргу й натиснув кнопку «розрахувати».

Коли на екрані з'явилася цифра, я так і закляк приголомшений. Звісно ж, десь я припустився помилки — мій розрахунок показував, що це подружжя може повністю звільнитися від боргів менш ніж за сім років, включно з іпотекою, не змінюючи за цих умов своїх доходів. Я подумав, що таке *неможливо*. Тож знову попрацював із цифрами й отримав ті самі результати.

Затим підійшов до свого бюро з документами, витягнув звідти кілька справ інших моїх клієнтів і опрацював їх того ж тижня. Так само, як і мій нинішній клієнт, кожен із них міг би повністю позбутися боргів за п'ять — сім років, включно з іпотекою, з тим самим рівнем поточного доходу. Якщо це можливо — а я

тепер знав, що це так, — то чому ніхто не кричав про це звідусіль? Я роздрукував для мого клієнта таблицю з даними, які показували, як їхня родина може повністю позбутися боргів менш ніж за сім років. Мені кортіло знову зустрітися з ними й показати, що я відкрив, і було цікаво, як подружжя сприйме цю інформацію.

Сівши з Дейвом та його дружиною, я пройшовся по цифрах, по одному пункту за раз, пояснюючи, де й на чому можна вивільнити гроші. Я навмисно приховував остаточні результати, поки повністю не пояснив кожен пункт, який міг би вивільнити грошовий потік. Усю цю викладку мої клієнти слухали в повному мовчанні. Вони були просто-таки в шоку. Адже на їхню думку, вони не мали ні грошей, ні способу вибратися з боргів — ніколи й нізащо! Коли ж я перегорнув останню сторінку та перейшов до того, що вони можуть стати вільними менш ніж за сім років, включно з іпотекою, чоловік раптом підскочив зі сльозами на очах. Авжеж, він був схвильований! Вони обоє розридалися, знову й знову дякуючи мені за те, що я прийшов. Потім я ще деякий час ділився з ними всім, що Бог відкривав мені та що я дізнався на цей час про Царство Боже. Подружжя слухало мене, нашорошивши вуха!

Я не заробив жодного пенні від цього клієнта, але почувався найщасливішим на світі після нашої зустрічі; і тепер мій розум обертався зі швидкістю мільйон кілометрів на годину. Я хотів робити те саме, що вчинив щойно, для кожного клієнта, якого бачив, і просив Господа про мудрість, як можна монетизувати цей процес. Я знав, що це стане моєю новою бізнес-моделлю, якщо зможу з'ясувати для себе, як заробляти на цьому гроші. Після деяких спроб і помилок ми знайшли спосіб пропонувати наші плани безкоштовно кожному, хто про це просив, і водночас отримувати грошові надходження для нашого бізнесу через розроблену

систему рекомендацій. Усе це видавалося аж надто гарним, щоби повірити, і ми з Дрендою були дуже схвильовані.

Я знав, що це і є та сама трансформація, яку я бачив уві сні. Хоча знав, що ми були лише на стадії кокона зі сну, але був готовий до польоту! Мені ще багато чого треба було навчитися, щоби по-справжньому літати, проте я був упевнений — ми на правильному шляху.

Ми заснували нашу нову компанію й назвали її *Faith-Full Family Finances*, бо знали: з вірою ваші фінанси залишатимуться повними — і це було послання, яке ми дійсно хотіли донести навіть більше, ніж пропоновані нами фінансові відповіді. Ми зберігали цю назву понад двадцять років, але зрештою стало очевидно, що це явно християнська назва, а ми хотіли навертати дедалі більше й більше невіруючих, тому вирішили змінити назву на *Forward Financial Group*, якою вона є і сьогодні. (До речі, ми все ще пропонуємо безкоштовні боргові плани, а також допомагаємо людям уникнути ринкових ризиків для їхніх пенсійних рахунків. Ви можете зв'язатися з *Forward Financial Group* за номером телефону 1-(800)-815-0818 або через сайт *Forwardfinancialgroup.com*.)

Хоча на початку діяльності нашої нової компанії ми все ще мали серйозні борги, однак знали, що йдемо правильним шляхом. Компанія мала величезний успіх, і ми з Дрендою стали вільними від боргів приблизно за два з половиною роки. Я не можу передати, наскільки це було захопливо! Раптом виживання перестало поглинати все наше життя, і візія почала зароджуватися всередині нас.

Виплатити готівкою за нову машину — це було круто. Купити й заплатити готівкою за 22 гектари однієї з найгарніших земельних ділянок в Огайо — це не можна було передати словами. Побудувати дім нашої мрії площею 2500 квадратних метрів і запла-

тити за нього — це було неймовірно! Я ніколи не забуду, як ми з Дрендою стояли там, на нашій земельній ділянці, і дивилися, як копають підвал для нашого нового будинку. Один той підвал був більший за весь маленький фермерський будиночок, у якому ми жили. Ми обоє стояли там зі сльозами на очах і не могли відвести очей від усього цього. Спостерігали за тим, як дев'ять років пекла на землі залишаються позаду. Знали тепер, що вже ніколи не буде, як раніше. Ми відкрили для себе Царство Боже і тепер розуміли, чому пророк Ісая назвав його Благою Вісткою:

> *На мені Господній дух, через це Він мене помазав. Благовістити бідним мене послав...*
>
> Ісаї 61:1, переклад Р. Турконяка

Чесно кажучи, нам із Дрендою доводилося щипати себе знову й знову, бо ж такі неймовірні речі відбувалися з нами. Повністю позбутися боргів — колись це було нездійсненною мрією, аж от тепер стало реальністю!

Послухайте, я не такий уже й хороший! Ви бачили мій послужний список. Я роками намагався зробити все по-своєму, важко працював, не маючи нічого, крім душевного болю й стресу. Я вчився жити по-Божому, і це спрацьовувало. Саме тому ви читаєте цю книжку, щоб дізнатися те, про що довідався я, — і ви це знатимете. Але спершу маєте зрозуміти: це сталося саме тому, що я долучився до нової системи, нового Царства й абсолютно нового способу, як будувати своє життя. Це також і ваша відповідь. Це саме та відповідь, яка вам потрібна. Це добра новина, на яку ви так довго чекали. Знаю, знаю: у вашій церкві нічого такого не навчають. Авжеж, моя теж цього не вчила, однак усе це є просто тут, у Біблії.

Бог благий — завжди

Тож дозвольте мені дати вам головний ключ до розуміння того, про що я говорю, — відкиньте релігію! Це не релігійне питання. Мова про Бога, про те, що Він хоче вам дати, і про те, як Він заплатив ціну через Ісуса, щоб дати вам Царство Боже. Тож заглибмося в Царство Боже й дізнаймося, як насправді воно діє.

Коли ми з Дрендою почали бачити, як Царство Боже діє в нашому житті, то не раз були шоковані тим, що спостерігали. Ми зрозуміли, що більшість віруючих не має жодного уявлення про те, як діє Царство.

Наприклад, я щойно прочитав заголовок про семирічну дитину, яка померла на операційному столі під час тонзилектомії. Хоча це дуже поширена й зазвичай безпечна операція, серце тієї дитини просто зупинилося під час операції, і це дуже сумний наслідок. Гадаю, усі ми ледь чутно зітхнули, коли прочитали, що таке сталося. Однак, хоч би якою трагічною була ця подія, була й інша, не менш сумна частина історії, яка може впливати на цю сім'ю до кінця їхнього життя. Дозвольте мені навести те, що батько сказав журналісту (далі я цитую):

> «Так, незрозуміло, чому такі речі відбуваються, але ми знаємо, що це був Божий план. І це єдине, що може допомогти нам пережити все це, тому що ми знаємо — це було від Бога»[3].

Дозвольте мені також процитувати Аарона Роджерса, квотербека команди *Green Bay Packers*, чия історія з'явилася 22 січня 2020 року в журналі *People*[4].

---

[3] https://nypost.com/2020/02/26/7-year-old-south-carolina-girl-dies-during-tonsillectomy

[4] https://people.com/sports/aaron-rodgers-opens-up-about-religion-to-danica-patrick-i-dont-know-how-you-can-believe-in-a-god

> Роджерс пояснив, що в дитинстві він не зважав на релігію, і відтоді, ставши дорослим, пов'язав своє життя з «інакшим типом духовності». «Для більшості людей, яких я знав, церква була просто... словом, ти просто мусив туди ходити». Він також сказав: «Я не знаю, як можна вірити в Бога, який хоче приректи більшу частину планети на вогняне пекло. Що це має бути за любляча, чутлива, всюдисуща, всемогутня істота, яка хоче приректи своє прекрасне творіння на вогняне пекло наприкінці всього цього?»

Божевільні коментарі! Але якщо це те, що вони думають про Бога, то, погодьтеся, хто може довіряти чи бажати служити Богу, який хоче забрати їхню семирічну доньку? Ніхто! І хто захоче служити Богу, який хоче засудити більшу частину планети до пекла? Ніхто! Але саме в це вірить більшість християн. Ви чули це все своє життя: «Бог попустив це», «Бог зробив те», «Це був Божий план», «То був їхній час піти» й багато інших подібних тверджень. Насправді ж, можу побитися об заклад, що й ви, напевно, вважаєте так само. Тому я буду відвертим: якщо ви справді вірите, що Бог саме такий, що Він із власної волі вб'є дитину або заразить когось раком, тоді саме час нам серйозно поговорити. Дозвольте мені висловити це так:

ВИ НІКОЛИ НЕ ПОВІРИТЕ ТОМУ, КОМУ НЕ ДОВІРЯЄТЕ!

Якщо вас навчили не довіряти Богові, адже Він убиває невинних людей, і якщо ви згодні з тим, що Він — усемогутній Творець Усесвіту, тоді нам усім краще просто робити все від нас залежне, аби залишатися на Його благому боці. Це те, що в минулому робило чимало примітивних культур, — вони приносили різноманітні жертви, щоб ублажити Бога гніву. Люди накладали на себе

всілякі обмеження, навіть піддавалися різним видам болю, аби показати, що вони справді покорилися Йому і — хотілося б сподіватися — уникнуть Його гніву. Але чи справді такий характер у біблійного Бога? Чи мусимо ми жити в страху перед Богом? Ні, звичайно ж, ні. Уявлення про те, що Бог проти нас або не заслуговує на довіру, — це результат поганого вчення, яке почалося в Едемському саду з Адама і Єви:

> *Але змій був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?*
>
> *І відповіла жінка змієві: З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти.*
>
> *І сказав змій до жінки: Умерти не вмрете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло.*
>
> *І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набути знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв.*
>
> Буття 3:1-6, виділення автора

Від самого початку сатана ставив під сумнів Божий характер. І дивно, якої іще мудрості, на Євину думку, їй могло бракувати, адже вона вже мала всіляку мудрість через її стосунки із Самим Богом. Проте сатана зміг переконати Єву, що їй чогось бракує, що Бог щось приховує від неї. Адам і Єва повірили в брехню про Бога й добровільно відмовилися від свого становища в Його Царстві заради іншого царства. Вони вважали, що в сатани для них

є краще майбутнє. Звичайно, їхнє рішення принесло лише біль, горе й смерть.

Тактика сатани ніколи не змінювалася — і не дивно, що його найбільшою мішенню є саме Церква як така. Оскільки Церква вже має владу, щоби попирати й перемагати сатану на всіх фронтах, його єдиною зброєю залишаються, як і тоді, фальшування та брехня.

Божий характер

Що стосується вашого майбутнього й вашої провізії, то найважливіша тема, яку ми маємо розглянути першочергово, — характер Бога. Якщо ми не розберемося з цим питанням, то можете просто пожбурити цю книжку геть, як іще одне чтиво «стань-багатим-швидко». Сподіваюся, що ви дасте мені час, щоби провести вас через цей матеріал. Маю надію, що ви справді хочете бути фінансово вільними та прагнете мудрості й знань. Цього разу вчення — не від брехуна, сатани, який обдурив Адама і Єву, а від Самого Бога.

Я можу зрозуміти, чому ви вважаєте, що Бог допускає погані речі. Адже якщо Він — Бог, то Він має владу робити все, що завгодно, чи не так? Отже, якщо семирічна дитина помирає, а Бог має владу зупинити це, то Він, мабуть, допустив це. Що ж, твердження правдиве, проте лише частково. Хоча Бог мав владу зупинити це, Він не мав законної правомочності це зробити. Розгляну питання правомочності в наступному розділі, та спочатку поговоримо про характер Бога, щоб упевнитися, що ви знаєте без жодних коливань чи сумнівів — Бог добрий, а Його Слово — істина.

Ви можете запитати, чому це так важливо. Далі в цій книжці я розповідатиму про закони Царства, їхню функцію й про те, як ці

закони звільнили мене з фінансового пекла, у якому я жив. Якщо ви не довіряєте Самому Царю, то Його закони нічого для вас не значитимуть.

Пам'ятаєте, моїм першим відкриттям у цій подорожі було те, що Царство Боже — це урядування. У цьому уряді є Цар, Який установлює закони Царства. Ці закони визначають наявні блага та обов'язки підданців, які живуть у Царстві. Закони захищають і гарантують кожному підданцеві Царства виконання волі Царя щодо їхніх життів. Розуміння характеру Царя є передумовою для розуміння самих законів.

Як уже було сказано, коли я усвідомив, що Царство Боже — це уряд із законами й благами, які юридично належать кожному підданцеві Царства, то став духовним учеником. Тоді я дізнався, що за кожною дією Царства стоїть духовний закон, який її створив. Після чого в мене з'явилася надія — я можу вивчити закони! І будь-хто зможе! І ось що з'ясували для себе Кіт і Кеті.

Чотири роки, що змінили життя

Кіт і Кеті жили собі звичним життям, отримуючи зарплату на звичайній роботі. Вони якраз купили новий будинок, коли Кіт утратив роботу. Однак трохи більше ніж рік тому Кіт дізнався про нашу телепередачу *Fixing the Money Thing* і присвятив час вивченню й роздумам над деякими моїми матеріалами, дізнаючись про Царство Боже та про свої законні права як його підданця.

Утративши роботу, Кіт молився про свою ситуацію й вирішив: замість того щоб шукати іншу роботу, він заснує власну компанію автоперевезень. Кіт визнавав, що насправді не дуже багато знає про цей бізнес, але відчував, що може навчитися. Він розпочав свою справу з однієї вантажівки й перевозив автомобілі та все, що

міг знайти для перевезення. З тим, як Кіт і Кеті вчилися, перед ними відкрилася нова можливість — розпочати перевезення для компанії, яка потребувала допомоги. Ця компанія діяла в загальнонаціональному масштабі, і це був великий крок для Кіта, якому треба було придбати власну вантажівку, а також вивчити багато законів щодо бізнесу вантажних перевезень. Однак він зважився на цей крок і повірив, що Бог веде його.

Будь-що чи будь-хто, хто каже вам, що Бог не благий, говорить вам неправду!

Відтоді компанія просто рвонула вперед. Нині Кіт має вісім вантажівок, які щодня працюють повний робочий день. Він сказав мені, що найманим працівником на фірмі заробляв приблизно 1500 доларів на тиждень. Першого року як власник автотранспортної компанії, за словами Кіта, він заробляв майже 4000 доларів на тиждень. Другого року заробітки Кіта зросли до понад 15 000 доларів на тиждень. Наступного року злетіли до 25 000 на тиждень, а ще через рік — до понад 38 000 доларів на тиждень. За чотири роки Кіт піднявся з 78 000 на рік до 2 мільйонів!

Коли я писав цей розділ, то якраз отримав електронного листа від Кіта. Він повідомив, що йому довелося найняти ще чотирьох водіїв, і тепер його грошовий потік становить 70 000 доларів на тиждень. З 78 000 на рік до 70 000 на тиждень — за чотири роки! Це й справді не може не привернути увагу! Кіт і Кеті очікують, що попереду їх чекають ще більші успіхи, оскільки тепер вони планують заснувати ще дві компанії.

Якби ви запитали Кіта й Кеті, як їм це вдалося, вони б відповіли, що першочергова заслуга в тому, що вони дізналися, як діє Царство Боже.

По-перше, Кіт і Кеті сказали б вам — це те, що їм довелося відкинути багато релігійного непотребу, якого їх навчали все життя

про Бога й про те, як Він учиняє. Одним із головних моментів, на якому їм довелося зосередитися, — Бог благий, Він ЗАВЖДИ добрий, і Він НІКОЛИ не обманює. Будь-що чи будь-хто, хто каже вам, що Бог не благий, говорить вам неправду!

> *Не обманюйтесь, брати мої любі! Усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світил, що в Нього нема переміни чи тіні відміни.*
>
> Якова 1:16-17

По-друге, вони сказали б, що їм довелося навчитися по-новому робити пожертви. Підтримка Божих справ грошима, які надходять від них, — це один із суттєвих ключів їхнього успіху.

У Біблії чітко та ясно про це сказано. Звинувачувати Бога в жахливих речах, які трапляються з людьми, — це неправильно. Біблія говорить, що сатана — ось той, хто приходить убивати, красти й нищити.

> *Злодій тільки на те закрадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали.*
>
> Івана 10:10

Зверніть увагу, що Ісус говорить після першого твердження: «Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали», або в деяких перекладах — «вдосталь». Бог не є вашим ворогом. Інша річ, якщо ви думаєте, що Він — ворог; тоді, згідно з Якова 1:16, вас хтось обманув. Вам доведеться запитати себе: хто сказав вам, що Бог обманює. Хто сказав вам, що Бог убив ту семирічну дити-

ну? Хто сказав вам, що Бог інколи зцілює, а інколи вирішує цього не робити? Можу напевно здогадатися: якийсь проповідник, який не придумав нічого кращого. Але ось твердження, якого вам треба триматися, якщо ви хочете отримувати від Бога. Бог не обманює! Насправді, Біблія говорить, що Богу просто не може сказати неправду (див.: До євреїв 6:18).

Знову ж таки, причина того, чому люди вірять, що Бог не завжди добрий, — вони не розуміють правової системи Царства Божого тут, у земному царстві. Як я вже згадував раніше, ми заглибимося в цю тему в наступному розділі, і вона дасть відповіді на багато ваших запитань. Однак якщо хочете зрозуміти, як діє Царство Боже, то маєте знати, що Бог добрий і ніколи не каже неправди.

Константи Божого Царства

Іще в старших класах я засвоїв один урок і вважаю, що він цілком дотичний до нашої теми. Вивчаючи фізичні речовини, нас учили того, що вони мають певні властивості, які ніколи не змінюються і є постійними. Так, ви вгадали правильно! Ці закони у фізиці називаються константами. Наприклад, температура, за якої вода замерзає, становить нуль градусів за Цельсієм. Це константа, вона ніколи не змінюється. Так само й те, що Бог добрий, є константою. А щодо прикладу з водою, то ви використовували б константу температури замерзання води в усіх ваших рівняннях, що стосуються води.

Те саме стосується й розуміння Божого характеру. Якщо ви знаєте, що Бог благий і ніколи не змінюється, то зможете інтерпретувати будь-який уривок із Писання через призму цієї константи. Для прикладу, подивімося на Вихід 4:11:

> *І сказав йому Господь: Хто дав уста людині? Або Хто робить німим, чи глухим, чи видючим, чи темним, чи ж не Я, Господь?*

На перший погляд здається, що Бог робить людей сліпими й не здатними чути навмисно. Але ми маємо пам'ятати нашу константу: Бог завжди благий. Подивімося на те саме місце Писання в іншому перекладі (*NLT* — Новий Живий Переклад):

> *Тоді Господь запитав Мойсея: «Хто робить уста людини? Хто вирішує, говорити чи не говорити, чути чи не чути, бачити чи не бачити? Чи не Я, Господь?»*
>
> Вихід 4:11, пер. з англійської

Контекст цього уривку полягає в тому, що Бог призвав Мойсея піти до його народу, євреїв, і сказати їм, що Бог покликав його піти до фараона й вимагати звільнення євреїв. Але Мойсей відповів Богові: «А якщо євреї не повірять, що Ти мені з'явився?» Бог указав йому на кілька способів довести це. Тоді Мойсей почав благати Господа:

> *...О Господи я не промовець ні від учора, ні від позавчора, ані відтоді, коли Ти говорив був до Свойого раба, бо я тяжкоустий та тяжкоязикий.*
>
> *І сказав йому Господь: Хто дав уста людині? Або Хто робить німим, чи глухим, чи видючим, чи темним, чи ж не Я, Господь? А тепер іди, а Я буду з устами твоїми, і буду навчати тебе, що ти маєш говорити.*
>
> Вихід 4:10-12

Дозвольте мені перефразувати те, що Бог сказав Мойсею: Я створив уста людини, щоб вона говорила чи щоб не говорила? Я дав людині очі, щоб вона бачила чи не бачила? Відповідь очевидна. Рот створений для того, щоб говорити, а очі — щоби бачити. Це все, чого Бог хоче від Мойсея, — просто стати вперед і говорити. По суті, Бог сказав: «Якщо Я створив уста, то, звісно ж, Я можу допомогти тобі ними користуватися!» Бог намагався дати Мойсею зрозуміти, що він може довіряти Йому, що Бог допоможе йому говорити, коли той піде до євреїв.

Утім, не маючи правильного уявлення про Бога, ми можемо неправильно витлумачити Його намір. Гадаю, нам усім говорили, що Мойсей заїкався. Більшість людей вважають це абсолютним фактом, але чи так це? У відповідь ви скажете: «Безумовно. Адже Мойсей сам казав, що він погано говорить». Згоден, він так казав, але щодо чого саме? Якщо Мойсей не міг добре говорити, тоді нам треба пояснити це місце з Дій:

> *І Мойсей був навчений всієї премудрости єгипетської, і був міцний у словах та в ділах своїх.*
>
> Дії 7:22

Насправді, ми бачимо, що Мойсей — це повна протилежність заїці, чи ж людині, яка важко вправлялася зі словами. Він був потужним промовцем. То що ж має на увазі Мойсей, коли каже: «Господи, я не дуже сильний у словах. Ніколи не був і зараз не вмію, хоч Ти й говорив до мене. Язик у мене заплітається, а слова плутаються»?

Коли у 4-му розділі Книги Вихід говориться про повільність Мойсеєвої мови, то мається на увазі той факт, що Мойсей погано володів єврейською мовою. Він не був вихований серед євреїв.

Він був вихований як єгиптянин і розмовляв переважно єгипетською мовою. Бог заспокоїв Мойсея: оскільки це Він створив уста людини, то допоможе йому говорити з євреями. Проте Мойсей знову вперся:

> *...Молю Тебе, Господи, пошли іншого, кого маєш послати.*
>
> *І запалав гнів Господній на Мойсея, і Він сказав: Чи ж не Аарон твій брат, Левит? Я знаю, що він добре буде говорити. Та ось він вийде навпроти тебе, і побачить тебе, і зрадіє він у серці своїм. І ти будеш говорити до нього, і вкладеш слова ці в уста його, а Я буду з устами твоїми й з устами його, і буду навчати вас, що маєте робити. І він буде говорити за тебе до народу. І станеться, він буде тобі устами, а ти будеш йому замість Бога.*
>
> Вихід 4:13-16

Це вказівка на те, що Аарон дуже добре знав єврейську мову, оскільки його виховав єврей, тому міг говорити з євреями за Мойсея, а не те, що Мойсей заїкався.

У БІБЛІЇ Є ПОНАД СІМ ТИСЯЧ ОБІТНИЦЬ, ЯКІ ВИЗНАЧАЮТЬ ВАШІ ЗАКОННІ ПРАВА ЯК БОЖОЇ ДИТИНИ.

Тепер ви бачите, наскільки важливо мати правильне й стале уявлення про характер Бога. Знання того, що Він завжди благий, дає нам змогу оспорювати поверхове тлумачення біблійного тексту й копати глибше, відкриваючи для себе його справжню інтерпретацію. Отже, іще раз: ваша основа в Царстві — знати характер Самого Царя. Якщо ви несвідомі цього, то сатана може вас обдурити, як обдурив Єву, змусивши повірити, що Бог говорить не всю правду або, іще гірше, обманув вас.

Розуміння Божих обітниць

У Біблії є понад сім тисяч обітниць, які визначають ваші законні права як Божої дитини. Кожну обітницю дав вам Сам Цар, і кожній можна довіряти. Чи ні? Якщо можна сумніватися в Божій доброті, то можна сумніватися й у Його обітницях.

Дозвольте навести приклад. Припустимо, я дав вам чек на 1000 доларів. Ви подякуєте мені, і у вашій уяві у вас буде 1000 доларів. Ви поводитиметеся так, ніби у вас є 1000 доларів, говоритимете так, ніби у вас є 1000 доларів, і знову подякуєте мені за 1000 доларів. Але, по суті, у вас поки немає отих 1000 доларів — те, що ви насправді маєте, це письмове зобов'язання. Чек — це просто обіцянка, яку я дав вам, що ви маєте законне право отримати 1000 доларів від мого банку. Вам однаково доведеться перевести чек у готівку, щоб насправді отримати гроші! Оскільки мої наміри стосовно вас відомі, бо я добровільно дав вам чек і підписав його, і оскільки ви вірите, що в мене є 1000 доларів, то скажете, що у вас є 1000 доларів, хоча насправді у вас є лише обіцянка.

Бог однозначно більший за мене. Його Слово не обманює. Він дає нам Свої великі й дорогоцінні обітниці. Якщо Бог дає вам Свою обітницю, це означає, що вона вже виконана! Єдине, що може зробити сатана, аби перешкодити виконанню обітниці, — це викликати у вас недовіру до Божого Слова. Ось чому дуже важливо, щоб ви знали, що Бог добрий і не обманює.

Дозвольте мені навести ще один приклад. Я знаю, багато хто з вас чув, що дива залишилися в минулому, і Бог більше не робить того, що робив Ісус, коли ходив по землі. Я виріс у дуже традиційній церкві й ніколи не бачив, якщо говорити відверто, якихось проявів Божої сили — принаймні наскільки це пам'ятаю. Тож якщо я не бачив зцілень, чи означає це, що Бог більше не зцілює?

Щоб дати відповідь на це запитання, ми не можемо спиратися на наш досвід. Треба з'ясувати, що мовить Біблія, що говорить Царський закон про зцілення.

> *Ісуса, що був із Назарету, як **помазав** Його Святим Духом і силою Бог. І ходив Він, добро чинячи й усіх уздоровлюючи, кого поневолив диявол, **бо Бог був із Ним**.*
>
> Дії 10:38, виділення автора

Як бачимо, зцілення було головною ознакою служіння Ісуса. У тексті сказано, що Ісус зцілював усіх, оскільки з Ним був Бог. Фраза «Бог був із Ним» — це твердження, яке вам треба зрозуміти. Звичайно, Бог був з Ісусом усе Його життя на землі. Але ця фраза насправді належить до моменту, коли Ісус приймав водне хрещення і Святий Дух зійшов на Нього, як голуб. До цього моменту Ісус не робив ніяких чудес. Ми не маємо жодних записів про те, що Ісус примножував Свою вівсянку на сніданок або зцілив одну людину в дитинстві. Лише після того, як Він був помазаний Святим Духом, почалося Його служіння. Бог був із Ним, виконуючи цю роботу.

Ви можете сказати: «Так, Ісус зцілював, проте ж Його зараз тут немає». Згоден, ви маєте рацію, але Він передав цю місію Церкві. Розумієте, та сама сила, що зійшла на Ісуса, була також дана Церкві. Коли Ісус збирався покинути землю, Він сказав Своїм учням:

> *Та ви приймете силу, як Дух Святий зійде на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.*
>
> Дії 1:8

Ця ж сила, Святий Дух, зійшла на Церкву, щоб творити ті самі чудеса, які творив Ісус.

І ви не зможете переконати мене в чомусь інакшому. У моєї дочки Емі була п'ятикілограмова пухлина в животі. Ми всі молилися за її зцілення на основі Божого Слова, і вона ввечері лягла спати, а вранці прокинулася повністю зцілена. Пухлина вагою п'ять кілограмів зникла, а її спина (яка була зав'язана вузлами й скручена) повністю відновилася. Ви можете побачити й прочитати цю історію в книжці, яку написала сама Емі, — *Healed Overnight* («Зцілення за одну ніч»).

У моєї невістки була пухлина на боці розміром з апельсин, і лікарі сказали, що доведеться видаляти цю пухлину хірургічним шляхом. Вони повідомили, що в неї рідкісна форма раку і їй залишилося жити один-два місяці. Невістка повірила Божим обітницям і прокинулася вранці повністю зціленою. Пухлина зникла.

У моєї дружини Дренди також якось з'явився величезний наріст на спині розміром з 50-центову монету. Дружина почала наказувати йому покинути її тіло, і протягом двох тижнів наріст також повністю зник.

Чи Бог вирішував, зцілювати цих жінок або ні? Чи було це чимось, щодо чого Бог мав ухвалювати рішення? Чи ці три жінки подобалися Йому більше, ніж ви? Ні! Вони розуміли закони й переваги Царства Божого та просто заявили свої права на них. «Тоді чому, — запитаєте ви, — так багато людей хворіють? Чому в наших церквах ми не бачимо частіше зцілених людей?»

Я радий, що ви запитали. Заглибмося в це питання в наступному розділі.

Розділ 3

МОМЕНТ ПРАВОМОЧНОСТІ

Як уже згадував раніше, я живу за містом на 24 гектарах найкрасивішої землі в Огайо. Спочатку я мав 22 гектари, але сусід продав мені земельну ділянку, що межувала з моєю, і таким чином моя ділянка зросла до 24 гектарів. Ми, безсумнівно, і далі насолоджуємося цією землею протягом ось уже двадцяти двох років. Мати ліс, щоби полювати на оленів, болото — на качок, і луки — на кроликів та фазанів, а також кататися цими землями на квадроциклах — це благословення. Та якби ви уважно придивилися до моєї садиби, то побачили б по периметрі знаки «ПРОХІД ЗАБОРОНЕНО». Ці знаки стоять там, щоб люди знали, де починається межа моєї приватної власності.

У законі штату Огайо зазначено, що людина, яка хоче перебувати на моїй землі, повинна мати відповідну письмову згоду на весь час, поки вона перебуває на моїй території. Якщо цього дозволу немає, то це називається незаконним вторгненням, і людину законно можуть вигнати з моєї землі, а заодно оштрафувати й покарати. Річ у тім, що будь-хто без мого відома не має права

пересуватися моєю землею, оскільки це не його земля. Якщо я скажу забиратися з моєї землі, то він не матиме вибору!

Отже, коротко кажучи, ви не можете захоплювати те, на що не маєте законної правомочності.

Цей приклад щодо незаконного вторгнення надає відповіді на багато запитань, які виникають у людей: чому саме щось відбувається або не відбувається в Царстві Божому. Розуміння цього моменту, правомочності в Царстві, — передумова ефективно й плідно діяти в Царстві Божому.

Чому вони не були зцілені?

Я впевнений, що, мабуть, ви чули історію, подібну до цієї. Хтось із відомих людей занедужує, і за нього починають молитися. Мільйони людей прилучаються до молитви за зцілення цієї людини; проте вона помирає. Чому так сталося? Або хтось розповідає, що його бабуся померла, хоча за неї молилися, і він хоче знати чому. Чи ще хтось ділиться сумним досвідом, як робив посів грошима заради фінансової потреби, та все одно як був, так і залишається банкрутом. Чи є відповіді на такі запитання?

Перш ніж я відповім, визнаймо, що ми не знаємо всього, що відбувається в Царстві Духа, і я теж не стану вдавати, що знаю. Однак, спираючись на Слово Боже, ми відаємо от що: якщо хтось хворий, то Ісус уже виплатив ціну за його зцілення. Ми знаємо: якщо ми щедрі й даємо, то в Біблії сказано, що й отримаємо. Проте ми бачимо щодня, що в житті багатьох людей Слово Боже не працює так, як написано в Біблії. Чи винен у цьому Бог?

З огляду на те, що ми дізналися з попереднього розділу, і обговорюючи цю тему тепер, ви зрозумієте, що відповіддю буде рішуче «ні». І якщо «ні», то в чому ж тоді проблема? Це головне

запитання. Більшість людей, які не мають навіть загального базового розуміння того, що Бог завжди благий, у відповідь на запитання, чи винен Бог у подібних трагедіях, найімовірніше, припустять, що так. Знову ж таки, це через те, що вони знають: Бог може зупинити погані речі. А якщо Він цього не зробив, то вони думають так: Він, мабуть, попустив таке навмисно. Утім, якби ви розуміли, що Бог благий і не може обманювати, то точно знали б, що проблема, мабуть, криється в чомусь іншому, і почали б шукати відповідь.

Ісусові учні мали саме такий тип мислення, коли не змогли вигнати біса з одержимого хлопчика. Замість того щоб запитати: «Чому Бог вирішив залишити демона?» — вони поцікавилися в Ісуса: «Чому ми не можемо його вигнати?»

Ми маємо негайно поставити собі таке запитання, коли обставини, як здається, суперечать Слову Божому. Тож, іще раз, життєво важливо, щоб ми, по-перше, знали, що Бог благий, і, по-друге, що Він не обманює. Ось чому я витратив так багато часу на викладення того, що мені здається очевидним, проте, хоч як дивно, для більшої частини церковного світу залишається таємницею. Ставити запитання — ось те, як ви маєте читати Біблію, якщо хочете довідатися, як діє Царство Боже.

ЦАРСТВО БОЖЕ — ЦЕ ЦАРСТВО, І ВОНО ДІЄ ЗА ЗАКОНАМИ ТА ПРИНЦИПАМИ, ЯКІ НІКОЛИ НЕ ЗМІНЮЮТЬСЯ.

Пам'ятаймо, що ці великі історії переказано в Біблії не просто так. Ісус намагався нам дещо показати. Отже, перейдімо до того, чому хтось не отримав сказаного Божим Словом. Авжеж, тут може бути багато причин, які обмежують небесну правомочність. Певні проблеми стають очевидними не одразу, а деякі є особистими й прихованими.

Царство Боже — це царство, і воно діє за законами та принципами, які ніколи не змінюються. Ці принципи, як я вже казав, можна вивчити й використовувати — подібно до того, як фермер, розуміючи закони часу посіву й урожаю в земному царстві, використовує їх для свого успіху та добробуту. І через те що Царство діє за законами, які даються кожному підданцеві, щоб їх зрозуміти й використовувати, вивчити їх може також кожен. Іноді знання того, як працюють ці закони, може означати різницю між життям і смертю.

Рішення на межі життя і смерті

Марк і Ханна прийшли до нашої церкви з бажанням мати дитину. До цього часу лікарі говорили Ханні, що через різні проблеми в її організмі завагітніти чи виносити дитину вона навряд зможе. Але, чуючи про Божу доброту й вивчаючи закони Царства Божого в нашій церкві *Faith Life Church*, вона дізналася, що вагітна. Ханна була в захваті, який неможливо передати словами. Однак незабаром у неї почався сильний біль у животі. Кілька разів він був такий сильний, що Ханна навіть непритомніла.

Після одного з таких епізодів вона вирішила обстежитися й пішла до свого лікаря. Її сімейної лікарки не було на місці, та черговий лікар зробив жінці УЗД, щоб дізнатися, що ж відбувається. УЗД показало великий згусток крові, і лікар сказав, що в Ханни стався викидень, оскільки дитина не мала серцебиття. Лікар запропонував їй прийти наступного дня, щоб витягти мертву дитину з утроби, але Ханна відмовилася. Замість цього Марк, чоловік Ханни, підбадьорював її Словом Божим і Божими обітницями й закликав не втрачати впевненості в тому, що дитина народиться

живою і здоровою. У ті вихідні Ханна молилася в церкві та була переконана, що в неї народиться здорова дитина, незважаючи на те що сказав лікар.

Того понеділка жінка пішла на прийом до своєї сімейної лікарки, оскільки того дня, коли вона приходила, її не було на робочому місці. Лікарка запропонувала зробити ще одне УЗД. Як потім розповіла Ханна, у лікарки був шокований вираз обличчя, коли вона поглянула на екран ультразвукового апарата й одразу ж подивилася на знімки, зроблені кількома днями раніше. Потім вона сказала Ханні: «Я веду медичну практику вже тридцять років і ніколи не бачила, щоб таке траплялося раніше. На знімках минулого тижня видно великий тромб і відсутність серцебиття. А сьогодні, обстежуючи тебе, я бачу, що тромб розсмоктався, і переді мною ідеальна дитина, жива, з ідеальним серцебиттям». Через кілька місяців Ханна народила здорову дівчинку, яку назвала Евелін. Одного разу Ханні стало цікаво, що ж означає це ім'я, Евелін. Вона подивилася значення й була неабияк вражена — воно насправді означає життя!

Ця дивовижна історія вочевидь була ділом рук Божих, але ви як духовний учений маєте просто зараз замислитися над кількома запитаннями: чому саме це сталося? Чи була Ханна однією з Божих улюбленицьк? Чи Бог просто випадково вирішив зцілити її дитину? Ось запитання, на які треба дати відповідь. Знову ж таки, як на пересічного християнина — тут сталося диво. Але ж я заохочую людей переосмислити слово «диво», оскільки воно означає щось поза межами звичайного. Утім, щодо Царства — це було просто проявлення закону Царства в дії.

Якби я кинув камінь і той упав на землю, чи подумали б ви, що я збожеволів, коли б вигукнув: «Ого, ви це бачили? Камінь щойно впав на землю, яке диво!»? Ви не погодилися би з тим, що

це диво, бо ж знаєте, що це просто дія закону гравітації, і він діє щораз однаково для всіх і кожного. Камінь завжди впаде на землю. Тому як духовний учений ви маєте шукати ключі до того, що сталося, ті духовні ключі, які відкриють закон, або закони, Царства Божого, що були проявлені в цій історії.

Явлений ключ

Перейдімо до іншої історії, з якої можемо дізнатися більше про дію Царства щодо поставлених нами запитань. Одна з найвеличніших біблійних історій, яка допоможе нам знайти деякі відповіді, міститься у 8-му розділі Євангелії від Луки:

> *Бо він мав одиначку дочку, років десь із дванадцять, і вмирала вона. А коли Він ішов, народ тиснув Його. А жінка одна, що дванадцять років хворою на кровотечу була, що ніхто вздоровити не міг її, підійшовши ззаду, доторкнулась до краю одежі Його, і хвилі тієї спинилася їй кровотеча!*
>
> *А Ісус запитав: Хто доторкнувся до Мене?*
>
> *Коли ж відмовлялися всі, то Петро відказав: Учителю, народ коло Тебе он товпиться й тисне.*
>
> *Ісус же промовив: Доторкнувсь хтось до Мене, бо Я відчув силу, що вийшла з Мене...*
>
> *А жінка, побачивши, що вона не втаїлась, трясучись, підійшла та й упала перед Ним, і призналася перед усіма людьми, чому доторкнулась до Нього, і як хвилі тієї одужала. Він же промовив до неї: Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!*
>
> Луки 8:42-48, виділення автора

У цій історії ми бачимо жінку, яка була дуже хворою багато років і не могла одужати. Підійшовши до Ісуса, вона доторкнулася до Його одежі й одразу зцілилася. У цій історії є дуже глибокі підказки щодо дії Царства, на яких ми можемо повчитися і які допоможуть нам знайти ті відповіді на запитання, що їх ми шукаємо.

Передусім, усі в натовпі, який оточував Ісуса, теж торкалися Його. Як читаємо з цієї оповідки, натовп мало не задавив Ісуса, так тиснув Його. Коли Ісус запитав: «Хто доторкнувся до Мене?» — то Петро був вражений цим запитанням, бо, знову ж таки, усі торкалися до Нього. Але Ісус сказав, що саме ця конкретна людина доторкнулася до Нього зовсім по-іншому, бо ж Він відчув, як сила Святого Духа вийшла з Нього.

Після прочитання цієї історії всілякі можливі «дзвіночки» мали зазвучати у вашому дусі, закликаючи зупинитися та обдумати те, що щойно відбулося. Ваш розум мав негайно перейти в режим дослідження з міріадами запитань. Ми, будучи духовними вченими, просто маємо знати, чому саме ця жінка зцілилася, а інші з того натовпу — ні. Можу припустити, що там було багато хворих людей, які фізично доторкалися до Ісуса, однак не зцілилися. Тому ми маємо запитати: «Чому помазання потекло тільки на цю жінку, а не на всіх інших, хто торкався Його тієї миті?»

Традиційна релігійна відповідь — ця жінка була зцілена, тому що Ісус зцілив її. Але чи Він це зробив? Чи Ісус навмисно послужив їй, коли вона зцілилася? Покладав на неї руки? Наказав, щоб хвороба покинула її тіло? Відповідь — ні. Насправді, Ісус навіть не знав, що ця жінка була там. Йому довелося запитати, хто доторкнувся до Нього. Тож чи справді Ісус вирішив зцілити її тієї миті? Знову ж таки, Він навіть не знав, що та жінка була там. Тож як саме відбулося її зцілення? Чому вона зцілилася?

Як духовні вчені ми можемо припустити, що ця жінка була однією з особливих Божих дітей або що вона мала особливий стосунок до Ісуса, адже в Діях 10:34 читаємо, що Бог не дивиться на обличчя, тобто є безстороннім. Ми також можемо припустити, що Ісус не причетний до її рішення зцілитися того дня, оскільки навіть не знав, що вона теж серед натовпу. Ми згодні з тим, що Він був джерелом помазання, однак Ісус не був частиною рішення жінки зцілитися, яке вона ухвалила тієї миті.

Ісус каже нам, як саме вона доторкнулася до повновладдя та сили Царства Божого. Він говорить: «Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!» Це речення відкриває нам усе, що ми маємо знати, і відповідає на наше запитання, чому і як ця жінка отримала зцілення того дня. Як справжні духовні вчені почнімо уважніше розглядати цю історію та подивімося, чи зможемо ми знайти якісь підказки щодо того, чому вона зцілилася.

Найперше — Ісус зве її дочкою, а це означає, що жінка та належала до народу Ізраїлю, нащадків Авраама. І їй як дитині Авраама також належало те благословення, яке було дано Авраамові, і всі переваги завіту, який Бог уклав з Авраамом.

> *І сказав Він: Коли дійсно будеш ти слухати голосу Господа, Бога твого, і будеш робити слушне в очах Його, і будеш слухатися заповідей Його, і будеш виконувати всі постанови Його, то всю хворобу, що Я поклав був на Єгипет, не покладу на тебе, бо Я Господь, Лікар твій!*
>
> Вихід 15:26

Отже, коли Ісус назвав її дочкою, це означало, що вона має законне право на все, що містив завіт, який Бог уклав з Авраамом. Однак цей факт не може бути єдиною причиною того, що жінка

отримала зцілення, усі в тому натовпі, який того дня так тиснув на Ісуса, мали таке саме законне право. Мало бути щось іще, якась інша причина, чому сила Царства вилилася на ту жінку. Далі Ісус називає нам іще одну причину, чому вона тоді зцілилася. Насправді ж, за словами Ісуса, це й була саме та причина, через яку особисто вона отримала зцілення. Ісус каже, що її віра зцілила її.

Отже, тепер ми знаємо причини, чому жінка змогла прийняти зцілення. По-перше, це було її законне право, оскільки вона була дочкою Авраама; а по-друге, її віра була тим умикачем, який дав змогу цій силі влитися в її тіло якраз тієї миті. Той факт, що жінка була Авраамовою дочкою, можна порівняти з енергетичною компанією, яка постачає електрику й підвела дроти до вашого будинку. Електроенергія є, але це не означає, що у вас увімкнеться світло. Ви також маєте натиснути на вмикач, і тільки тоді в домі загориться світло.

Так, як законний нащадок Авраама ця жінка мала законне право на зцілення. Одначе, будучи повноправною на землі й у власному житті, вона мала особисто клацнути вмикачем, щоб вивільнити цю силу. Проте де цей вмикач? Як на нього натиснути? Щоб з'ясувати це, нам треба визначити терміни.

Що таке віра?

Віра — це термін, з яким християни поводяться досить вільно. І я переконаний, що багато хто, якщо не більшість християн, насправді не знають, що ж таке віра, навіщо вона потрібна, як дізнатися, чи є у них віра, і як її здобути. Якщо віра — це той умикач, який дав змогу помазанню витекти й зцілити цю

ВІРА — ЦЕ ТЕРМІН, З ЯКИМ ХРИСТИЯНИ ПОВОДЯТЬСЯ ДОСИТЬ ВІЛЬНО.

жінку, тоді нам треба дуже уважно поглянути на віру! Ми знаходимо визначення віри в Посланні до римлян:

> *Він проти надії увірував у надії, що стане батьком багатьох народів, за сказаним: Таке численне буде насіння твоє! І не знеміг він у вірі, і не вважав свого тіла за вже омертвіле, бувши майже сторічним, ні утроби Сариної за змертвілу, і не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився в вірі, і віддав славу Богові, і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв.*
>
> До римлян 4:18-21, виділення автора

Нумо усвідомимо з вами, що ж відбувалося в цій історії. Авраам і Сара не могли мати дітей. Я не маю на увазі, що в них були проблеми із зачаттям дитини і їм треба було продовжувати спроби. Я маю на увазі, що їм було майже по 100 років, і для них усе було скінчено. Їхні тіла не могли мати дітей; це було просто неможливо! Але Бог пообіцяв Авраамові дитину, хоча природним шляхом це було абсолютно неможливо. Біблія говорить, що Авраам був повністю переконаний, що Бог має силу зробити те, що Він сказав, незважаючи на природні факти, які свідчили про протилежне.

Отже, ось наше визначення віри: «...і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв». Я формулюю це так: **«Ваше серце — у згоді з небесами»**. Це не просто погодитися у своєму розумі з тим, що говорить Бог, а бути повністю переконаним у цьому.

Наше визначення віри:

Дозвольте мені повторити ще раз, щоби бути впевненим, що ми це засвоїли: віра — це бути повністю переконаним у тому, що

говорить Бог! Це коли наші серце й розум перебувають у згоді з небесами, у повноті переконання.

Чому потрібна віра?

Чому Бог не може зцілити всіх у лікарнях, коли Він цього хоче? Чому Він не може зупинити війни? Чому Він не може послати ангелів, щоби проповідувати нам Євангелію? Я впевнений, що ви вже чули всі ці запитання. Відповідь полягає в тому, що Він не може. Не те, щоби Бог не мав сили зробити це, але Він не має правомочності для цього. Щоб зрозуміти, про що я говорю, треба подивитися на це місце в Посланні до євреїв:

> *Але хтось десь засвідчив був, кажучи:*
>
> *Що є чоловік, що Ти пам'ятаєш про нього, і син людський, якого відвідуєш? Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому!*
>
> *А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого. А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все.*
>
> До євреїв 2:6-8

Бог дав людині повну законну правомочність над усім земним царством, помістивши в нього людину. Не було нічого, що б не підлягало правомочності людини. Вона управляла цим царством з абсолютною правомочністю та владою. Її спроможність правити з повнотою влади підтримував той уряд, який поставив її тут. По суті, вона правила владою, що делегувало їй Царство Боже. Людина носила вінець цього уряду, який представляв сла-

ву Божу, помазання й почесне становище чи владу, якими вона була наділена.

Звичайно, людина не носила справжньої металевої корони, однак була увінчана в тому сенсі, на який указує царська корона. Щоб зрозуміти, який це має вигляд, уявіть собі справжнього царя. Хоча він жива людина й не має реальної влади як жива істота, однак носить корону, а це означає, що він представляє не тільки себе, а й усе царство та уряд. Слова царя наділені владою лише тому, що підкріплені всією силою та природними ресурсами уряду й царства, яке він репрезентує.

Уявімо собі шерифа, який регулює дорожній рух: він зупиняє величезний тягач із причепом однією тільки фразою: «Зупинися в ім'я закону». Так, вантажівка куди більша за людину — і людина ніяк не зрівняється з вантажівкою, — але вантажівка зупиняється не через людину, а через значок, який носить людина як представник уряду. У цьому разі уряд набагато важливіший за людину, яка носить цей значок. У водія вантажівки немає страху перед людиною, проте є страх перед урядом, який ця людина представляє, і це змушує водія вантажівки зупинитися.

Те саме справедливо й тут: Адам панував над усім, що було створено в земному царстві. Божа сила й владицтво, представлені вінцем слави та честі, давали людині впевненість у тому, що її слова правлять від імені Царства Бога.

Дуже важливо відзначити, що Адам, утративши здатність панувати над землею, коли учинив зраду проти Божого уряду, згубив також і свій вінець, своє владне становище в Царстві Божому, одначе не позбувся свого законного права на земне царство. Людина все ще була законним господарем на землі. Бог віддав землю людині для управління. Якщо ми повернемося до нашого тексту з Послання до євреїв, то зможемо побачити таке:

Але хтось десь засвідчив був, кажучи:

Що є чоловік, що Ти пам'ятаєш про нього, і син людський, якого відвідуєш? Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому!

А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого. А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все.

До євреїв 2:6-8

У цьому тексті йдеться про час, коли Адам і Єва були створені, однак у ньому прямо сказано, що Бог не залишив нічого, не підданого людям.

Небеса, Небеса для Господа, а землю віддав синам ***людським****!*

Псалом 113:24, виділення автора

Людина вигнала Бога

Незважаючи на те що людина має законне повновладдя над землею, вона втратила владу бути духовним правителем землі. По суті, Адам вигнав Бога зі справ людських іще в Саду; і після гріхопадіння земне царство змінилося, ставши затаврованим гріхом. Смерть увійшла в земне царство, і сатана тепер отримав законне право впливати на справи людей. Але, попри всі ці події, конче важливо, щоб ви розуміли: людина все ще є законним власником на землі. Бо ж людина — усе ще управитель землі, навіть у своєму грішному стані. Так, вона більше не має вінця Божого правління, який його підкріпляв. Вона більше не може володарю-

вати на землі з Божою силою та славою і втратила своє почесне становище. Однак людина все ще залишається єдиною живою істотою, яка має законне право правити земним царством.

Ось чому Бог має задіяти сповнених Духа людей, щоб здійснювати Свою волю в їхньому житті. Так само й сатана використовує натхненних демонами людей, щоб упливати на земне царство, керуючись своїм планом стосовно людини. Цей принцип законності права людини над землею критично важливий для вашого розуміння закону Царства, а надто того, чому потрібна віра, щоби Бог отримав законну правомочність в тій чи тій ситуації.

ОСЬ ЧОМУ БОГ МАЄ ЗАДІЯТИ СПОВНЕНИХ ДУХА ЛЮДЕЙ, ЩОБ ЗДІЙСНЮВАТИ СВОЮ ВОЛЮ В ЇХНЬОМУ ЖИТТІ.

Ви можете сказати: «Але я гадав, що Бог володіє землею в усій її повноті?» Правда, так і є. Сподіваюся, наступний приклад допоможе вам зрозуміти, про що я говорю. Здаючи вам в оренду будинок, який мені належить, і залишаючись законним власником цього будинку, я юридично відмовляюся від права заглядати туди, коли мені заманеться. У більшості договорів оренди є пункт, який визначає, коли орендодавець може законно входити в орендоване приміщення — наприклад, щоб усунути надзвичайну ситуацію або поремонтувати щось — і як завчасно потрібно про це повідомити. Якщо я спробую увійти в житло поза межами цієї угоди, це вважатиметься незаконним проникненням, навіть якщо я власник житла. Якщо я порушу закон у тому, що зазначено в договорі оренди, мене можуть змусити звільнити приміщення, навіть якщо я ним володію.

Це може бути ілюстрацією того, чому сатана, щоб отримати доступ до земного царства, мав пройти через Адама. Тільки Адам

мав ключ! Сатана мав пройти через ці двері й отримати ключ від земного царства від того, хто законно ним володів, інакше його б витурили звідти на цілком законних підставах.

Аналогічно, щойно Адам спровадив Божий уряд із земного царства, Бог мав знайти спосіб законно повернути Своє урядування назад у земне царство. Знову ж таки, Він мав пройти туди через людину. Саме чоловік на ім'я Авраам став тим, хто відчинив ці двері.

> *І промовив Господь до Аврама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословляться в тобі всі племена землі!*
>
> Буття 12:1-3, виділення автора

Авраама називають батьком нашої віри, тому що він той, хто відчинив двері земного царства для Бога, завдяки чому всі народи на землі будуть благословенні. Звичайно, ідеться про Ісуса Христа й Божий план спасіння людства. Віра Авраама відчинила законні двері, які Бог тепер замкнув назавжди, уклавши законну угоду між Авраамом і Собою. Ця угода також була обов'язковою для нащадків Авраама, і саме це малося на увазі в Бутті 12, коли читаємо в Біблії: «І благословляться в тобі всі племена землі!» «Благословляться в ньому» — це означає, що Ісус прийшов через рід Авраама й відновив те, що втратив Адам.

Дозвольте мені трохи інакше висловити все щойно сказане: чоловік або жінка, які правомочні за законом у земному світі, мають бути в згоді з небесами, щоб небеса мали законний доступ до

земного царства. Ця згода з небесами називається вірою. Це той самий принцип, за яким сатана отримав законний доступ до земного царства через людину, що мала ключ, — Адама:

> *І він вивів Його на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі. І диявол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її. Тож коли Ти поклонишся передо мною, то все буде Твоє!*
>
> Луки 4:5-7

Як можете бачити з цього вірша, сатана стверджує, що владу та славу (багатство) царств людей передано йому. Він претендує на абсолютну владу над землею в тому, що стосується роду людського. Хто ж дав йому цю владу? Той, хто її мав, тобто Адам! Отже, Бог не може просто вторгнутися в справи людей, не отримавши законного доступу, адже це було б протизаконно. Одразу б сатана заявив про нечесну гру. Ні, Бог мав увійти через ті самі двері, що й сатана, — через чоловіка чи жінку на землі.

Ісус не зміг зцілити їх — потужний урок проявлено

> *А Ісус їм сказав: Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй, та в родині своїй, та в домі своїм. **І Він тут учинити не міг чуда жадного**, тільки деяких хворих, руки поклавши на них, уздоровив. І Він дивувавсь їх невірству...*
>
> Марка 6:4-6, виділення автора

Якби я запитав людей на вулиці, чи може Ісус зробити будь-що, то, напевно, отримав би відповідь: авжеж, може. А якби я запитав, чи є в Біблії місце, де Ісус намагається творити чудеса, але не може, то що люди відповіли б на це? Запевняю вас, вони б сказали, що такого місця в Біблії немає. Утім, ви щойно прочитали одне таке місце. Ісус не зміг зцілити. Мені як духовному вченому хочеться знати, чому так. Відповідь проста: Ісус не міг; і тепер ви знаєте чому, — тому що присутні там не мали віри. А це означає, що в них не було згоди з небесами, а отже, небеса не мали законної правомочності в цій ситуації. Переконайтеся, що ви чітко усвідомили те, що ми щойно з вами з'ясували.

Небеса не мають ніякої правомочності на землі, якщо серце чоловіка чи жінки не буде повністю переконане в тому, що говорять небеса, — це й є ВІРА.

Якщо ми повернемося до запитань, які я ставив на початку цього розділу щодо молитви без відповіді, то тепер можемо отримати відповіді на них. Пам'ятаєте, я згадував про можливу ситуацію, коли мільйони людей можуть молитися за когось, а той усе одно помре. Чому? Основна причина — немає віри. Для більшості людей те, коли зчиняється багато галасу, — це і є віра.

> *А як молитеся, не проказуйте зайвого, як ті погани, бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство. Отож, не вподобляйтеся їм, бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання!*
>
> Матвія 6:7-8

Багато хто вважає: що більше людей молиться, то більше шансів, що Бог почує і допоможе. Сподіваюся, ми вже достатньо дослідили це питання, щоб ви знали — це неправда. І коли ми гово-

римо, що не було віри, то насамперед маємо на увазі, що комусь треба щось отримати від Бога через віру.

Повертаючись до нашої історії з 6-го розділу Євангелії від Марка, ви напевно погодитеся, що Ісусові цілком вистачало віри, та все ж Він не міг зцілити. Тому якби ми з вами заговорили про якогось недужного друга, за якого моляться мільйони людей, я запитав би вас: «А що говорить цей хворий?» Розумієте, хоч би скільки було тих людей, вони однаково не мають духовної влади над іншою людиною. Ми можемо мати двадцять мільярдів людей, які моляться за когось, але якщо сама людина не вірить у своє зцілення й каже, що помре, вона помре.

Знову ж таки, візьмемо до уваги наш приклад, який щойно розглянули в 6-му розділі Євангелії від Марка. Ми знаємо, що Ісус мав віру, щоб зцілювати, але Він не міг нічого зробити для людей без їхньої віри.

До мене зверталося чимало людей, які стверджували, що їхня бабуся, дідусь чи хтось із родичів хворий, і далі казали, що вони моляться за них, але нічого не відбувається. Я завжди запитую: «Що каже бабуся? Що каже дідусь? Чи є там віра?» Розумієте, ви не маєте духовної влади над іншою людиною. Ви можете послужити їй, проте вона сама має бути задіяна в цьому. І те, що я відповідаю людям у таких випадках — що саме вони мають зробити, якщо хочуть бачити ефективне служіння, — це для початку змінити картину. Я говорю про картину, яку бачить сама хвора людина щодо своєї ситуації. Спілкуючись із ними, не засипайте їх релігійними цитатами; дайте їм картину. Дозвольте навести вам приклад того, про що я кажу:

> *Про все ж те сповістили Івана учні його. І покликав Іван двох із учнів своїх, і послав їх до Господа з запитом: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?*

А мужі, прийшовши до Нього, сказали: Іван Хреститель послав нас до Тебе, питаючи: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого? А саме тоді багатьох уздоровив був Він від недугів і мук, і від духів злих, і сліпим багатьом вернув зір.

І промовив Ісус їм у відповідь: Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви бачили й чули: Сліпі прозрівають, криві ходять, очищуються слабі на проказу, і чують глухі, воскресають померлі, убогим звіщається Добра Новина.

Луки 7:18-22

Зверніть увагу, що Ісус не посилався на Писання. Він міг би сказати: «Повертайтеся й перекажіть Іванові це місце з Писання або оте місце з Писання». Але ні, Він розповідає учням Івана Хрестителя про все те добре, що відбувається в Царстві Божому. Вам треба робити так само: перекажіть своєму недужному другові історію, як Ісус зцілив когось. По можливості розкажіть і про те, як хтось іще отримав зцілення від тієї самої хвороби, від якої нині страждає його тіло. Така картина надихатиме й нестиме надію. Надія завжди несе із собою картину, а ви хочете, щоб ваш друг побачив, що є зцілення від цієї хвороби.

ТОЖ ВІРА ВІД СЛУХАННЯ, А СЛУХАННЯ ЧЕРЕЗ СЛОВО ХРИСТОВЕ.

ДО РИМЛЯН 10:17

Побачивши, що зцілення можливе, ваш друг запитає вас: як саме? Це і є той момент, якого ви так довго чекали. Але не для того, щоби почати проповідувати йому; ні, саме тепер людина відкрита для засвоєння настанов щодо Слова Божого й принципів Царства. По-перше, вам слід привести його в Царство Боже, якщо він ще не народжений згори; по-друге, треба провести з

ним деякий час, пояснюючи, що говориться в Писанні про зцілення. Якщо можливо, залиште другові якийсь матеріал, щоби підкріпити те, що ви розповіли.

Тепер ми знаємо, що таке віра (угода з небесами) і чому вона потрібна згідно із законами Царства. Утім, нам ще треба дізнатися, як отримати віру і як довідатися, чи перебуваємо ми у вірі.

Як ми входимо у віру?

Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове.
До римлян 10:17

Як віра приходить через слухання Слова Божого? Який цей процес? Чи достатньо просто почути Слово, щоб віра розвинулася в людському дусі? Щоб зрозуміти, як приходить віра та про що йдеться в Посланні до римлян 10:17, ми можемо звернутися до 4-го розділу Євангелії від Марка. Я завжди кажу: якщо ви підкинете Біблію в повітря, то вона опуститься відкритою на 4-му розділі Євангелії від Марка, такий він важливий! Ісус каже, як читаємо в Марка 4:13, що ви не зможете зрозуміти жодної іншої притчі в Біблії, не усвідомивши того, чого Він навчає в цьому розділі. Тож, скажу вам, тут є на що звернути увагу!

Чому цей розділ такий важливий? Тому що розповідає про те, як небеса взаємодіють із земним царством, як саме небеса отримують правомочність і де саме відбувається цей процес. Немає нічого важливішого для вашого життя, ніж знати, про що йдеться в цьому розділі.

Ісус розказує нам у трьох притчах про те, як у людському дусі народжується віра, а вона, як ви вже знаєте, — необхідна умова, щоб небеса законно втрутилися у земні справи. Три іс-

торії в цьому розділі — це притча про сіяча, притча про чоловіка, який кидає насіння, та історія про гірчичне зерно. Почнімо з другої історії, що розповів Ісус, як читаємо в 4-му розділі Євангелії від Марка, тобто з історії про чоловіка, який кидає насіння.

> *І сказав Він: Так і Боже Царство, як той чоловік, що кидає в землю насіння, і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як. Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі. А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.*
>
> Марка 4:26-29

Та перше, що нам треба зробити, — це визначити терміни. Що таке насіння, про яке говорить Ісус, і що таке земля? Ісус, по суті, дає визначення цим двом поняттям у попередній притчі цього самого розділу — про сіяча. Насіння — це Слово Боже, а земля — це серце людини, або дух людини.

Отже, у цій притчі Ісус говорить, що людина розсіює Слово Боже у своєму серці. І тоді ґрунт, або серце людини, починає виробляти віру, тобто згоду з небесами. Це природний процес і функція вашого людського духу. Він виношуватиме й плекатиме те, що ви туди покладете. Перш ніж я поведу далі, дуже важливо затвердити й запам'ятати це наше визначення віри: серце чоловіка або жінки, твердо переконане в тому, що говорять небеса. Цей момент дуже важливо засвоїти, щоб надалі уникнути непорозумінь: бути у згоді з небесами — це не те саме, що розумом погоджуватися зі Словом Божим. Про Авраама ми читаємо в Біблії, що він був у повноті переконання.

Повнота переконання

Щоб допомогти вам зрозуміти, що таке повне переконання та як воно відчувається, уявімо, що я попросив вас стрибнути із самого вершечка Емпайр-Стейт-Білдінг у Нью-Йорку. Щоби переконати вас спробувати таке, я скажу ось що: ви зможете безпечно долетіти до землі, якщо достатньо сильно махатимете руками. На це ви тільки розсміялися б мені в обличчя, бо ж ЗНАЄТЕ, що насправді з вами тоді станеться. Ви повністю переконані в результаті такої спроби. Ось це і є повнота переконання. Ви знаєте, що переконані в цьому; інших можливостей тут бути не може. Ви помрете, якщо стрибнете.

Візьмімо іншу ситуацію та подивімося, що ви на це скажете. Припустімо, у вас на тілі дуже помітна, велика пухлина, і лікар каже, що жити вам залишилося не більше ніж місяць, — це рак. Лікар навіть каже, що ця форма раку така рідкісна, що жодна людина ще не виживала з таким діагнозом. Тепер, припустімо, ви знаєте, що написано в 1 Петра 2:24:

> *Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведности жили; Його ранами ви вздоровилися.*

Святе Письмо дає нам відповідь, але ми з вами маємо серйозну проблему. Ми виросли в царстві темряви, де нас зусібіч оточували перекрути й смерть. Ми виросли в царстві страху, будучи повністю переконаними в тому, що говорить страх. Отож що стосується наведеного вище прикладу — нас навчили, що рак може вбивати. Ми маємо докази того, що це правда, і медіа каже нам про це. Тож як ми можемо змінити нашу згоду;

як ми можемо бути повністю переконані в тому, що говорить Бог? Насправді, самотужки ми не зможемо цього зробити. Але Слово Боже живе та сповнене сили, і будучи посіяне у ваш дух, воно саме собою, ваш дух і Слово почнуть виробляти згоду з тим, що говорять небеса.

Згода з небесами

> *І сказав Він: Так і Боже Царство, як той чоловік, що кидає в землю насіння, і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як. Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі. А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.*
>
> Марка 4:26-29, виділення автора

Земля (ваше серце), сама собою породжує згоду. Зауважте, що ви не можете молитися за віру; це функція вашого серця та Слова. Дивлячись на цей текст, ми бачимо, що згода нашого серця з небесами — це процес; вона не стається миттєво.

Цей приклад показує нам от що: спочатку, коли наше серце приймає Слово, віра починає рости, подібно до травинки чи паростка, щойно посадженого насіння. Потім вона далі зростає, як стебло, відтак формує зав'язок. Зав'язок — це місце, де починає розвиватися насіння або плід. Ця стадія життя рослини не пропонує нам нічого поживного. Їсти поки що нічого — рослина ще не дала зрілого, стиглого плоду, але вона росте.

Так само зі Словом Божим: коли віра зростає, у нашій природній сфері ще немає помітних змін. Ще немає згоди, але будьте

певні, що рослина росте, віра виробляється, і згода відбувається. А коли зав'язок дозрів, сформувавши плід, і насіння в колосі повністю дозріло, як далі пояснює Ісус, настає час жнив: є згода, а тепер є й віра.

Саме цей процес нам треба зрозуміти. Коли ви садите насіння в землю, то рослина проростає, тобто пускає паростки, відтак росте й розвивається, однак плодів іще немає. Рослина росте, доки перебуває у відповідному середовищі; і коли дозріє, то дає плід. Уявімо, що ви вирощуєте кукурудзу. Плід кукурудзи — стиглий качан, проте спочатку це просто маленький початок без стиглих зернят, які можна їсти. Утім, за сезон зерно в кукурудзяному качані повністю дозріває. А тепер увага! Тієї миті, коли зерно в достиглому кукурудзяному качані ідентичне зерну кукурудзи, що його було посіяно в землю, стається згода.

Коли зернина в качані дозріє, то матиме точно такий самий вигляд — <u>ТОЧНО</u>, — як та, що її посіяли.

Посадіть кукурудзу, і зріла насінина в качані буде точною копією зерна, яке ви посадили. Вони однакові — мають однаковий вигляд і однаково смакують; ви не зможете їх відрізнити.

Тож дозвольте мені перефразувати те, що говорить Ісус. Коли ми чуємо Слово Боже (див.: До римлян 10:17), то фактично розсіваємо його в наших духовних людях, у наших серцях. Якщо ми зберігаємо це Слово в наших серцях, воно зростатиме й дозріватиме; а коли дозріє, наші серця будуть повністю переконані в тому, що сказали небеса. Небеса й земля збігаються, і небеса тепер отримали законну правомочність у земному царстві через людину, яка перебуває в повноті переконання. Наші думки й погляди ідентичні тому, що говорять небеса, перебуваючи в повноті переконання. Це не щось ментальне, на розумовому рівні — тепер це переконання додалося до всього того, у чому ми справді впевнені,

так само безперечно, як упевнені в тому, що камінь упаде на землю, якщо підкинути його вгору. Небеса висівають Слово на землю, де воно приносить згоду й Божу волю. Якщо небеса кажуть, що ви зцілені, то коли це Слово дозріє у вашому серці, ви бачитимете лише те, що говорять небеса. Більше не буде страху. Коли ви заплющите очі, то відчуєте себе зціленим! Ось чому в Посланні до євреїв 11:1 (виділення автора) сказано:

А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого.

Ви можете поки що не бачити цього на фізичному рівні, проте вже відчуваєте у вашому дусі, і це так само реально, наче ви тримаєте його у своїй руці. Ця згода зветься вірою, і вірою ця зрима картина збудеться тут, у земному царстві, у вашому житті!

Клацнути вмикачем

Утім, зачекайте: 4-й розділ Євангелії від Марка закінчується на цьому. Після вчення про те, як наші серця приходять у згоду з небесами та як у них проростає віра, далі вона дає нам указівки, як пожати цей плід.

> *А коли плід доспіє, **зараз він посилає серпа**, бо настали жнива.*
>
> Марка 4:29, виділення автора

Зверніть увагу, навіть коли серце перебуває в згоді з небесами і є віра, може нічого поки не відбуватися. Чому? Як ми вже говорили, ви маєте законну правомочність тут, у земному царстві. Пригадуєте нашу розмову про жінку з кровотечею з 8-го розділу

Євангелії від Луки? Пам'ятаєте, як Ісус сказав: «Дочко, твоя віра спасла тебе!»? Я тоді ще говорив, що ця жінка задіяла свій законний статус перед небесами, адже як дочка Авраама вона мала всі законні права на це.

Я тоді ще порівнював це з електричними дротами, проведеними від електростанції до вашого житла. Електроенергія йде по проводах і доступна для вас, але ви однаково маєте самостійно вмикати світло. Тут — те саме: тільки-но утвердилася віра, приходить і сила, та поки нічого не відбувається, тому що ви маєте клацнути вмикачем. Ви маєте вивільнити цю силу Царства Божого тут, у земному царстві, бо лише ви, чоловік або жінка на землі, можете зробити це на законних підставах. Саме за цим принципом ви були врятовані, як сказано в Посланні до римлян:

> *...бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння.*
>
> До римлян 10:10

Серцем людина вірить Слову й стає виправданою. Виправдання — це правовий термін, що означає застосування закону. Отже, коли серце чоловіка чи жінки перебуває у згоді з небесами, коли вони вірять у те, що говорять небеса, тоді вони виправдані перед небесами й землею. Тепер небеса законно можуть уливатися в їхнє життя й так впливати на землю від імені Царства Божого. Утім, дивна річ, хоч усе тепер законне й вони перебувають у вірі, та одна-

ВИ МАЄТЕ ВИВІЛЬНИТИ ЦЮ СИЛУ ЦАРСТВА БОЖОГО ТУТ, У ЗЕМНОМУ ЦАРСТВІ, БО ТІЛЬКИ ВИ, ЧОЛОВІК АБО ЖІНКА НА ЗЕМЛІ, МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ ЦЕ НА ЗАКОННИХ ПІДСТАВАХ.

ково нічого не відбувається. «Але, Гері, ти ж казав, що моя віра надає небесам законну правомочність на землі». Правильно, проте хтось має вивільнити тут небесну владу, якщо вже маємо віру. Подивімося ще раз на це місце з Писання:

> *...бо серцем віруємо для праведности,* ***<u>а устами ісповідуємо для спасіння</u>****.*
>
> До римлян 10:10, виділення автора

Коли ви у вірі, або ж виправдані, небеса законно мають змогу втрутитися на землю. Але зверніть увагу, далі сказано, що саме вашими устами ви сповідуєте віру та спасаєтеся. Бачите — тут дві частини? Небеса, зі свого боку, приносять Слово у ваше серце, де воно породжує згоду тут, у земному царстві. Потім, коли вже є згода, або віра, ви маєте діяти відповідно до неї та вивільнити владу небес у вашій ситуації, щоб справді отримати те, що говорять небеса. У Святому Письмі, а саме в Євангелії від Марка 4:29, сказано, що, коли настають жнива, людина (на землі) докладає серп. Саме людина має проявити активність згідно зі Словом Божим, уже маючи віру, і справді отримати цей урожай.

Отримання в Божому Царстві

Дозвольте мені повернутися до цієї теми й трохи поговорити тут про серп, що про нього згадано в 4-му розділі Євангелії від Марка. Вважаю, що більша частина церковного світу не вміє користуватися цим серпом. А це означає, що їх не навчили збирати врожай, якого вони потребують. І я теж не знав цього, аж поки Господь почав навчати мене, як діє Царство Боже. Ось історія

про те, як сталося моє перше одкровення щодо цього життєво важливого процесу в Царстві Божому.

Мене запросили в Атланту виступити в одній тамтешній церкві. Служіння це відбувалося в середу ввечері; церква була не дуже великою, та мене це влаштовувало. Мені дуже подобалося навчати людей про Царство Боже. Тож я неабияк здивувався, коли прийшов до церкви й побачив зачинені двері — нікого не було. До початку служби залишалося десять хвилин. Аж от зачув позаду себе гуркіт вантажівки й побачив, озирнувшись у той бік, як старезний пікап паркується на алеї поза церквою. Я не надав цьому значення; зрештою, ми ж були в самісінькому центрі Атланти.

Поки я чекав, із-за церковної будівлі вийшов чоловік і назвався пастором. Він перепросив за запізнення, поскаржившись на те, що його старий пікап ніяк не хотів заводитися. Після чого заходився розповідати мені, як йому довелося скотитися машиною з пагорба, щоб завести її, оскільки зчеплення не спрацювало. А іноді автівка взагалі не заводиться, додав він, і тоді йому доводиться йти п'ять миль до церкви пішки. Мушу визнати, що я був справді вражений цією розмовою.

А пастор тим часом перейшов до розповіді про свою церкву: насправді вона була насамперед служінням для нужденних, і щомісяця тут годували тисячі людей. Він зазначив, що зазвичай буває по десять тисяч обідів на місяць, і тільки з однієї цієї локації. Пастор говорив, а я ще більше засмучувався з його слів: ось Божий чоловік, який годує десять тисяч людей щомісяця, але не має навіть більш-менш путящої машини? Утім, у цьому я міг би стати йому в пригоді. У мене вдома стояла досить нова машина з пробігом понад 32 000 кілометрів, яку я міг би йому віддати. Тож я повідомив пасторові свій план і

додав, що попрошу одного зі служителів нашої церкви перегнати йому цю машину в Атланту. Пастор, само собою, був у захваті, почувши це.

Того вечора я навчав пастора та його маленьку церкву про Царство Боже й дію Царства в тому, що стосується грошей. Я розумів, наскільки важливо, щоб вони самі, уся його церква, були живим прикладом Царства Божого для тих, хто відчайдушно цього потребує.

Повернувшись додому, я домовився, щоб машину перегнали в Атланту. Коли мій співробітник прийшов забрати авто, я зрозумів, що здійснюю духовну оборудку на небесах. Знав: відпускаючи цю автівку в Царство Боже, я можу вірити, що Бог дасть мені машину, яка також знадобиться. Я не фанат автомобілів; тобто не можу сказати, що я просто-таки помішаний на них. Дехто від них фанатіє, але не я. Тому, коли наш служитель прийшов забрати авто, я поклав руку на цю машину й сказав: «Отче, я відпускаю цю машину заради цього призначення в Атланті. Відпускаючи її, я роблю нею посів, як насінням, і вірю, що отримаю _____». Я не міг одразу придумати бажану марку автомобіля. Тож сказав: «Я до Тебе ще повернуся щодо цього!»

Так-от, протягом наступних кількох місяців я насправді й не думав про машину, аж от одного ранку запитав Дренду, яке авто вона хотіла б мати. Трохи подумавши, вона відповіла, що непогано, якби це був кабріолет. Я запитав, який саме кабріолет вона хоче, і ніхто з нас не міг пригадати жодної моделі, які були б у продажу. А оскільки ця машина призначалася Дренді, я хотів бути впевненим, що вона отримає саме той автомобіль, який їй сподобається. Тож я порадив їй пошукати в Інтернеті чи подивитися навколо й дати мені знати, якщо знайде кабріолет, який припаде їй до душі. Ми нікому не говорили про своє бажання

придбати нову машину, але тим часом тримали очі відкритими, коли їздили вулицями й поглядали на автівки, які могли би привернути нашу увагу.

Одного дня ми заїхали на ланч у місцевий ресторан, і раптом Дренда вигукнула:

— Ондечки вона!

— Ондечки що? — запитав я.

— Машина, яку я вподобала.

І показала в бік парковки; тож я об'їхав її та зупинився позаду кабріолета *BMW 6 Series Ci*. Безперечно, то була дуже красива й, дозвольте додати, дорога автівка. Я похвалив дружину за її смак і підтвердив, що машина, авжеж, дуже гарна.

Ви маєте знати, що ми з Дрендою не з тих, хто запросто викидає великі гроші на автомобілі. Як уже казав, я завжди був байдужим до машин. Працюючи у сфері фінансів, я також знав, як швидко автівки падають у ціні та що завжди найкращий підхід тут — купувати машину, якій не більше ніж один-два роки. І моїм планом було знайти чудову вживану машину.

Десь через тиждень мені зателефонував один хлопець із церкви та повідомив:

— Я знайшов машину Дренди!

Я був неабияк вражений цим, адже ми нікому не розповідали про *BMW*, який бачили того дня під час обіду. Запитав його про машину, і він відповів: кабріолет *BMW 6 Series Ci*. А ще додав, що недавно їхав і вгледів її на стоянці, і Господь сказав йому, що це Дрендина машина.

— Гаразд, а тепер із цього місця докладніше! — відповів йому.

Машині був один рік, і вона була в ідеальному стані. Зрештою, я заплатив за неї готівкою, і Дренда отримала свою машину.

Отакої! Але як це сталося?

Порівняймо цю історію з тим, що ми дізналися про віру й докладання серпа. Коли я віддавав свою машину, то перебував у вірі. Утім, коли Дренда сказала вголос: «Ось ця машина!» — вона доклала до цього серп, і через кілька днів машина з'явилася. Хоча я чув, як Дренда вимовила вголос: «Це вона!» — та жодним чином не пов'язав це проголошення з 4-м розділом Євангелії від Марка та серпом. Проте наступна історія зробила це абсолютно зрозумілим.

Сила ваших слів

Як я вже казав, у мене є 24 гектари землі, з яких приблизно чотири — це болото. Я люблю полювати восени і ще в старших класах школи полював на качок, однак тут, в Огайо, не довелося робити цього ще жодного разу. Минулого року болото було повне води, і великі зграї качок раз за разом прилітали на нього. Щодня вони сотнями зліталися туди на ночівлю. Тож одного вечора я взяв дробовика, вийшов на болото й чудово провів час, підстреливши кілька качок на вечерю.

Тієї осені ми з моїми хлопцями не раз розважалися вдалим качиним полюванням. Однак я помітив, що качки часто були на максимальній відстані пострілу мого дробовика. У полюванні на качок закон дозволяє використовувати лише сталевий шріт, а не традиційний свинцевий. Свинцевий шріт важчий і розлітається набагато далі, ніж сталевий; звідси й проблема зі стрільбою на велику відстань під час полювання на качок.

Утім, тієї осені, коли я розмовляв із кількома приятелями — мисливцями на качок, вони розповіли мені про нові рушниці, що їх було розроблено саме для полювання на качок. Рушниці ті могли стріляти важчим шротом, до того ж були камуфльовані. Я дуже зацікавився перспективою придбати таку рушницю, але

то був грудень, сезон полювання на качок якраз закривався, і я припинив про це думати.

На початку січня я випадково зайшов у *Cabela's* (наш місцевий магазин спорттоварів), уже не пам'ятаю, по що саме, і згадав оті рушниці на качок. Захотів побачити одну з них. Тож коли вже виходив із магазину, то завернув до стенду з рушницями й побачив цілий відділ цих нових рушниць, призначених саме для полювання на водоплавну дичину. Пам'ятаю, як промовив уголос, навіть не замислюючись про це, просто вказавши пальцем на ту, що мені здалася найкращою: «Господи, я матиму цю рушницю». Знову ж таки, це просто вилетіло з моїх вуст — я не думав ні про що конкретно, коли говорив. Сезон полювання на качок мав відкритися лише восени, тому я не планував купувати рушницю, поки сезон не стане трохи ближчим.

За два тижні по тому мене запросили виступити на одній бізнес-конференції, а після моєї промови генеральний директор вийшов подякувати мені й сказав, що вони придбали для мене подарунок. І диво — виніс саме ту рушницю, конкретно ту модель, на яку я вказав двома тижнями раніше в *Cabela's*. Само собою, я був просто вражений таким несподіваним і щедрим подарунком, але й знав, що це — зовсім не випадковий збіг. Тієї миті я згадав слова, що сказав тоді в магазині *Cabela's*, і зрозумів, що саме я тоді зробив. Я поклав серп!

> *І сказав Він: Так і Боже Царство, як той чоловік, що кидає в землю насіння, і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як. Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі. А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.*
>
> Марка 4:26-29, виділення автора

Докладання серпа ілюструє той самий принцип віри, який ми обговорювали раніше з Послання до римлян:

> *...бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння.*
>
> До римлян 10:10

Серцем я повірив, а потім і устами вивільнив Царство Боже в земному царстві. Я роздав понад тридцять рушниць, однак це був перший раз, про який я справді пам'ятаю, що сказав уголос: «Я візьму цю рушницю». А замислившись над цим на хвилину, згадав про ще один випадок, коли я зробив те саме, але тоді не мав жодного уявлення про те, як діє Царство.

Коли ми з Дрендою переїхали назад в Огайо, то верталися з Оклахоми, де на оленів полювали з гвинтівкою. Але в Огайо гвинтівки були поза законом; дозволяли лише дробовики, для яких використовували картеч. Усе, що я мав на той час, — це двадцятикаліброва двостволка, з якою мені вдалося вполювати двох оленів першого року після нашого переїзду. Утім, я дуже хотів мати гарну рушницю, що спеціально призначена для полювання на оленів. Згадав, що після першого сезону полювання на оленів в Огайо іще казав Дренді, що дуже хочу дванадцятикаліброву рушницю *Remington* моделі 11-87 для полювання на оленів, з чорним прикладом із синтетичного матеріалу. Саме за кілька тижнів мало бути Різдво, і батько зробив мені сюрприз, подарувавши саме цю рушницю на свято. А я навіть не згадував при ньому про потребу в рушниці. Пам'ятаю, як іще подумав тоді: «Оце так чудасія!» Я доклав серпа, сам того не знаючи.

Розділ 4

ЧИ ВИ ЗАБУЛИ?

У ті найперші дні, коли я лише дізнавався, як діє Царство, мене неабияк шокувало все побачене — і головно тому, що мене зовсім не вчили того, чому я тепер був свідком. Однак, як я вже згадував у першій частині цієї книжки, Бог явно використовував моє полювання на оленів для багатьох уроків, яких Він тепер навчав мене. Як на те пішло, то для мене, людини простої, це, мабуть, був найкращий спосіб привернути мою увагу. Після того як я навчився робити посів на оленів і почав збирати врожай — зазвичай десь за сорок хвилин після виходу на полювання, — Бог почав поглиблювати ці уроки, які тепер дедалі більше нагадували одкровення щодо дії Царства.

Я був у Талсі, штат Оклахома, коли Бог показав мені, як полювати з вірою на шестипасинкового оленя. Наступного року, як уже згадував, ми переїхали назад в Огайо. У цій місцевості було велике поголів'я оленів, тому дозволялося вполювати двох оленів, з яких лише один міг бути самцем. Тож приїхавши в Огайо, я почав робити посів на двох оленів: одного оленя й одну оленицю, щороку. І це спрацьовувало як годинник: саме стільки я й отримував.

Та одного року дещо вразило й навіть трохи спантеличило мене. Я ще подумав тоді: «Ні, цього просто не може бути». За-

вершуючи той сезон полювання на оленів, я помітив, що олені приходили в тому порядку, у якому я записав їх на своєму чеку, роблячи посів. Наприклад, якщо я писав «на оленя й оленицю», то олень з'являвся першим, а олениця — другою. Розмірковуючи про останні кілька сезонів в Огайо, мені спало на думку, що так відбувається щороку. Я не був упевнений у цьому, оскільки раніше не звертав уваги, але чомусь мені стало цікаво, чи це правда.

Тож наступного року вирішив, що мушу все з'ясувати. Згоден, це була божевільна ідея, проте я подумав: схоже, це працює саме так, утім, я ніколи не дізнаюся правди, якщо не проведу кілька експериментів. Тому й змінив порядок, коли робив посів того року, тобто поставив оленицю на перше місце в списку. До цього часу завжди, коли робив посів, писав першим оленя. Звісно, вони прийшли саме в такому порядку. Наступного року я зробив це знову, і олені прийшли в тому порядку, як я їх записав. Ніколи навіть не думав, що щось подібне може відбуватися. Маю на увазі, чи може Царство бути аж настільки конкретним?

Щоб з'ясувати, чи таке відбувається насправді, чи це просто випадковий збіг, я вирішив провести більш показовий експеримент. Того року зробив посів на семипасинкового оленя. Я знав, що звичайний, типовий олень матиме парні ріжки з обох боків, тому вибрав непарне й точне число. Ось такий ми з Дрендою зробили посів, хоч би як дивно це звучало. Ми помолилися й вивільнили наш посів на семипасинкового оленя.

Наскільки конкретна віра?

Нарешті настав жовтень, і відкрився сезон полювання. Зазвичай я не міг дочекатися, щоб вибратися до лісу з луком, однак із початком цього сезону я помітив, що почуваюся якось дивно.

Не мав жодного бажання кудись іти. Відчуття було сильне, і, що більш дивно, я й сам знав, що поки нічого не вполюю. Тоді я думав, що це небажання зникне, коли сезон уже буде в розпалі й листя почне опадати. Та куди там! Я просто не міг цього пояснити — зовсім не хотів кудись іти, просто зовсім. Пам'ятаю, ще подумав тоді: «Ось як воно буває, коли старішаєш, — ти просто зупиняєшся й нічого не робиш?» Тобто не міг пояснити це дивне відчуття, яке на мене найшло. Здавалося, ніби мені було байдуже, чи піду коли-небудь знову полювати на оленя. А тим часом уже настав листопад, і я навіть розхвилювався. Авжеж, я вже пропустив найкрасивішу пору в лісі й, додам також, найтеплішу. Уже була середина листопада, а я все ще не мав жодного бажання полювати на оленя. Сумнівався, чи вийду на нього взагалі, — саме так я почувався.

Батьки Дренди приїхали з Алабами, щоби провести з нами кілька днів. Коли ми сиділи й розмовляли у вітальні, я раптом зрозумів, що наступного дня маю бути в лісі. Це було так, ніби клацнули вмикачем. І я сказав усім, що вранці мушу йти в ліс по свого оленя. Зненацька мене опанувало хвилювання, і я з нетерпінням чекав настання ранку, готуючи своє мисливське спорядження.

Я точно знав, що мій семипасинковий олень прийде. І тоді мені все стало зрозуміло: у жовтні його, напевно, там не було, і не було навіть напередодні. Найімовірніше, це й спричинило ту мою відразу до полювання на оленів. Можу собі уявити, як би я почувався, прочекавши півтора місяця, просто дивлячись у вікно та мріючи про те, що сьогодні настане саме той день, — і так щодня протягом півтора місяця. Авжеж, це було б справді гнітюче. На той момент усе це здавалося лише теорією, однак я збирався перевірити її вже наступного ранку.

Коли я прокинувся того ранку, було ще темно, і вночі я молився щодо того, до якої засідки на дереві мені піти. На моїй ділянці їх кілька, і коли я молився, то відчув, що маю рухатися до тієї, що була на болоті. Ми називаємо її болотяною засідкою, бо з одного боку це місце межує з чотирма гектарами болота, а з другого — виходить на густі хащі. Я знав, що олені інколи обходять болото, ідучи вздовж саме цього краю. У минулому така позиція спрацьовувала, і того дня я анітрохи не сумнівався, що побачу свого оленя на болоті.

Пробираючись у сутінках до засідки, я згадував те, що Бог колись показав мені про Своє Царство через полювання на оленів, і відчував, що Він і далі навчає мене ще більше. Мені кортіло побачити результат мого експерименту.

Поступово світало, і звичні звуки та запахи осіннього ранку були для мене бажаною зміною звичного темпу життя. Я справді скучив за всім цим. Минула вже майже година вранішнього очікування, а оленя все не було видно. Проте я знав, спостерігаючи раніше сліди оленя на моїй ділянці, що він приходив сюди напередодні, оскільки це було найкраще місце для ночівлі. Хоча я вже просидів у засідці майже годину, дозволена для полювання світла частина доби була доступна лише приблизно сорок хвилин.

Сидячи там, я зачув, як грюкнули дверцята машини біля будинку. Тоді я згадав, що батьки Дренди виїжджали того ранку, щоби повернутися в Алабаму, і захотів попрощатися з ними. Неохоче зійшов зі своєї засідки, уже вирішивши, що мені попросту доведеться вийти іншого дня, щоб отримати свого семипасинкового оленя.

Коли я прийшов до будинку, усі вже прокинулися й налагодилися снідати. У нашій родині я завжди, майже щодня, готую сніданок і для нас із Дрендою, і для всіх, хто в нас гостює. Тож

заходився куховарити, поки батьки Дренди закінчували складати речі в машину. Звичайно, вони запитали про мого оленя, і мені довелося сказати їм, що я вирішив відмовитися від своїх планів, щоби провести ранок із ними. Авжеж, я був трохи розчарований. Очікував, що вони поїдуть трохи пізніше вранці, і в мене залишиться час, щоб уполювати свого оленя.

Проте коли я стояв над плитою й розколочував яйця на омлет, то виглянув у вікно кухні, яке виходило на наші ліс і поле. І от побачив оленя, який переслідував оленицю, біжучи через поле прямо до болота, якраз туди, де була моя засідка. Я точно знав, що це мій олень. Тож закричав на повний голос, щоб хтось подбав про сніданок, бо я бачу свого оленя й зараз піду вполюю його. Я знав, що в мене катма часу.

Щоб олень мене не помітив, довелося оббігти ділянку з протилежного боку. Можливо, подумав я, він просто спускається стежкою саме до того місця, де була моя засідка. Припустивши щодуху, я оббіг навколо поля й дістався туди, не побачивши ні одного, ні другого оленя, що було добре. Схоже, зрозумів я тоді, що мені вдалося випередити їх, якщо вони й справді вирішили спуститися моєю стежкою. Серце калатало, і піт заливав обличчя, поки я видирався на засідку, стараючись зробити це якнайшвидше.

Щойно вмостився, аж от олені з'явилися. Самиця пробігла риссю просто під моєю засідкою, і я вже скинувся, бо знав, що й олень не забариться. Звичайно, так і сталося. У мене не було часу, щоби пересвідчитись, чи був він справді семипасинковим, чи ні — я ледве встиг підняти лук, щоб зробити постріл. Вистреливши, я зрозумів, що таки влучив у оленя, але поцілив трохи нижче. Це мене занепокоїло, адже після пострілу олень відскочив у хащі. Прочекавши в засідці майже двадцять хвилин, я зрештою

спустився з дерева, бажаючи перевірити, чи є на місці кров від стріли. На жаль, на стрілі та землі було дуже мало крові.

Я був трохи засмучений через свій постріл, але знав, що олень заляже в хащах, і не хотів його сполохати звідти. Мені вже доводилося влучати в оленів майже без слідів крові, тож знав із досвіду, що найкраще дати їм трохи пересидіти. Я повернувся до будинку, поснідав, розповів усім цю історію, а потім попросив своїх хлопців долучитися до мене й пройтися полем, подивитися, чи не знайдемо того оленя. Могло виявитися так, і я дуже на це сподівався, що поранив оленя сильніше, ніж це було видно зі слідів крові на стрілі, і тварина уже сконала. Та я розумів, що ніколи не можна відкидати ймовірність того, що влучив занадто низько, і оленя лише поранив.

Вичекавши пару годин, ми втрьох вийшли та розійшлися полем. Я тримав свій лук натягнутим і наготові, якщо він мені знадобиться. Раптом на дальньому боці поля Тім сполохав оленя. Той стрибнув і побіг у моєму напрямку, не помічаючи мене, аж раптом угледів Тома й зупинився, щоб роздивитися, куди ж бігти далі.

Олень був приблизно на відстані 65—70 метрів, занадто далеко для влучного пострілу з тогочасних малопотужних арбалетів, але я знав, що це мій єдиний шанс. Я швидко підняв лук, націлився трохи вище від голови оленя й випустив стрілу. На моє здивування, вона полетіла дугою на оленя та влучила йому прямо в середину шиї. Він стрімголов кинувся вниз із пагорба та зник з очей. Я був приголомшений: от і маєш! Ми повільно рушили в тому напряму, куди побіг олень, — він лежав приблизно за сто метрів від нас. Олень підняв голову, але не помітив нас, тому ми позадкували й вирішили повернутися пізніше.

Отож це пізніше насправді виявилося набагато пізнішим, оскільки попереду на мене чекав насичений день у церкві, тому

я не міг повернутися додому до темряви. Прихопивши ліхтаря, ми з Тімом повернулися туди, де бачили лежачого оленя. Там ми його й знайшли, за кілька метрів від того місця, де залишили. Я швидко подивився на роги — і так, переді мною лежав семипасинковий олень. Я не зводив з нього благоговійного погляду. Ми з Тімом подякували Богові за оленя й поки тягнули його до будинку, говорили про Царство та щойно побачене.

ТАК, ЦАРСТВО БОЖЕ БУЛО САМЕ ТАКИМ! НІХТО НІКОЛИ НЕ КАЗАВ МЕНІ, ЩО ЦАРСТВО ДІЄ САМЕ ТАК, ЩО ВОНО НАСТІЛЬКИ КОНКРЕТНЕ Й ЩО МИ НАСПРАВДІ МАЄМО АЖ ТАКУ ВЛАДУ.

Так, Царство Боже було саме таким! Ніхто ніколи не казав мені, що Царство діє саме так, що воно настільки конкретне й що ми насправді маємо аж таку владу.

Іще одне відкриття

Пригадую ще одне полювання, коли я зробив посів на оленя-річняка. Це однолітній олень, який має дуже маленькі роги. Через те, що річняки мають такі маленькі роги, з відстані вони можуть скидатися на оленицю, — і тому, за мисливськими законами штату Огайо, вони прирівнюються до олениць. Одразу уточню, що йдеться не про оленят. Річняки не такі великі, як дорослі олені, але не набагато менші.

Отож того самого дня я сидів у своїй засідці на дереві, аж от з'явилася ціла група оленів, приблизно дев'ять чи десять. Вони були трохи далі від зони досяжності мого лука, але повільно наближалися до мене. Раптом мій сусід завів свій квадроцикл. На звук усе

стадо зірвалося з місця й побігло геть від мене. І тоді я промовив уголос: «Річняку, наказую тобі повернутися й стати під моїм деревом». Уявіть собі цю картину: пусте кукурудзяне поле, з якого вже зібрано врожай, і всі дев'ять оленів біжать у протилежний бік від мене. За моїм словом один олень відділяється від стада й, не перестаючи бігти по колу назад, прибігає прямо під моє дерево та зупиняється! Я забрав цього оленя додому — і так, це був річняк.

Усе це й подібне до цього я бачив знову та знову. Пізніше в цій книжці розповім більше про те, наскільки Царство Боже неймовірно детальне й конкретне, а поки що просто зрозуміймо: тут відбувається щось неймовірне.

Царство Боже змінило наше життя, і ми безперестанно розповідаємо про нього людям. У нас так багато історій про це, ми так багато всього бачили. Як мертві повертаються до життя, як миттєво зникають пухлини, як трапляються всілякі дивовижні фінансові історії та чудові визволення й Боже водіння. З цим непоборним бажанням розповідати людям про доброту Божого Царства ми з Дрендою відчули поклик Божий і 1995 року заснували церкву *Faith Life Church*, щоб допомагати людям зрозуміти Царство Боже. Потім, 2006 року, Бог направив нас заснувати медійне служіння *Faith Life Now*, яке щодня транслює телевізійне служіння в кожному часовому поясі планети. І всюди, як ми відкрили для себе, люди хочуть дізнаватися, як жити життям волі та перемоги — життям Царства Божого.

Царство Боже діє для кожного

Сьогодні вранці, коли я сів писати цей розділ, то перевірив свою електронну пошту. Ми щодня отримуємо листи від людей, які розповідають нам про те, як Царство Боже змінює їхнє життя.

І я вирішив долучити й вас до свого дня, оскільки цей лист надійшов лише кілька хвилин тому:

> Хто я такий, що Він тримає мене у Своїх помислах і планах? Кілька років тому я почав слухати ваші вчення, і відтоді бачив чудеса. Я бачив зцілення й фінансові дива. І ось тепер розум мій вибухає від захвату, коли я дивлюся навколо та бачу Його доброту. Я бачу нужденних людей і двері, відчинені для Євангелії та істини. Я бачу двері, відчинені для істини! І не тямлю себе від захвату, спостерігаючи свої засіки повними. Адже Він збагатив мене, щоб я міг давати і щоб інші могли узріти Його! Я приватний домашній інспектор. Регулярно наставляю молодих інспекторів, заснував християнську бізнес-групу, де ми ділимося покликом бути щедрими й виховувати наступне покоління... і тим, що Царство Боже — це шлях не конкуренції та змагання, але повноти й достатку. Кажу це цілком серйозно: ваше вчення змінило моє життя й тепер передається іншим; як Він утвердив мене, так і інші тепер слухають і бачать Його славу. Дуже смиряє бачити все те, що Він уже зробив і як Він і далі забезпечує. Дякую за ваше служіння!
>
> Смиренно
> Б. Ф.
> Ноксвілл, штат Теннессі

Такі-от листи ми отримуємо постійно. Утім, до нас також надходить багато запитань про дію Царства. Люди запитують, що і як робити, будучи підданцями Царства, і як побачити все те, що бачили ми з Дрендою. З цією метою я й написав цю книжку, четверту в моїй серії «Ваша фінансова революція». Якщо ви маєте

інші мої книжки, то знаєте, що я вже присвятив певний час розгляду деяких головних концепцій, які треба знати кожному, хто хоче діяти в Царстві Божому.

Утім, зараз хочу трохи глибше розглянути дію Царства і, сподіваюся, допомогти вам краще зрозуміти, як жити в Царстві Божому результативним життям. Для початку хочу викласти те, що я називаю п'ятьма основними кроками, щоб отримати провізію, якої ви потребуєте від Царства Божого, — саме так, як Бог учив цього мене.

П'ять основних кроків, щоб отримати необхідну провізію

Почнімо з історії, яку читаємо в Євангелії від Марка:

> *І забули вони взяти хліба, і крім одного буханця, у човні не мали з собою нічого. А Він їм наказував та говорив: Стережіться уважливо фарисейської розчини й розчини Іродової! Вони ж міркували й казали один до одного, що хліба не мають вони.*
>
> *А Ісус, знавши те, промовляє до них:* ***Чого ви міркуєте, що хліба не маєте?*** *Чи ви ще не знаєте й не розумієте? Чи ще маєте серце своє затверділим? Мавши очі не бачите, і мавши вуха не чуєте?* ***І не пам'ятаєте****, коли п'ять хлібів Я ламав на п'ять тисяч, скільки повних кошів із кусків ви зібрали?*
>
> *Вони кажуть до Нього: Дванадцять.*
>
> *А як сім на чотири тисячі, скільки кошиків повних з кусків ви зібрали? І відказують: Сім.*
>
> *І сказав Він до них: Ви ще не розумієте?..*
>
> Марка 8:14-21, виділення автора

По суті, Ісус сказав: «Нумо, хлопці, невже ви не пам'ятаєте? Ми ж уже розібралися з цим, і ви вже бачили, як ми в минулому впоралися з нестачею хліба». Але учні ніяк не могли цього второпати. Тому Ісус сказав їм, щоб вони згадали, як це було тоді. Він дав їм серйозну підказку: «Згадайте останній раз, як ми мали справу з подібною ситуацією, і там ви знайдете відповідь». Можу припустити, що там є й наша з вами відповідь. Так, ми бачимо, що хліб і риба помножилися — це видно кожному, — але як духовні вчені ми ж хочемо зазирнути глибше в суть справи. Як саме це сталося? Повернімося до історій, на які посилається Ісус, і пошукаймо підказки там.

> *І, як минуло вже часу доволі, підійшли Його учні до Нього та й кажуть: Це місце безлюдне, а година вже пізня. Відпусти їх, нехай підуть в осади та села близькі, і куплять собі чого їсти.*
>
> *А Він відповів і сказав їм: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали Йому: Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті динаріїв, і дати їм їсти? А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідіть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві рибі.*
>
> *І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного. І розсілись рядами вони, по сто та по п'ятдесят. І Він узяв п'ять хлібів та дві рибі, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві рибі на всіх поділив. І всі їли й наїлися! А з кусків позосталих та з риб назбирали дванадцять повних кошів.*
>
> *А тих, хто хліб споживав, було тисяч із п'ять чоловіка!*
>
> Марка 6:35-44

Я впевнений, що учні були шоковані, коли на їхнє прохання відправити людей пошукати їжу Ісус відповів: «Дайте їсти їм ви». «Їм» у цьому разі насправді було понад п'ять тисяч людей. Біблія говорить, що там було п'ять тисяч чоловіків, тож можу припустити, що там були також жінки й діти, що доводить реальну кількість до п'ятнадцяти — двадцяти тисяч осіб. Гадаю, будь-хто погодиться, що це дуже багато людей, яких треба нагодувати, особливо без жодного попередження чи попередньої підготовки.

ІСУС ХОТІВ УПЕВНИТИСЯ, ЩО ВОНИ ЗНАЮТЬ, ЯК УПРАВЛЯТИСЯ ІЗ ЖИТТЯМ З ІНШОЇ ПЕРСПЕКТИВИ, З ПЕРСПЕКТИВИ ЦАРСТВА.

Само собою, я вірю, що Ісус був зацікавлений у тому, щоб нагодувати людей, але більш за все інше, як на мою думку, Ісус, найімовірніше, був налаштований навчити дечого Своїх учнів у цій ситуації. Вірю, що саме тому Він сказав їм: «Нагодуйте їх». Учні бачили, як Ісус творив багато чудес, однак тепер настала їхня черга. Зрештою, уже в найближчому майбутньому Він збирався полишити їх і хотів упевнитися, що вони знають, як управлятися із життям з іншої перспективи, з перспективи Царства.

Крок 1. Що ви маєте?

> *А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідіть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві рибі.*

Ось основний ключ. Ісус не сказав: «Перетворімо каміння на хліб». Це було б духовним беззаконням. Натомість Він запитав учнів, що вони вже мають. Точніше, Він запитав, скільки з того,

що їм потрібно, у них уже є в наявності. Ісус знає, що хліба й риби бракуватиме, щоби нагодувати все зібрання, і не це було метою його запитання. Авжеж, як на природний розум, то сама вірогідність прогодувати стількох людей здавалася божевіллям. Учні й так знали, навіть не розпитуючи, що їжі не достане, щоб нагодувати двадцять тисяч людей, хоч як шукай. Можете собі уявити, що вони думали, коли Ісус сказав їм іти й подивитися, скільки насправді там було хліба й риби? А після повернення відчитатися, що знайшли лише п'ять хлібів і дві рибини? Божевілля, еге ж?

Дозвольте мені показати їхню розмову в інший перспективі. Мені як пасторові в минулому доводилося допомагати родинам у скрутному фінансовому становищі, наприклад сплатити за місяць іпотеки або оренди, кілька комунальних рахунків чи купити дещо з харчів. Припустімо, я знаю, що справжня відповідь не в тому, щоб дати їм милостиню: їхня відповідь — Царство.

Тож розмова могла б мати приблизно такий вигляд:

— Чуєте, пасторе Гері, цього місяця нам особливо сутужно, і все йде до того, що нас можуть виселити з нашого будинку. Чи може церква нам чимось допомогти?

— Звичайно, я можу вам допомогти. Ось моя порада: просто розрахуйтеся повністю за свій дім і надалі не матимете жодних турбот про платежі.

Вони подивилися б на мене й сказали:

— Пасторе, схоже, що ви не розумієте. У нас немає грошей, щоб заплатити наступний внесок за будинок, не кажучи вже про те, щоби погасити платіж цілком.

— Я все розумію, — відповів би я, — і саме тому кажу вам, щоб ви погасили його, щоби не мати більше ніяких платежів за будинок.

І якби затим я попросив їх піти й подивитися, скільки насправді вони мають грошей, які можна було б використати як виплату

за будинок, то вони справді подумали би, що я збожеволів. Але якщо, послухавши мене, вони справді підуть і подивляться, то після повернення скажуть:

— Ми перевірили, до того ж двічі, пасторе. Усе, що змогли знайти, — оці двадцять доларів, але залишок іпотеки становить триста шістдесят тисяч доларів.

Гадаю, ви зрозуміли, до чого я веду. Вони подумали б, що я з'їхав з глузду, так?

Саме так, напевно, почувалися учні того дня — повністю розгублені. П'ять хлібів і дві рибини, щоб нагодувати двадцять тисяч людей?

ЩО ПОСІЄШ, ТЕ Й ПОЖНЕШ

Перш ніж заглибимося в цю історію, мені треба на мить відступити від теми, щоб розкрити ще один закон Царства, який ось-ось має проявитися. Хліб примножується хлібом, а риба примножується рибою. Тож запишіть це.

ВИ МАЄТЕ ВІДДАТИ В ЦАРСТВО ДЕЩО З ТОГО, ЧОГО ПОТРЕБУЄТЕ, ЩОБ ВОНО ПРИМНОЖИЛОСЯ!

Дозвольте мені швиденько розглянути інший приклад з Біблії, а потім я повернуся до нашої історії із 6-го розділу Євангелії від Марка. Звернімося до Другої книги царів:

> *А одна з жінок пророчих синів кликала до Єлисея, говорячи: Помер раб твій, мій чоловік! А ти знаєш, що раб твій боявся Господа. А позичальник прийшов ось, щоб забрати собі двоє дітей моїх за рабів...*
>
> *І сказав до неї Єлисей:* ***Що я зроблю тобі? Розкажи мені, що є в тебе в домі.*** *А та відказала: Нічого нема в домі твоєї невільниці, є тільки горня оливи.*

А він сказав: Іди, позич собі насторонi посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй.

І пішла вона від нього, і замкнула двері за собою та за синами своїми. Вони подавали їй посуд, а вона наливала. І сталося, коли понаповнювано посуд, то сказала вона до сина свого: Подай мені ще посуду! А він відказав їй: Нема вже посуду. І спинилася олива.

І вона прийшла, і донесла Божому чоловікові. І він сказав: Іди, продай ту оливу, та й заплати своєму позичальникові. А ти та сини твої будете жити на позостале.

2 царів 4:1-7, виділення автора

Зауважте, пророк не сказав: «Ходімо до скарбниці й подивимося, що в нас є». Ні, він знав кращий спосіб розв'язати цю проблему. Він запитав: «Чим я можу тобі допомогти?» Мабуть, жінка трохи розгубилася, відповідаючи: «Чим допомогти? Мені потрібні гроші!» Але пророк Єлисей не намагався принизити її. Він ставив дуже важливе запитання, знаючи наперед, що воно приведе її до відповіді. Це те саме запитання, яке приведе до відповіді й вас.

«Що я зроблю тобі? Розкажи мені, що є в тебе в домі».

Що ви маєте?

«Що є в тебе в домі?» Не сумніваюся, що жінка та була неабияк здивована запитанням, адже вже пояснила, чому прийшла до Єлисея.

«А та відказала: Нічого нема в домі твоєї невільниці, є тільки горня оливи».

Зверніть увагу на цю її фразу: «нічого нема». Але чи справді в неї нічого не було?

Ні, її твердження не було правильне, адже вона сама потім додала, що насправді має маленьку баночку оливкової олії. Бінго! Це були ті слова, на які пророк чекав, і це все, що він хотів довідатися.

І це все, що вам треба запитати в себе. Богу лише потрібно те, що є у вашій законній правомочності, з чим можна було б попрацювати.

ТЕ, ЩО ВИ ВІДДАЛИ ЦАРСТВУ БОЖОМУ, ЗМІНЮЄ ЗАКОННИЙ СТАТУС, ПЕРЕХОДЯЧИ ПІД БОЖУ ПРАВОМОЧНІСТЬ, ЩОБИ ЙОМУ МОЖНА БУЛО ПРИМНОЖУВАТИСЯ.

Отже, розгляньмо перший крок. Вам треба віддати Богові дещо з того, чого самі потребуєте. Те, що ви віддали Царству Божому, змінює законний статус, переходячи під Божу правомочність, щоб йому можна було примножуватися. Пам'ятаймо, що примноження може й не означати того, що ми щойно побачили в цій історії: ваш хліб не примножиться сам собою, просто лежачи у вашому буфеті, хоча мені доводилося бачити й те, як відбувалося подібне. Але зазвичай Бог знаходить засіб примножувати хліби, залучаючи до цього інших людей. Хтось може проявити щедрість стосовно вас, або ви отримаєте підвищення на роботі, або через несподіване відшкодування ваших попередніх затрат. Є незліченна кількість способів, як Бог може примножити ваш хліб.

Ви можете назвати ваші гроші

Хочу звернути увагу на дуже важливий момент, пов'язаний із грошима.

Гроші можна використовувати як насіння для чого завгодно.

Ви щодня даєте іменння грошам, коли щось купуєте. Наприклад, зайшовши в продуктовий магазин по хліб, ви обмінюєте свої гроші на цей хліб, а насправді даєте своїм грошам ім'я «хліб». Розберімося детальніше з тим, що я маю на увазі. Скажімо, вам потрібен хліб, і тепер ви вже обізнані щодо такого закону Царства, який називається сівба й жнива. Застосовуючи цей закон, ви знаєте: якщо посієш хліб, то й отримаєш хліб. Припустімо, що вам потрібен хліб, але його у вас немає, щоби посіяти. Що робити в такому разі? Ви можете посіяти гроші й назвати їх хлібом, коли робитимете цей посів. Пам'ятайте, що гроші — це просто система бартеру. Ми обмінюємо їх щодня на все, що потрібно: від молока й квартплати до взуття та їжі. Тож ви можете найменувати гроші, навіть коли даєте їх.

Ви можете найменувати свої гроші, коли даєте їх.

Faith Life Church у Нью-Олбані, штат Огайо, — це та церква, яку ми з Дрендою заснували понад двадцять п'ять років тому. 2008 року ми побудували *Now Center* — кампус, де розташована церква *Faith Life Church*. Це був грандіозний проєкт, який на той час вартував 6,5 мільйона доларів — справді масштабне будівництво, у якому брали участь майже п'ятсот п'ятдесят людей.

Так-от, за останні десять років ми переросли можливості цієї будівлі. На вихідних ми можемо прийняти приблизно три тисячі людей — це фактично наш максимум. Проводити наживо чотири богослужіння кожні вихідні — це дійсно все, що я можу зробити. Тому ми вирішили розширити нашу будівлю. Це вже був проєкт вартістю 10 мільйонів доларів, який дав би змогу нам рости, збільшивши розмір зали для зібрань, а також додавши дитячий простір. Однак ми розуміли, що час, потрібний для збору

грошей, а затим іще час, необхідний для фактичного будівництва, — усе це може становити проблему. Це означало, що нам доведеться чекати два з половиною роки, перш ніж зможемо використовувати додаткове місце.

Зважаючи на це, ми вирішили, що нам слід рухатися відповідно до окресленого плану й добудовувати церкву, але водночас почати шукати ділянку для кампуса, який, за нашими підрахунками, ми могли б підготувати та запустити приблизно за шість місяців. Ми вважали, що це забере частину навантаження з головного кампуса й водночас дасть можливість церкві зростати. Тож зібрали команду, щоби почати шукати місце для кампуса. Вивчивши наші демографічні показники, зупинилися на тому районі міста, який здавався найбільш підхожим. Шукали й шукали, і кілька разів майже «натискали на гачок» у кількох різних локаціях, але коли сідали, щоб остаточно узгодити між собою, що це — саме те місце, то всі погоджувалися, що все одно щось було не так. Ми всі відчували якусь перепону у своєму дусі.

А тепер перенесімося вперед на шість місяців: бачимо, що ми наблизилися до вибору місця для нашого нового кампуса аж ніяк не більше, ніж першого дня. Мушу визнати, що ми з Дрендою навіть відчували деяку спокусу зневіритися в результативності наших пошуків. Розглянули всі доступні варіанти в нашому районі пошуку, проте так і не знайшли будівлю, яка справді була б ідеальна. Так, ми зробили посів на початку нашої подорожі та знали напевно, що Бог має для нас ідеальну будівлю, але ніяк не очікували, що наш задум втілюватиметься в життя аж так довго. Тож маєте підказку: ідеальне іноді потребує більше часу!

Якраз тоді ми мали взяти участь у телемарафоні зі збору коштів на нову телевізійну мережу. Це був триденний захід, який мав відбуватися в прямому ефірі вранці та ввечері всі ці три дні.

Здається, то було третього дня, і я просто сидів на знімальному майданчику, коли почув, як Господь проговорив до мене. Він сказав: «Візьми чек від служіння на сто тисяч доларів і зроби посів у цю телевізійну програму, щоби подолати застій із пошуком правильного місця для кампуса. Візьми чек від кожного з ваших чотирьох служінь, і нехай церква помолиться над цим даром, відпускаючи його й проголошуючи локацію кампуса звершеною!» Відтак Він додав, щоб я молився, даючи відсіч сатані та звелівши плутанині й затримці припинитися. Отже, ми так і зробили наступними вихідними під час суботніх і недільних служінь.

Наступного дня, а саме в понеділок, моя команда, яка шукала приміщення для кампуса, повідомила, що телефонував агент з нерухомості — він щойно дізнався про кампус приватної школи, який виставили на продаж. Вони вирішили подивитися, про що саме йдеться. Виїхавши туди, мої співробітники побачили повноцінний дитячий шкільний комплекс К-12, включно з приміщенням дитячого садка. Усе це продавали набагато дорожче, ніж ми запланували витратити на кампус, до того ж ми насправді подумували здавати в оренду придбані нові приміщення, щоб так накопичувати грошовий потік і розширити наш основний кампус. І хоча ми зовсім не розглядали можливість придбання чогось за такою ціною, та все ж вирішили з Дрендою навідатися туди самим у вівторок вранці.

Те, що ми побачили, виявилося чудовим кампусом площею 26 000 квадратних метрів: чотири корпуси, бігова доріжка, тренажерний зал, чотири тенісні корти, спеціальний корпус для художньої творчості, наукові лабораторії та практично все, що передбачає шкільний кампус для дітей віком від 7 до 12 років. Але найнеймовірніша частина цієї історії — це те, що він був повністю вмебльований і забезпечений усім необхідним. Ми з Дрендою

були в захваті, хоч і не уявляли, як насправді зможемо придбати цю нерухомість.

Так сталося, що того вечора в нас була призначена зустріч з одним подружжям, нашими партнерами, щоби просто побачитися за обідом і провести час разом. За останні два місяці ми переносили цю зустріч, напевно, три або чотири рази через обопільну завантаженість. Але того вечора таки зібралися і, сидячи за вечерею, заговорили про прибудову до головної церкви. Подружжя запитало нас про те, як швидко просувається справа, і ми розповіли їм про деякі серйозні затримки з дозволами, кресленнями та про інші проблеми, з якими довелося зіткнутися. З такими темпами, додали ми, прибудова наша не буде завершена до кінця 2022 року або навіть до весни 2023-го.

Вони одразу ж запитали, чи думали ми коли-небудь про те, щоби перенести кампус, на що ми відповіли ствердно, пояснивши, що останні шість місяців шукали потрібну ділянку, але так і не змогли нічого знайти. Потім поділилися враженнями про чудову школу, яку набачили того самого ранку, додавши, що це був би ідеальний варіант, якби за нього не просили мільйони.

А друзі наші, навіть не зморгнувши очима, просто сказали:

— А що, як це було би безкоштовно?

Ми не відразу второпали, про що мова, тож вони перепитали:

— Якщо це було би безкоштовно, тоді як?

Ми було подумали, що це жарт, та цього разу чоловік сказав прямо:

— Дрендо, як щодо того, щоб отримати цей кампус безоплатно?

— Що ти маєш на увазі? — перепитали ми.

А вони відповіли:

— Ми вам випишемо чек на потрібну суму!

Ми так і заклякли, де сиділи. Коротше кажучи, вони так і зробили.

Отож через два дні, як ми зробили той посів для нашого кампуса, Бог направив нас до ідеального місця. Тепер у нашому розпорядженні є кампус вартістю 12 мільйонів доларів, виплачений сповна! Хто б міг подумати — ба навіть, кажучи начистоту, просто уявити таке? Ставши свідками подібного, ми з Дрендою погодилися, що навіть після всього побаченого раніше ми все ж маємо мислити ширше. Бог спроможний творити справжні дивовижі!

Гадаю, те саме відчували Ісусові учні того дня, коли нагодували двадцять тисяч людей п'ятьма хлібами та двома рибинами. Закладаюся, вони лягали спати, кажучи один одному: «Отакої! Ти можеш собі це уявити?»

Розділ 5

ПОСИЛЮЮЧИ ВАШУ ПРОВІЗІЮ

У попередньому розділі ми говорили про перший крок у застосуванні закону Царства щодо вашої провізії.

ВИ МАЄТЕ ВИВІЛЬНИТИ В ЦАРСТВО ДЕЩИЦЮ ТОГО, ЧОГО ПОТРЕБУЄТЕ, ЩОБ ВОНО ПРИМНОЖИЛОСЯ!

Тоді я сказав, що відповім на кілька запитань щодо цього твердження, з яких перше: «Що означає вивільнити щось у Царство, щоб воно примножилося?»

Знову ж таки, повернімося до нашої історії з 6-го розділу Євангелії від Марка, щоб зрозуміти це.

> *І, як минуло вже часу доволі, підійшли Його учні до Нього та й кажуть: Це місце безлюдне, а година вже пізня. Відпусти їх, нехай підуть в осади та села близькі, і куплять собі чого їсти.*
>
> *А Він відповів і сказав їм: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали Йому: Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті*

динаріїв, і дати їм їсти? А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідіть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві рибі. І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного. І розсілись рядами вони, по сто та по п'ятдесят.

І Він узяв п'ять хлібів та дві рибі, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві рибі на всіх поділив. І всі їли й наїлися! А з кусків позосталих та з риб назбирали дванадцять повних кошів. А тих, хто хліб споживав, було тисяч із п'ять чоловіка!

Марка 6:35-44

Хочу, щоб ви звернули увагу на кілька речей у цій історії, які могли пропустити поза увагою. Коли Ісус каже: «Дайте їм їсти», — реакція на це учнів та Його відповідь їм демонструють нам один із найважливіших ключів до нашого розуміння Царства Божого щодо провізії. Відповідаючи Ісусу, учні сказали: щоби нагодувати таку кількість людей, знадобиться грошей більше, ніж можна заробити за пів року тяжкої праці. Зверніть увагу, як їхній розум пов'язав необхідну провізію із працею, коли вони зіткнулися з проблемою. Авжеж, це факт: ми всі так робимо. Але ця ментальність «долари за годину» не завжди була частиною людської свідомості. Вона з'явилася після гріхопадіння Адама. Мені треба повернути вас до гріхопадіння Адама, де ми можемо чітко побачити, як це сталося.

Ментальність «долари за годину»

І до Адама сказав Він: За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: Від нього не їж, проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свойого життя. Тернину й осот вона буде

родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свойого лиця ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороху вернешся.

Буття 3:17-19

Якщо ви пам'ятаєте, Адама і Єву помістили на землю, щоб вони управляли нею від імені Царства Божого. Владу, якою вони управляли, їм делеговано. Сатана, який уже був на землі, зневажав людей і зажадав влади, яку вони мали. Хоча Адам і Єва мали повну владу над ним, сатані вдалося обдурити їх, змусивши повірити, що Бог не піклується про них і не заслуговує на довіру. Він запропонував Адамові та Єві те, що здавалося найкращим майбутнім, і ті вирішили піти за ним, а не за Богом. Через свій бунт Адам і Єва втратили своє законне становище в Царстві Божому й, по суті, спровадили Бога зі свого життя, надавши сатані законну повноту влади над усім земним царством у всьому, дотичному до людства. Апостол Павло називає сатану богом цього віку в Другому посланні до коринтян:

...невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий.

2 до коринтян 4:4

Зіткнувшись з Адамовим гріхом, Бог сказав Адаму: «...проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свойого життя». Потім, через речення, читаємо: «У поті свойого лиця ти їстимеш хліб...»

Бог повідомив Адамові, що через його бунт земля не плодоноситиме так, як раніше. Тепер у Бога зв'язані руки, і Адамові

доведеться самотужки прокладати собі шлях у житті, тяжко працюючи в поті чола. Прошу, зверніть увагу ось на що: саме Адам є тим, хто прокляв землю, а не Бог. Адам мав усю законну повноту владарювання над землею, та коли він повстав проти Бога, Його благословення мало бути анульовано. Ось чому Бог каже Адамові: **«...проклята через тебе земля!»** Адама було створено для життя в Едемському саду — утіленні повноти провізії; але цього саду більше не стало. До свого бунту Адам ніколи не думав і не турбувався, як прогодуватися; провізії було вдосталь скрізь, хоч би куди він подивився. Однак тепер йому довелося добувати власну провізію, докладаючи своєї праці й поту. Я називаю це системою болісної праці та поту.

Щоб отримувати провізію, тепер потрібні болісна праця й піт!

Земля не була тим єдиним, що зазнало змін. Стали іншими тепер і сам Адам, і все людство. Адам утратив свою особистість, свою життєву мету й свою провізію та став тепер рабом виживання. Отак і ми з вами зростали також у системі болісної праці та поту.

З ЧАСІВ АДАМА ЧОЛОВІКИ Й ЖІНКИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ В НЕВОЛІ ВИЖИВАННЯ, ЧИ ТО ШУКАЮЧИ ПРОВІЗІЮ, ЧИ НАКОПИЧУЮЧИ ЇЇ, БО Ж МАТИ ГРОШІ — ЦЕ ЄДИНИЙ ПОРЯТУНОК ВІД ЩУРЯЧИХ ПЕРЕГОНІВ.

Кожне рішення в цій системі земного прокляття — це рішення, що пов'язане з виживанням, і зазвичай воно спрямоване на шукання грошей або розв'язання фінансових проблем. Де і як знайти потрібну нам провізію — ось що править нашими думками й життям. Наша самоідентичність, неповторно сформована колись Богом задля наших цілей і завдань на землі, тепер захоплена й підмі-

нена потребою знайти гроші, необхідні для виживання; шукання провізії наступного дня стало постійним і безупинним.

Система рабства

Як показало одне нещодавнє опитування, на яке я не міг не звернути увагу, понад 70% людей у Сполучених Штатах не люблять своєї роботи[5]. Ви можете запитати: «Тоді навіщо вони ходять на роботу, якщо вона їм не подобається?» Якщо сказати просто, вони залишаються рабами зарплати!

Під земним прокляттям болісної праці та поту кожен мріє стати мільйонером, вирватися з нескінченних щурячих перегонів і тиску, пов'язаного з шуканням провізії. Люди мріють виграти в лотерею, мріють про багатство, щоб вільно робити бажане, а не вимушене. З часів Адама чоловіки й жінки залишаються в неволі виживання, чи то шукаючи провізію, чи накопичуючи її, бо ж мати гроші — це єдиний порятунок від щурячих перегонів.

Дозвольте навести приклад того, як ця система навчила всіх нас мислити. Скажи я вам, що ви маєте повністю розрахуватися з боргами протягом наступних дванадцяти місяців, ви машинально почали б вираховувати, як розв'язати рівняння методом додавання ще більших зусиль і поту, щоб досягти цього. Ви вирахували б, що за такої потреби зможете працювати на двох чи трьох роботах, хоч би чого це вартувало. А це, зі свого боку, потребуватиме більше зусиль і поту. Болісна праця й піт — це знаменник, який фігурує в кожній нашій мрії. Якщо вам потрібна нова машина, ви розділите її вартість на працю й піт і скажете: «Ні, ми не можемо собі цього дозволити». «Більший будинок? Ні, ми не можемо собі цього дозволити».

---

[5] https://returntonow.net/2017/09/22/85-people-hate-jobs-gallup-poll-says

Бог бачить можливості в неможливості

У системі земного прокляття мрії замінюються короткими вилазками до *Walmart*, а потім бургером дорогою додому. А якщо на здійснення вашої мрії бракувало часу чи праці, ви відмовлялися від неї та зізнавалися собі, що залишається просто ходити й далі на роботу, яку ненавидите, як роблять усі інші. У рівнянні болісної праці та поту для більшості людей після знака рівності зазвичай стоїть слово «неможливо».

Саме так сприйняли свою ситуацію учні Ісуса: «Нагодувати оцих двадцять тисяч людей? Неможливо! Для цього знадобиться стільки грошей, скільки можна заробити хіба за пів року!» Заробіток у цьому випадку означав більше болісного напруження та праці, ніж це було можливо, щоб задовольнити нагальну потребу. Знову ж таки, у їхньому сприйнятті єдиним способом отримати провізію була праця. Так це працює в земному світі. Усі це знають, але Ісус збирається показати їм новий спосіб життя, нове Царство з новими законами. Так, насправді є порятунок від болісної системи праці й поту. Це справді так!

Повернімося до того моменту, коли учні кажуть, що неможливо нагодувати такий натовп, і подивімося, що на те відповів Ісус. Можливо, вам навіть не завадить носити шкіряний браслет *DWJD (Do What Jesus Did)*, щоб засвоїти й запам'ятати те, що Він збирається нам показати, як це зробили Його учні. Замість того щоби погодитися з їхнім аналізом ситуації, Ісус узявся за справу, даючи їм вказівку: «Підіть і подивіться, скільки маєте хлібів». Авжеж, їм це було відомо ще до того, як вони це зробили: хліба забракне, щоб нагодувати всіх, хто зібрався тоді слухати Ісуса. Саме тому вони й прийшли до Нього та попросили відпустити людей, щоб ті самі знайшли собі їжу. Але з послуху пішли роз-

відати про те й повернулися зі звісткою, що знайшли лише п'ять хлібів і дві рибини.

А далі сталося дещо таке, що ви маєте побачити, — ще одна важлива підказка! Утім, щоб її побачити, я хочу розглянути ту саму історію, однак у версії євангеліста Матвія.

> *А Ісус їм сказав: Непотрібно відходити їм, нагодуйте їх ви! Вони ж кажуть Йому: Не маємо чим тут, тільки п'ятеро хліба й дві рибі. А Він відказав: Принесіть Мені їх сюди. І, звелівши натовпові посідати на траві, Він узяв п'ятеро хліба й дві рибі, споглянув на небо, поблагословив й поламав ті хліби, і дав учням, а учні народові. І всі їли й наситились, а з кусків позосталих назбирали дванадцятеро повних кошів... Їдців же було мужа тисяч із п'ять, крім жінок і дітей.*
>
> Матвія 14:16-21, виділення автора

Зверніть увагу на те, що у вірші 18 читаємо, як Ісус просить учнів принести Йому хліб і рибу. А наприкінці вірша 19 бачимо, що Він повертає хліб і рибу учням. Між цими двома фрагментами Писання сталося дещо, що мало привернути вашу увагу й спонукати до запитання: «Чому Ісус попросив учнів принести Йому хліб і рибу, якщо наступної миті Він збирався віддати їх назад?» Ісус не виконав жодних релігійних ритуалів, тому була причина, чому Він попросив хліб і рибу. Ми з вами, будучи духовними вченими, маємо знати, що ж сталося насправді, коли Він узяв хліб і рибу від учнів.

> ***Він узяв п'ятеро хліба й дві рибі, споглянув на небо, поблагословив й поламав ті хліби, і дав учням, а учні народові.***

У Біблії сказано, що Ісус підніс подяку. У деяких версіях зазначено, що Він благословив цю їжу. Однак що це означає? Грецьке слово «подяка», або «благословення», буквально означає освячення якоїсь речі, прохання Божого благословення на річ або прохання Бога благословити щось для використання. Якщо піти далі, то освятити щось означає оголосити це священним, формально присвяченим Божественній меті.

По суті, коли Ісус благословив рибу й хліб, їх було відділено від повновладдя земного царства й передано до повновладдя Царства Небесного.

Коли Ісус проговорив над ними й благословив їх, хліб і риба змінили царства.

Передання речей під нове повновладдя

Раніше хліб і риба були під людським повновладдям у земному царстві та поза досяжності Бога впливати на них. Але тепер ми бачимо, як завдяки щедрості маленького хлопчика хліб і рибу принесли Ісусові й так передали під повновладдя Царства. Ми також маємо розуміти, що хліб і риба, залишені в повновладді земного царства, ніколи не змогли би примножитися.

Нам як духовним ученим треба звертати пильну увагу на деталі. Коли насправді відбулося це передання? Ви можете спочатку подумати, що повновладдя змінилося, коли маленький хлопчик віддав рибу та хліб учням. Це, звичайно, було частиною процесу, і те, що хлопчик зробив це добровільно, також є важливою підказкою, яку слід враховувати. Але передання хліба й риби учням не було тим моментом, коли відбулася справжня зміна. Фактичне законне передання відбулося тієї миті, коли Ісус проговорив над ними, коли Він благословив їх. Я впевнений, що навіть якби Ісус заволодів цим

хлібом і рибою і тримав їх у Своїх руках, вони не примножилися б, аж поки Він не промовив над ними конкретну вказівку.

Погляньмо на це в перспективі нашого уроку віри, який ми вивчили раніше. Ми з'ясували, що навіть якщо ваше серце перебуває у вірі, яка тепер робить законним втручання небес на землю, нічого не станеться, поки ви, маючи законне повновладдя на землі, не вивільните небесну владу тут.

> *...бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння.*
>
> До римлян 10:10

Хоча в Біблії не наведено конкретних слів Ісуса, які Він сказав, коли благословляв хліб і рибу, я впевнений, що вони могли звучати приблизно так: «Отче, дякую Тобі за Твої дари та приймаю цей хліб і рибу у Твоє Царство на Твою славу. Ці хліб і риба тепер примножаться, щоб нагодувати це величезне зібрання, щоб їм знайти відпочинок і силу та вгледіти Твою славу». Звичайно, як я вже сказав, Його слова не записано. Але я впевнений, що Він дав хлібу й рибі вказівку після того, як їх поклали в Його руки. Звідки я це знаю? Бо Він уже відав, що має відбуватися далі, і звелів людям розсістися купно на траві для обіду:

> *А Ісус їм сказав: Непотрібно відходити їм, нагодуйте їх ви! Вони ж кажуть Йому: Не маємо чим тут, тільки п'ятеро хліба й дві рибі. А Він відказав: Принесіть Мені їх сюди. І, звелівши натовпові посідати на траві, Він узяв п'ятеро хліба й дві рибі, споглянув на небо, поблагословив й поламав ті хліби, і дав учням, а учні народові.*
>
> Матвія 14:16-19

Зверніть увагу, що Ісус уже наказав їм сісти на траві ще до того, як поблагословив хліб і рибу. Він точно знав, який у Нього був план. Я впевнений, що Ісус дав цю вказівку хлібу й рибі після того, як їх поклали в Його руки. Давати таку вказівку, відпускаючи ваш посів, — це критично важливий аспект у цьому процесі. Я сказав «критично важливий»? Так, сказав — тож будьте уважні. Хочу трохи більше приділити увагу тому, як саме давати вказівку, коли ви робите посів.

> *Він каже до них: А ви за кого Мене маєте?*
>
> *А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого!*
>
> *А Ісус відповів і до нього промовив: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець. І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її. І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі!*
>
> Матвія 16:15-19, виділення автора

Із цього місця в Писанні ясно бачимо, що нашу здатність правити на землі від імені Царства Божого тепер відновлено через Ісуса Христа. Ми отримали владу, щоб зв'язувати диявола й вивільнити волю небес на землю. Отже, я вірю або принаймні сподіваюся, що чимало християн уже знають, що означає зв'язати диявола. Якщо зовсім просто, то зв'язати диявола означає не дати йому здійснити злостиві плани. Це може статися, коли ви виганяєте

НАМ ДАНО ВЛАДУ ЗВ'ЯЗУВАТИ ДИЯВОЛА Й ВИВІЛЬНЯТИ ВОЛЮ НЕБЕС НА ЗЕМЛІ.

демонів із людей, покладаєте руки на хворих, і ті одужують, або ж просто промовляєте: «Зупинися в ім'я Ісуса!» Ви берете свою владу в Царстві Божому й використовуєте її, щоби підкріпити ту перемогу, яку Ісус здобув над дияволом.

Користуючись вашою владою

За моїми спостереженнями, дуже мало людей знають, як вивільнити небеса в земне царство. Я вже говорив про 1 Івана 5:14-15 як про основу для дієвої молитви:

> *І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього.*

Вірувати у своєму серці або мати віру — це ще не остаточне рівняння. Як ми вже бачили, коли вірите в те, що говорять небеса, то вас виправдано — тепер небеса можуть законно втрутитися в земне царство; але нічого не відбудеться, поки ви не вивільните цю владу в земне царство. Ви сидите з Христом на небесах праворуч Отця. Ваші слова — це слова Царя, і небеса не можуть вивільнитися, поки ви не заговорите! Це може бути проголошення або угода, вимовлені в молитві, але ви тримаєте у своїх руках ключі від Царства. Бог без вас цього не може зробити!

Важливо не просто знати, як молитися для того, щоб щось сталося; важливо знати, як давати вказівки, коли ви це робите. Пам'ятайте, якщо ви не вивільните небеса тут, на землі, нічого не здійсниться. Тому це важливо передусім — розуміти, як вивільнити небесну волю в наше життя й у наш світ.

Один із найкращих прикладів того, як давати вказівки, викладено в молитві Господній. У цій молитві, яку ще називають «Отче наш», є кілька основних ключів, які ви маєте усвідомити. Найперше, у тексті сказано, що Бог уже знає, що вам потрібно, тому припиніть клянчити. Канючення — це аж ніяк не показник віри; воно тільки вказує на те, що ви не знаєте, як діє Царство Боже і своїх прав як підданця Царства. Давати вказівки в молитві — це насправді робити запит. Запит — це дуже детальний список того, що вам потрібно. Це не випрошування цих речей, а заявка власника на них.

> *А як молитеся, не проказуйте зайвого, як ті погани, бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство. Отож, не вподобляйтеся їм, бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання!*
>
> *Ви ж моліться отак: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого насущного дай нам сьогодні.*
>
> Матвія 6:7-11

Ісус починає зі слів: «Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться (велике шанування й честь) Ім'я Твоє (роздумуючи про Його панування та владу)». Цим першим реченням Ісус установлює законну позицію молитви. Порівняймо його з першим реченням, яке виголошують у залі суду.

Судовий пристав піднімається й каже: «Прошу встати. Суд (далі він називає суд)...» Це може бути суд загальної юрисдикції округу Франклін або суд другого судового округу, кримінальний суд чи будь-яка інша назва. Але на початку відбувається кілька

речей. Судовий пристав каже: «Усім встати», — віддаючи честь суду й судді, який головуватиме. Назву суду зазначає, щоб установити належну правомочність, щоб ви знали, що перебуваєте в потрібному суді, який має юрисдикцію над вашою справою.

Послухаймо, що скаже судовий виконавець. «Прошу встати. Суд загальної юрисдикції округу Франклін зараз проводить засідання під головуванням почесного судді Сміта».

Усе це перше речення **«Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться ім'я Твоє»** визначає становище Того, Хто має керувати цією справою й уповноважує нас бути тут. Він — наш Отець, і ми маємо законний доступ до цього суду. Це перше речення також визначає юрисдикцію суду як небесного суду — найвищої судової інстанції.

Далі в молитві «Отче наш» говориться: **«Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя».** Ця фраза ставить вимогу суду, щоб він розглядав справи згідно із законами Царства. Ви збираєтеся звернутися до суду із запитом або проханням порушити справу та просите суддю виконати те, що Його воля (закон) говорить щодо цієї справи.

Далі сказано: **«Як на небі, так і на землі».** Знову ж таки, ви стверджуєте, що хочете, щоб це небесне рішення було виконано на землі, як на небі. Усе це для того, щоб установити й визначити вас і суд. Поки ще нічого не просили й не представляли. Однак далі йде прохання.

БІЛЬШІСТЬ ХРИСТИЯН СКАЖЕ ПРИБЛИЗНО ТАК: «НУ, ТА ВСЕ, ЩО БОГ ЗАХОЧЕ МЕНІ ДАТИ, БУДЕ ДОБРЕ. ЙОМУ ВИДНІШЕ». НІ, НІ, ЩЕ РАЗ НІ!

«Хліба нашого насущного дай нам сьогодні». Це твердження насправді зовсім не про хліб як такий, якщо тільки ви не

потребуєте саме хліба. Натомість ви можете підставити все те, чого потребуєте. Пам'ятайте, що вся ця розмова почалася з того, що Ісус навчав Своїх учнів молитися, щоб їхні потреби було задоволено. Тут ви формулюєте своє прохання, проте, як я вже казав, краще використовувати слово «запит».

Звичайно, обидва варіанти спрацюють, і прохання — це саме те, про що говориться в 4-му розділі Послання до филип'ян. Утім, суть, яку я хочу донести, полягає в тому, що молитовне прохання — це детальний запит. Важливо пам'ятати, що воно має бути саме детальним. Ви даєте вказівку в молитві; вона має бути детальною й точною. Послання до филип'ян 4:6-7 (виділення автора) говорить нам про те саме:

> *Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й <u>проханням</u> з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі.*

Зверніть увагу, що молитви й прохання — це не одне й те саме. Наші молитви несуть наші прохання, але молитви — це засіб, який доносить їх до нашого Отця. Знову ж таки, прохання дуже детальні й точні. Але більшість християн скаже приблизно так: «Ну, та все, що Бог захоче мені дати, буде добре. Йому видніше». Ні, ні, ще раз ні!

Бог дав ВАМ ключі від Царства!

Якщо ви добре знаєте мій матеріал, то вже побачили незліченну кількість детальних історій про Царство. Ця книжка також містить чимало подібних історій, і я сподіваюся, вони допоможуть вам побачити, наскільки детальним є Царство й наскільки детальними мають бути ваші слова. Мені хочеться донести це до

вас, можливо, набридаючи вам знову й знову тими старими історіями, які ви могли чули від мене раніше. Однак відчуваю, що маю витратити стільки часу, скільки потрібно, щоб ви добре зрозуміли, наскільки конкретне Царство. Тож дозвольте мені стисло пройтися по тих кількох історіях, про які ми говорили.

Царство за роботою

Ви вже читали про те, як мій мінівен згорів після того, як я сказав уголос: «Господи, було б краще, якби ця машина просто згоріла». Простий збіг? Ідемо далі. Я розповідав вам про оленів, і як Господь вказав мені зробити посів на них, і що ні разу не було такого, щоби під мою засідку на дереві сам прийшов олень, на якого я не посіяв. Щоразу приходив саме той олень, на якого я робив посів. Потім я розповів вам, як Бог показав мені, що олені приходили саме в тому порядку, на який було зроблено посів.

Ну ж бо, ви коли-небудь чули щось подібне раніше? Я ні, ніколи, аж поки не побачив це на власні очі. Царство настільки точне, що я розповів вам про експеримент із семипасинковим оленем і шестипасинковим, на якого робив посів мій син Тім. Я оповідав, як Бог навчив мене говорити владно — і олень, який ішов від мене на відстані 200 метрів, зупинився тієї самої секунди, коли я заговорив до нього, а потім підійшов і став прямо під моєю засідкою. Я розказав вам про фазана, якому наказав зупинитися, і той миттєво припинив бігти.

Я розповідав вам про рушницю, на яку вказав у магазині спортивних товарів зі словами: «Я візьму оцю», — і через кілька тижнів мені подарували саме таку рушницю. Я також згадував про кабріолет *BMW 645Ci*, який Дренда побачила на парковці й вигукнула: «Це він!» Ми нікому не казали про це, але через

кілька тижнів мені зателефонував чоловік із церкви й повідомив: «Я бачив сьогодні машину Дренди». Вражений почутим, я ще запитав його, що він має на увазі. А той відповів, що, проїжджаючи містом, угледів кабріолет *BMW 645Ci* в ідеальному стані, який виставили на продаж, і коли він автівку побачив, то Господь сказав йому, що це машина Дренди. І ось що привернуло мою увагу: це була точно така сама машина!

Я ще розповім вам, у сьомому розділі, історію про те, як із абсолютно несподіваного джерела отримав саме той літак, про який мріяв, і звідки в мене з'явилися гроші, щоб заплатити за нього. Я маю незліченну кількість історій, які наочно демонструють, наскільки точно працює Царство Боже.

Пам'ятаю, як підстрелив свого великого оленя на двадцять шість пасинків. То був досить теплий день, як на листопад. Упольований олень пролежав увесь день, а наступного я відвіз його до таксидерміста зробити таксидермію оленячої голови з рогами, щоби повісити на стіну. Майстер поглянув на хутро й сказав:

— Вибачте, але схоже на те, що тепла погода зіпсувала хутро. Не думаю, що з цього щось вийде, але я спробую, а там побачимо.

Та я не міг допустити, щоб мій трофей, упольований із вірою олень, не став чудовою прикрасою для мого офісу. Тієї миті, коли таксидерміст пішов до себе в кабінет, щоб узяти бланк замовлення, я поклав руку на оленя й проголосив, що хутро ідеальне й настінна прикраса вийде чудова. Отож я повернувся за місяць, щоб забрати замовлення, і почув від таксидерміста:

— Знаєте, я вам казав тоді, що хутро, на мою думку, зіпсувалося. Проте вийшло ідеально. Хутро було ідеальне.

Я можу розповідати годинами, та суть залишається одна: що саме ви говорите? Кожним своїм словом ви запускаєте духовний закон! Можливо, ви цього не знали. Особисто я цього не знав,

але це правда. Царство Боже дуже конкретне. Дозвольте мені розповісти вам іще одну історію, а впродовж решти цієї книжки ви побачите багато інших історій, які доводять, що я говорю. Як ви вже зрозуміли, я дуже хочу донести це до вас.

Приведення в дію духовного закону

Це сталося під час однієї з жіночих конференцій Дренди. Ми якраз орендували *Cadillac Escalade*, щоб возити нашу гостю, поки та перебувала в місті. Та от конференція закінчилася, а *Cadillac Escalade* не треба було повертати до наступного ранку, тому ми з Дрендою вирішили поїхати на ньому додому того вечора, щоби подивитися, який він на ходу. Ми ніколи раніше не їздили на *Escalade*. Як ви можете собі уявити, їхати ним було саме задоволення. Наступного ранку дорогою до церкви ми розмовляли й вирішили, що хотіли б мати такий же *Cadillac Escalade*. Той, на якому ми їхали, був укороченою моделлю перлинно-білого кольору. Ми обоє погодилися, що коротка модель нам подобається більше, ніж довга, і що ми в захваті від такого перлинно-білого кольору.

Минув лише місяць чи десь так після цієї події. Я саме вийшов на вулицю, щоб забрати газету з поштової скриньки, як задзвонив мобільний телефон; голос на тому кінці, що належав одному з членів моєї церкви, сказав просто:

— Я хочу купити вам *Cadillac Escalade*. Якому кольору ви віддаєте перевагу?

Заскочений зненацька, я сказав, не задумуючись, що перлинно-білого (одначе забув згадати про коротку модель). Минув іще десь місяць, і я подумав, що чоловік той, напевно, забув про *Escalade*, аж ось пролунав телефонний дзвінок, і чоловік сказав,

що машина вже в нього. Ми з Дрендою поїхали, щоб зустрітися з ним, і от маєш — ідеальний перлинно-білий *Escalade* коротшої версії. Ми підійшли до машини, а чоловік сказав:

— Вибачайте, що все це зайняло так багато часу, але я не зміг знайти довшу модель.

Він не знав, що таку ми якраз і не хотіли. Йому самому сподобалася довга, і він подумав, що ми захочемо саме таку, але зміг знайти лише коротку версію. Знову ж таки: ідеальний, точнісінько такий автомобіль, про який ми проговорили, домовившись про нього.

Іще один, просто-таки дивовижний приклад, який я бачив у бізнесі, стався останніми роками. Можливо, ви знаєте або ж не знаєте, що я все ще володію компанією, яка надає фінансові послуги. До того як двадцять п'ять років тому стати пастором, я був першим номером із п'яти тисяч компаній для одного з моїх клієнтів. Заснувавши церкву, я цілком усвідомлював те, що буду дуже заклопотаний, і припускав, що не зможу утримувати першу позицію, але так не сталося. У моєму бізнесі наші постачальники пропонують заохочувальні поїздки, щоб винагородити своїх продавців за продажі поточного року.

Один постачальник, з яким я працював, на такому щорічному з'їзді надав десятьом своїм найкращим клієнтським компаніям бонус 100 000 доларів за досягнення продажів понад 10 мільйонів. Він також оплачував дуже привабливу подорож на щорічну конференцію для тих, хто заробив понад 3 мільйони доларів. Зазвичай показник моєї компанії становив приблизно 4 мільйони щороку, тому я отримував безкоштовну поїздку, після чого ще мав сидіти й спостерігати за тим, як видають чеки на 100 000 десятці найкращих того року. І так тривало протягом вісімнадцяти років! Саме так — цілих вісімнадцять років. Я ніколи не думав,

що зможу вийти на такий рівень, будучи пастором церкви, тому й не спрямовував свою віру в цьому напрямку.

Але одного разу, коли я сидів на з'їзді й дивився, як десять найкращих отримують чеки на 100 000, Господь проговорив до мене: «Чому ти не там?» Перш ніж я зміг відповісти, Він сказав: «Я хочу, щоб ти був там. Я хочу, щоб Моє ім'я було видиме там». А тим часом уже настав березень, і як я вже казав, протягом останніх вісімнадцяти років наша компанія заробляла приблизно 4 мільйони на рік. Природно, що я не бачив жодного способу досягти цієї мети, однак молився про це, і ми з Дрендою зробили посів, щоб досягти позначки 10 мільйонів. Господь показав мені, що я можу змінити процес обробки запитів у моїй компанії, і це докорінно змінило ситуацію. Коротше кажучи, ми увійшли в десятку найкращих і отримали чек на 100 000 доларів. Утім, найважливіша частина цієї історії, якою я хочу поділитися з вами, — ми зробили це завдяки тільки одному продажу!

Наступного року компанія-постачальник підвищила мету до 12 мільйонів доларів, щоб досягти рівня чека 100 000. Тож ми зробили посів, і нам удалося вийти на цей результат і того року. Проте ви вже здогадалися: ми зробили це лише завдяки продажу. На наступні два роки програму було скасовано, однак 2019 року її знову запустили на рівні 10 мільйонів доларів. Ми знову зробили посів, потрапили в першу десятку... ну, ви вже здогадалися, знову завдяки одному продажу. Це був збіг обставин, що ми щороку входили в десятку найкращих завдяки одному продажу? Ні, ми сіяли, щоб досягти мінімальної позначки й потрапити на рівень чека 100 000. Авжеж, саме це ми й робили. Чи планували зробити це лише з одних продажів? Звісно, ні. Ми працювали на повну потужність увесь рік і до останнього дня місяця не знали, як усе складеться. Знову ж таки, ось вам чудова ілюстрація того, як це працює.

Робити вказівку — це важливо

На цьогорічній конференції «Провізія» Бог проговорив до мене, щоб я навчав людей того, чого й ми з Дрендою навчилися, — як давати вказівку, або, як назвав це Святий Дух, директиву. Тож певний час я присвятив навчанню саме в цьому напрямку, оскільки впевнений, що чимало людей майже нічого не відають про те, як це робити. Згідно з тлумачним словником, директива — це офіційна або наказова інструкція. Зауважте: інструкція не благальна, не причитання «горе мені!» і посипання голови попелом. Ні, це владне розпорядження! А тепер зробімо наступний крок у нашому розумінні: якщо я даю директиву на духовному плані, то хто її впроваджує? Так, має бути хтось, хто втілюватиме її в життя; з'ясуймо, хто саме.

> *А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу! Поправді кажу вам: Як хто скаже горі цій: Порушся та й кинься до моря, і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, то буде йому! Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам.*
>
> Марка 11:22-24, виділення автора

У цьому уривку є дві речі, на які я хочу звернути увагу. Зауважте, що тут написано: «Як хто скаже...» Ми бачимо те, що і я з Дрендою відкрив для себе: наші слова вивільняють небеса тут, у земному царстві. Також я хочу зосередитися на цій частині уривка:

> ***...і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, то буде йому!***

Тут читаємо: «...то буде йому!» Не Богові, а тому, хто говорить тут, на землі.

Отакої! Відкладіть усе. Замисліться над цим на хвилину! Нехай це глибоко вкорениться у вашій свідомості, бо ж ідеться про вас.

То хто ж робить це для них? Щоб дізнатися, загляньмо в Послання до євреїв:

> *Чи не всі вони [ангели] духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння вспадкувати?*
>
> До євреїв 1:14, виділення автора

Зверніть увагу, якими словами цей вірш описує ангелів: «служебні» й «посилають на службу». Служебні — які виконують обов'язки чи послуги для іншої людини, у цьому разі для вас. Але службовцем може бути й високопосадовець, якому доручено керувати певною сферою державної діяльності. Перефразовуючи визначення ангела, можна сказати, що він є представником небесного суду, уповноваженим діяти як представник Царства Божого від вашого імені! Зверніть увагу, що ми не можемо керувати ангелами, оскільки вони нам не підпорядковуються, проте ми можемо клопотати перед небесним судом про те, що нам потрібно, і ангелів буде послано нам на служіння. Авжеж, це просто неймовірно!

«Я маю щось сказати? Я цього не знав». Так можна описати той урок, який Бог дав мені в наступній історії.

Того року я зробив посів на одного річняка. На той час, коли сталася ця історія, я вже був дуже впевнений, що отримаю свого оленя. Тож вийшов на полювання, як завжди, в очікуванні, що отримаю свого оленя дуже швидко. Сидячи на своїй деревній сидушці, я дійсно побачив оленя, що йшов лісом, але він був занадто

далеко, щоб я міг поцілити його з лука. Спробував прикликати його до себе, але безрезультатно. Більше я нічого не побачив цілий ранок. Наступного ранку вийшов і взагалі не побачив жодного оленя. Тієї миті я зрозумів — щось пішло не так.

Виходячи з лісу того другого дня, я почав молитися у Святому Дусі про відповідь. Дуже швидко Святий Дух показав мені, що саме було не так. Коли я робив посів на свого оленя, то просто виписав чек на посів, поклав його в конверт і відправив поштою. Я не покладав рук на цей чек і не говорив над ним, як це робив зазвичай. Тоді Святий Дух нагадав мені історію, як Ісус помножив хліб і рибу, і вказав на те, що Ісус благословив їх, перш ніж вони змогли помножитися. Пам'ятаю, я ще подумав тоді: *«Справді маю це робити?»* Раніше я завжди покладав руки на конверт і проговорював над ним, але того дня, коли відправляв тогорічний конверт, був дуже заклопотаний і просто забув про це. Я вважав, що сам собою посів приводив оленя під повновладдя Царства.

Так-от, мені кортіло виправити свою помилку й випробувати своє нове розуміння Царства, щоби переконатися, чи мав я рацію. Тож знову зробив посів на річняка, але цього разу вже точно не забув проговорити над ним, коли клав чек у конверт. Коли я кажу «проговорити над ним», дозвольте мені навести приклад того, що зазвичай промовляю: «Отче, сьогодні я отримую оленя-річняка в ім'я Ісуса, коли роблю цей посів. Я об'являю це здійсненим згідно з Марка 11:24 і дякую Тобі за це. Святий Духу, приведи цього оленя на відстань влучного пострілу, в ім'я Ісуса. Амінь». Як бачите, нічого особливого, але я не випрошую того оленя й не благаю про нього. Я об'являю, роблю своє клопотання відомим. Військовим, які перебувають на передовій під час війни, не треба просити набої — вони просто надсилають запит.

Іншими словами, вони вже мають законний доступ до всього, що потрібно; тож не треба просити, достатньо сказати: «Відправте боєприпаси».

Наступного ранку я вийшов на свою галявину ще до світанку, і щойно в лісі засіріло, я побачив самотнього оленя, що прямував до мене. Було надто темно, щоб стріляти, але я бачив, що олень простує просто до мого дерева. Наблизившись, олень зупинився, і протягом наступних п'ятнадцяти хвилин повільно ходив навколо дерева. Я був, м'яко кажучи, здивований. Олень же просто тримався на відстані двадцяти метрів і повільно кружляв навколо мого дерева.

У лісі тим часом поступово розвиднилося, і я побачив, що це був не олень із рогами. Насправді тварина була схожа на оленицю, оскільки я не міг розгледіти жодних ріжок на оленячій голові. Було ще не зовсім світло, та вже можна було стріляти, оскільки в штаті Огайо зранку дозволено полювати. Як уже казав, я не був певен, чи це справді олень-річняк, однак також знав, що часто маленькі ріжки-ґудзики розташовані просто під хутром. Тож вирішив, що, попри дивну поведінку, це має бути мій олень, тому зробив постріл і завалив його. Наблизившись до оленя, я з радістю побачив маленькі ріжки-ґудзики та зрозумів, що це дійсно був мій річняк. Я залишив оленя лежати там, де він упав, бо забув узяти ножа, тож повернувся по нього до будинку.

Уже вертаючись до оленя, побачив Тіма, який прямував до мене. Він запитав, чи бачив я оленя цими днями, і я переказав йому події сьогоднішнього ранку. Коли ми підійшли до того місця, де лежав річняк, Тім сказав, що коли полював останні три дні, то навіть не бачив жодного оленя. Тім виходив зі мною всі три дні, і як він це сказав, я одразу ж зрозумів, у чому проблема. Згадав той день, коли він прийшов до мене в офіс і пе-

редав чек із посівом на оленя, який зробив для нашої церкви. Я пригадав, що Тім також не проговорював над своїм посівом. Тож мені довелося приділити трохи часу, щоби пояснити синові, що Бог показав мені, — треба промовляти над посівом, коли його робиш.

Того вечора ми з Тімом мали деякі справи в Колумбусі, і дорогою додому проїжджали повз церкву. Тім запитав, чи можна зупинитися й знову зробити посів, але цього разу проговорити над ним, коли відпускатиме. Тож ми зайшли в мій пасторський кабінет, він витягнув конверт зі своєю пожертвою, і я побачив, що Тім посіяв на шестипасинкового оленя. Я ще подумав тоді, що це доволі сміливa й конкретна заява.

Отже, наступного ранку Тім пішов до того самого дерева, до якого я ходив напередодні, — і з ним відбулося те саме, що й зі мною. Ще до світанку олень підійшов просто до дерева та ходив навколо нього колами, аж поки зовсім розвиднілося. Тім вистрілив із таким відчуттям, що влучив, і досить вдало. На жаль, олень зник із поля зору, і хоча ми шукали його протягом двох годин, проте так і не змогли знайти. Дивно, але пізніше того самого дня наш друг, який живе приблизно за кілометр від нас, розповів, що його сусід зрання натрапив на мертвого шестипасинкового оленя, який лежав на під'їзній доріжці до його будинку. В олені стриміла стріла. Будинок цього сусіда розташований саме з того боку від нашого лісу, куди побіг олень. Мій друг розповів нам, що його сусід, не знаючи, хто застрелив оленя, сам оббілював його того ранку. Божевільна історія, я знаю, але урок було засвоєно.

Промовляйте над своїм посівом, коли вивільняєте його, як це робив Ісус.

До речі, Тім зробив новий посів, вийшов на полювання й отримав свого оленя вже наступного тижня.

Говорячи, будьте конкретними

Я знаю, що шестипасинковий олень — це досить конкретна річ. Але, як ми вже з'ясували, Царство — воно теж конкретне! Погляньте, наприклад, на природу:

> *Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання...*
>
> До римлян 1:20

У Біблії сказано, що незримі Божі якості видно в природі. Тож дозвольте мені поставити вам запитання: «Наскільки детальною є природа?» Надзвичайно детальною! Якби я сказав вам, що збираюся купити машину, наступним вашим запитанням до мене було б: «Яку саме машину?» — чи не так? Коли я кажу «автівка», ви не уявляєте просто автомобіль. Ви бачите «автівку» як дуже конкретний автомобіль, *Ford* або *Chevy*, певну модель певного кольору. Немає жодного образу на слово «автомобіль» — це завжди конкретна машина. Тож і в молитовному житті ви маєте бути так само конкретними.

Ви коли-небудь читали юридичні документи? Упевнений, що читали. Вони надзвичайно деталізовані. Те, що ви вивільняєте своїми словами, також точне, навіть якщо ви цього не бажаєте. Подивіться на служіння Ісуса — авжеж, Він розумів важливість слів:

> *А коли Він зійшов із гори, услід за Ним ішов натовп великий. І ось підійшов прокажений, уклонився Йому та й сказав: Коли, Господи, хочеш, Ти можеш очистити мене!*

> *А Ісус простяг руку, і доторкнувся до нього, говорячи: Хочу, будь чистий! І тієї хвилини очистився той від своєї прокази.*
>
> Матвія 8:1-3

Як бачите, нічого не відбувалося, поки Ісус не сказав: «Хочу, будь чистий!»

> *І, як прибув Він на той бік, до землі Гадаринської, перестріли Його два біснуваті, що вийшли з могильних печер, дуже люті, так що ніхто не міг переходити тією дорогою. І ось, вони стали кричати, говорячи: Що Тобі, Сину Божий, до нас? Прийшов Ти сюди передчасно нас мучити?*
>
> *А оподаль від них пасся гурт великий свиней.*
>
> *І просилися демони, кажучи: Коли виженеш нас, то пошли нас у той гурт свиней.*
>
> *А Він відповів їм: Ідіть. І вийшли вони, і пішли в гурт свиней. І ось кинувся з кручі до моря ввесь гурт, і потопився в воді.*
>
> Матвія 8:28-32

Зверніть увагу, що демони розмовляли з Ісусом, а не тікали! Вони справді розмовляли! Демони пішли лише тоді, коли Ісус сказав: «Ідіть». Ви маєте ключі, ви управляєте ситуацією, але й маєте сказати своє слово! Скажіть щось. Знову ж таки, Царство — це царство законів із належним переданням влади. Ваші слова мають значення!

ВИ МАЄТЕ КЛЮЧІ, ВИ УПРАВЛЯЄТЕ СИТУАЦІЄЮ, АЛЕ Й МАЄТЕ СКАЗАТИ СВОЄ СЛОВО!

Перш ніж ми підемо далі, повторімо те, що вже вивчили. Коли Ісус благословив хліб і рибу, вони змінили царства. І як Ісус, ви хочете дати своєму посіву вказівку, коли відпускаєте його. Що ви очікуєте побачити, коли відпускаєте свій посів? Кожне зернятко в ньому має свій певний образ. Кожна обітниця також має образ. Ми ще поговоримо про це пізніше; наступне ж запитання, яке я хочу розглянути, — куди саме ви маєте сіяти?

Куди маєте посіяти свою зернину?

Найперше ви захочете посіяти в Божу справу в цьому земному царстві. Зверніть увагу, що тут я кажу не про вашу щедрість до тих, хто потребує допомоги, яка є невід'ємною частиною вашого звичного способу життя.

> *Хто милостивий до вбогого, той позичає для Господа, і чин його Він надолужить йому.*
>
> Приповісті 19:17

Це правда, що, коли ви щедрі, Бог відплатить вам!

> *А до цього кажу: Хто скупо сіє, той скупо й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме! Нехай кожен дає, як серце йому призволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!*
>
> *А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком, як написано: Розсипав та вбогим роздав, Його справедливість триває навіки!*

> *А Той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведности вашої, щоб усім ви збагачувались на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку. Бо діло служіння цього не тільки виповнює недостачі святих, але й багатіє багатьма подяками Богові.*
>
> *Досвідченням цього служіння вони хвалять Бога за послух Христовій Євангелії, що ви визнаєте її, та за щирість участництва з ними й усіма, вони за вас моляться й тужать по вас із-за дуже великої Божої благодаті на вас.*
>
> *Дяка Богові за невимовний дар Його!*
>
> 2 до коринтян 9:6-15, виділення автора

Це очевидно: Бог винагороджує тих, хто щедрий. Але той тип пожертви, про який я говорю, — це **цільове даяння** з **цільовим урожаєм**. Як ви пам'ятаєте, я називаю свій посів у тому типі пожертви, про який зараз говорю. Щедрість — це акт співчуття, і я зазвичай не називаю своєї пожертви щедрості; для мене це ствердження того, що ми щойно прочитали в 9-му розділі Другого послання до коринтян, — Бог дасть мені зернину, щоб я був щедрий; і коли я буду щедрий надалі, Він збільшить моє багатство, щоб я міг давати більше.

Цільові пожертви

Як уже згадувалося, роблячи посів, я роблю цільову пожертву. Знову ж таки, це даяння має і цільовий урожай. Це саме те, що робив Ісус, як читаємо у 6-му розділі Євангелії від Марка. Ісус тоді мав справу з дуже конкретною проблемою, яка потребувала дуже конкретної відповіді. Йому треба була їжа, щоб нагодувати

двадцять тисяч людей, отже, Йому треба був дуже конкретний посів, з яким можна було б працювати. Безпосередньо в тому випадку Він не робив посіву, а приймав його — це, до речі, не було добровільним підношенням: даєш, що хочеш. Ісусові треба було знайти когось, хто посіяв би конкретне зерно, щоб те примножилося в Божих руках. Ось чому Ісус сказав: «Підіть і подивіться, скільки маєте хлібів». Хліб і риба — це саме те, чого Він потребував тоді, не дрова чи плащ, а саме хліб і риба.

Тож упевніться, роблячи посів, що ви дали директиву на задоволення конкретної потреби. Коли мені потрібно щось конкретне, я зазвичай саме так і вчиняю: чітко визначаю свою потребу, даю ім'я своєму зерну, коли його сію. Пожертву даю переважно чеком або онлайн, тому пишу потрібне в розділі «Призначення» на чеку. А якщо роблю це через Інтернет, то для себе записую: що саме було пожертвувано, яку вказівку дано, а також дату й час, коли зроблено пожертву. Пам'ятайте: ви не чекаєте, що в майбутньому отримаєте те, про що молилися чи про що просили, — ви насправді вже отримуєте всі ці речі, коли молитеся!

> *Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам.*
>
> Марка 11:24

Такі цільові пожертви сіються в місію Царства — тобто в ту справу, яку Бог робить у земному царстві. Зазвичай це певне служіння, де Бог дає чоловікові або жінці якусь місію чи завдання, що потребують фінансової підтримки. Знову ж таки, це не те саме, що звичайна допомога бідним або нужденним — само собою, це також Божий задум, і Господь дуже чітко говорить про винагороду за такий тип даяння. Ми тут кажемо про цільо-

ві пожертви з певною метою. Звичайно, ви можете зробити посів за допомогою такого типу пожертвувань у місцевій церкві й насправді більшу частину ваших цільових пожертвувань слід віддавати саме вашій церкві.

І якщо вже ми заговорили про місцеву церкву, то ваша десятина також належить вашій церкві. Багато людей запитують мене, чи можуть вони давати десятину на наше служіння, якщо вони частина нашої онлайн-церкви. Я кажу їм: «Звичайно, можете». Але також заохочую їх знайти чудову місцеву церкву в їхньому регіоні. Утім, якщо ми їхня основна домашня церква, тоді, так, вони можуть давати нам десятину. Одначе я як пастор добре знаю, що люди зростають швидше й сильніше, будучи частиною хорошої місцевої церкви. Утім, належати до церкви, яка вчить сумніву й невіри, — ні, це зовсім не та церква, яку хочеться підтримувати чи відвідувати.

Отже, якщо ви сієте в призначення, то хочете посіяти в згоду, тобто в людину або служіння, які розуміють віру та знають, що означає згода з небесами. Остерігайтеся зібрань, які кажуть: «Ми підемо на дно, якщо ви не жертвуватимете нам». У цьому твердженні немає віри. Біблія дуже чітко говорить про те, що не можна давати примусом. Якщо хтось із Божих людей змушує вас почуватися винним, бо ви не робите пожертв, або тисне на вас, щоб ви це робили, то найкраще просто притримайте свої гроші. Віра не потребує жодних понукань.

Якщо ви хочете зробити посів, але насправді не маєте жодних указівок у своєму дусі для посіву в конкретному місці, тоді зробіть це там, де бачите проявлений результат і де вчать вірити в те, що говорить Бог. Ніколи не сійте в церкву, де вчать того, що Бог убиває людей, або посилає їм рак, або інших подібних нісенітниць. Робіть посів у те служіння, яке навчає Слова Божого.

Не забувайте проголошувати чи проговорювати над своїм зерном, коли робите пожертву. Ми з Дрендою робимо це відтоді, як Господь навчив мене полювати на оленя ще того першого року. Звичайно, був рік, про який я розповідав вам у цьому розділі, коли я не проголошував над своїм посівом, і ви знаєте, чим це закінчилося. Ми роками постійно проговорювали над своїм зерном, не задумуючись над цим і навіть не знаючи, що це була критично важлива частина посіву. Я вважав тоді, що саме даяння як таке — це все, що потрібно, щоб моє підношення потрапило під повновладдя Царства, і насправді це так і відбувається. Утім, без чіткої вказівки немає сконцентрованої директиви, немає конкретного врожаю; а якщо ви не знаєте, на який конкретно врожай очікуєте, то запросто можете пропустити сам сезон жнивування.

Полювання на оленів дало мені багато уроків, і завершуючи розділ про те, як вивільняти свою віру, я хочу додатково розповісти ще одну історію.

Минуло лише кілька років після того, як я навчився полювати з вірою, коли чомусь я подумав, що не робитиму посів того року. Я не говорив про це з дружиною; просто не згадував про посів чи молитву про оленів, хоча сезон полювання вже наближався. Я добував оленів протягом попередніх кількох років, використовуючи те, чого навчив мене Бог, до того ж приголомшливим чином, але, гадаю, усе це було для мене ще новим, і мені просто здавалося тоді, що моєї власної віри вистачить, щоб уполювати оленів, і не треба клопотатися про те, щоб вивільнити свою віру. Хай там як, та ви можете здогадатися, що сталося далі.

Ранком відкриття сезону я побачив, як біжить олень, який був приблизно за триста метрів від мене, і на цьому все. Вечірнє полювання також минуло дарма. Того дня відкриття сезону, коли я повернувся з порожніми руками, у нас удома гостювала Дрен-

дина подруга, і я сказав їй, що з полюванням щось не складається, і розповів також про те, що не дотримався настанов, які Бог дав мені щодо того, як уполювати оленя. Дренда сказала:

— Мені якраз саме це спало на думку, коли ти вийшов на полювання.

Я визнав свою помилку й попросив їх помолитися зі мною про це. Виписав чек як свій посів на оленя, не зазначивши жодної конкретної статі. Ми всі поклали на нього руки, помолилися та вірою отримали цього оленя.

Наступного дня я не мав можливості піти на полювання вранці, тому зробив це ввечері. Якраз нагледів великий клен на межі моєї земельної ділянки; він мені здався дуже зручним місцем, щоб улаштувати засідку, тож саме туди я попрямував. То був дуже теплий вечір для грудня, і якщо точно пам'ятаю, було майже 20 градусів, а ще вітряно. Уже за кілька перших хвилин вечірнього полювання з лісу вийшла величезна олениця й попрямувала до поля, до якого був звернутий той масивний клен. Олениця стояла, боком розвернувшись до мене, що давало ідеальний шанс для пострілу. Зваживши все, я зрозумів, що олениця була приблизно за сімдесят п'ять метрів від мене, і був не зовсім упевнений, що дістану її з такої дистанції, оскільки використовував гладкоствольну дванадцятикаліберну рушницю. Однак ретельно прицілився, і олениця впала після першого ж пострілу. Не передати словами, як мене потішив цей постріл. Я повернувся до будинку ще до настання темряви, і якраз до нас вийшла подруга Дренди; ми всі були щасливі завдяки такому очевидному проявленню законів Царства, та водночас я відчував, що засвоїв урок.

У цьому розділі ми розглянули другий принцип отримання від Царства:

Крок 2. Вивільняйте своє зерно в Царство Боже.

Ми дізналися, що коли сіємо наше зерно в місію Царства, то воно змінює царства. Також розглянули, як ми вивільняємо наше зерно через слова та вказівки. Нижче подано ще кілька моментів, які надалі знадобляться:

1. Ми можемо давати ім'я грошам.
2. Ми можемо робити посів на конкретну потребу.
3. Ми не можемо найменувати десятину.
4. Пожертва — це не формула; її треба робити з вірою.
5. Конкретна пожертва має конкретний урожай.

Ми вивільняємо наш посів словами.

Розділ 6

ВІРА — ЦЕ КЛЮЧ

Це сталося кілька років по тому, як ми заснували нашу церкву. Я їхав додому й був майже на під'їзній дорозі до нашого старого фермерського будинку, коли побачив попереду вогні поліційної машини. Нічого нового, припустив я, когось зупинили через перевищення швидкості. Цілком очікувано, коли я загальмував, то побачив, як автомобіль, що стояв перед поліційною машиною, повільно виїхав і попрямував далі. Коли я наблизився до поліційної машини та сповільнився, щоби проїхати повз неї, дещо привернуло мою увагу: на узбіччі лежав прекрасний восьмипасинковий олень. Я миттєво зрозумів, що сталося. Оленя збив той автомобіль, який, як я щойно бачив, від'їжджав.

Я проїхав повз оленячу тушу й зупинився. Підійшовши до поліцейської машини, запитав офіцера, що він збирається робити з оленем. Оскільки моя під'їзна дорога була лише за чотириста метрів, а мені треба було годувати дітей, я вирішив поцікавитися, чи можу я забрати оленя. Поліціянт, здавалося, навіть зрадів, що є хтось охочий прибрати цю тушу з дороги. Він записав моє ім'я та адресу й дав дозвіл на оленя.

Перед тим як попрощатися, поліціянт сказав мені, що в них постійно збивають оленів, і якщо я зацікавлений, то він додасть моє ім'я в телефонний список, щоби повідомити про збитого оленя, якщо на нього ніхто не претендуватиме. Я ще подумав тоді, що це просто чудова пропозиція. Була рання осінь, і я ще не був на полюванні. Це було до того, як я почав полювати з лука, а сезон полювання з рушниці починався лише першого тижня грудня, тож я подумав, що оленина — це дуже доречно. Що ж, не минуло багато часу, як мені зателефонували з поліції й повідомили про ще одного оленя. Так до початку сезону я вполював чотири чи п'ять оленів. Не пригадаю зараз точної кількості, але пам'ятаю, що їх було щонайменше чотири. У підсумку, коли відкрився сезон полювання, морозильні камери в нашому домі вже були повні.

Дивно, але Дренда збиралася поїхати з міста якраз того тижня, на який припадав сезон полювання. Не пам'ятаю, чому вона поїхала, проте здивувався, бо для нас було незвично розлучатися, та ще й на цілий тиждень. Тому я не молився з нею про полювання на оленів і навіть не робив посіву. Найімовірніше, подумав, що мені байдуже, чи вполюю я оленя, оскільки моя морозильна камера була повна. Утім, на полювання пішов — можете в цьому не сумніватися. Коротше кажучи, я проходив цілий тиждень того сезону й навіть не зробив жодного пострілу. Коли Дренда повернулася додому, вона нагадала мені про те, чого Бог уже навчив мене: робити посів і молитися разом, щоб отримати наших оленів.

Що ж, наступного року я вирішив не припускатися тієї самої помилки. Хоча нам кілька разів телефонували з поліції з приводу збитих на дорозі оленів, я взяв, мабуть, лише одного з них, оскільки планував сам уполювати більшу частину оленини. Цього разу ми з Дрендою зробили посів і молилися, коли вивільняли його на оленя. Ми не уточнювали, на якого саме оленя, — просто

щоби був олень. Того дня я не зміг вийти на полювання вранці, але з нетерпінням чекав вечора. Однак, хоч як прикро мені було, мушу визнати, що оленя я знову не побачив. Дуже збентежений, того вечора я повертався додому, просидівши весь цей час у лісі.

Коли я сідав вечеряти, раптом задзвонив телефон. Дзвінок був із поліційного відділку — у них є збитий на дорозі олень, якщо я хочу, то можу його забрати. Я поцікавився, де він лежить, і вони дали мені адресу. Я слухав і не вірив своїм вухам.

— Не могли б ви повторити адресу? — попросив.

Коли поліціянтка знову назвала адресу, я зрозумів, що це моя адреса! Я в шоку; підійшов до вікна і — авжеж — побачив червоні проблискові маячки наприкінці під'їзної доріжки. Тож сказав поліціянтам, що зараз буду. Наша ферма розташована за триста метрів від дороги, і пам'ятаю, що пройшов цю відстань, не вірячи, що це все відбувається насправді. Коли я дістався оленя, то він виявився дуже великим та в ідеальному стані. Я заповнив кілька форм, подякував офіцеру, а потім потягнув оленя вгору по під'їзній дорозі до сараю. Чи був я збентежений? Ще й як! Принаймні більше не згадував про полювання на оленя аж до вересня чи жовтня наступного року.

Яке ваше джерело?

Уже не пам'ятаю, якого місяця то було, але я саме бігав навколо свого лужка, як роблю це час від часу, щоби підтримувати фізичну форму. Під час пробіжки я молився про те, що сталося за останні два роки. Авжеж, я не мав жодної здогадки, чому це все відбулося. Отож я біжу собі, та раптом мені спали на думку слова «поліційний список», і дуже чітко. Я навіть зупинився на мить, замисливши: невже Бог намагається мені щось сказати? Потім

я все зрозумів. Я покладав свою впевненість не на Боже Слово або Його Царство. Моя впевненість базувалася на поліційному списку! Я знав, що навіть якщо самотужки не вполюю свого оленя, то поліційний список забезпечить мені його.

Тоді я також усвідомив, чому минулого року отримав свого оленя наприкінці під'їзної дороги, а не на кінці рушниці. Поліційний список — це те місце, де насправді була моя віра. Коли ми з Дрендою зробили посів того року, щоб отримати оленя, він з'явився вчасно, але не в тому місці, чи не так? Зупинившись, я так і стояв у благоговінні, коли Святий Дух пояснював це мені. Відтак я зрозумів, що олень з'явився саме там, де була моя віра, — у поліційному списку. Щойно усвідомивши це, я побіг прямо додому, одразу ж зателефонував у відділок поліції й попросив викреслити моє ім'я зі списку, адже дізнався: ваш запасний план — це ваш справжній план! З того року ні разу не було так, щоб олень не з'являвся; ні разу.

Але ж які непевні наші серця і як легко піддаються омані. Наша впевненість так легко переноситься на природні речі. Це я про те, що ми маємо завжди це пам'ятати й постійно бути насторожі. Віра не потребує запасного плану. Я все ще вражений тим, що, попри мою віру в поліційний список, олень справді з'явився наприкінці моєї під'їзної дороги того самого дня відкриття мисливського сезону. І це підводить нас до третього принципу, який показав мені Бог.

Крок 3. Вивільняйте своє зерно, коли ви у вірі!

Це дуже серйозний момент, як ми й побачили раніше, коли учні Ісуса не змогли вигнати демона з біснуватого хлопчика. Ісус сказав, що це сталося через їхнє невір'я, або брак віри. Що таке

віра і як її здобути — це ми теж уже розглянули раніше, однак тут критично важливо, щоб ви навчилися визначати самі, чи є у вас віра, чи немає. Тому дозвольте мені запропонувати простий тест, який ви можете провести для себе, щоби побачити, чи дійсно перебуваєте у вірі. Заплющте очі — що ви бачите?

А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого.

До євреїв 11:1

Віра — це сутність того, на що ми сподіваємось. Надія завжди несе із собою образ. Якби я пообіцяв вам ріжок морозива, ви б миттєво його собі уявили. Якщо ви вірите, що я чесний, пропонуючи це вам, і маю кошти, щоб заплатити за морозиво, то ви побачили би себе з морозивом, радісно очікуючи, як це збудеться.

Так само й зі Словом Божим. Коли ви вірите в Божу обітницю й повністю переконані, що Бог має намір і засоби її виконати, то побачите образ себе з цією обітницею. Навіть якщо не маєте наразі обіцяного, ви діятимете так, ніби маєте, бо в певному сенсі воно вже ваше. Обітниця дійсна, намір дійсний, і обіцяне вам — уже ваше. Отже, віра, повна переконаність у Божому намірі та силі — сутність обітниці для вас. Вона також є свідченням речей, іще невидимих.

КОЛИ ВИ ВІРИТЕ В БОЖУ ОБІТНИЦЮ Й ПОВНІСТЮ ПЕРЕКОНАНІ, ЩО БОГ МАЄ НАМІР І ЗАСОБИ ВИКОНАТИ ЇЇ, ТО ПОБАЧИТЕ ОБРАЗ СЕБЕ З ЦІЄЮ ОБІТНИЦЕЮ.

Вам усе ще треба перевести чек у готівку через процедуру, яка регулюється законом; і те саме стосується духовної сфери, як і матеріальної. Тож коли я кажу: «Заплющте очі. Що ви бачите?» — то маю на увазі ось що: якщо ви не бачите, то й не можете отримати.

Дозвольте мені звести це до дуже простого твердження: якщо ви заплющуєте очі й не бачите себе з обітницею, ви не перебуваєте у вірі. Якщо ви хворі й, заплющивши очі, бачите себе зціленим — тобто бачите себе зціленим без страху, але з абсолютною впевненістю, що ви зцілені, — оце і є віра. Проте якщо ви заплющуєте очі й однаково бачите себе хворим і чекаєте зцілення, то ви не маєте віри. Якщо ви потребуєте грошей і вірите в Божу обітницю, то більше не турбуєтеся про гроші, а бачите себе з необхідною провізією.

Страх — протилежність віри

Із такою впевненістю страху немає. Якщо ви все ще нервуєте через сумніви, чи справді матимете результат очікуваного, то ви не перебуваєте у вірі. Треба знати, як визначити, ви вірите чи ні. Ви не захочете ухвалювати важливі рішення, якщо не вірите в результат, бо ж коли не вірите, то перебуваєте в страху. Страх завжди потребує гарантій і є невірою. Ось чому я сказав, щоб ви завжди робили свій посів, коли ви у вірі. Вам не слід сприймати його за якийсь ритуал, просто виконуючи процедуру дарування, оскільки це нічого не дасть. Треба бути впевненим у тому, що говорить Бог, щоб усе те, що ви бачили б, заплющивши очі, — це були ви і обітниця. Ви вже маєте обіцяне, ви володієте ним, воно — ваше, і спокій заступив собою всяку тривогу, яку ви могли мати.

> *Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі.*
>
> До филип'ян 4:6-7

Коли ви перебуваєте у вірі, то маєте душевний мир, який спирається не на обставини, а на обітницю.

Наступним свідченням віри є ваша здатність захищати себе в духовному суді. Оскільки віра ґрунтується на Божому Слові, ви маєте знати, чому вірите в те, у що вірите. Уявіть, що ви перебуваєте в залі суду і є адвокатом захисту. Відповідно до обвинувачення, ваш підзахисний живе в будинку свого клієнта незаконно, будинок насправді не належить вашому підзахисному, а належить його клієнтові. Як би ви вчинили? Сказали б, що шкодуєте через ситуацію, що склалася, і що ваш підзахисний негайно відмовиться від прав власності на той будинок? Якщо у вас на руках буде підписаний документ на право власності, страх зміниться впевненістю, і ви скажете судді, щоб той викинув геть тих самозванців із зали суду. Ось як діє віра. Вона знає правду, упевнена в собі й поводиться майже з такою самою зарозумілістю. Отож чи здатні ви захистити свою позицію?

Сара прийшла до нашої церкви, уперше завітавши в нашу округу. Вона тут поки що нічого не знала й того дня просто їхала містом. Її з чоловіком перевели в Колумбус, і вони молилися про те, щоб знайти церкву. Проїжджаючи містом, вони завернули на нашу під'їзну дорогу та подумали, що можуть зайти до нас. Вони так і залишилися з нами. Сара все життя страждала на астму. Усе дитинство вона пролежала в лікарнях, залишаючись заручником хвороби. Сара навчилася уникати певних обставин, які провокували загострення астми і, хоч би куди йшла, усюди носила із собою інгалятор.

У церкві *Faith Life Church* вона дізналася, що зцілення — це її законне право, а також як захищати себе духовно. Якось на служінні, слухаючи свідоцтво одного з членів нашої церкви, як він отримав зцілення від хвороби, що загрожувала його життю, Сара

ухвалила рішення. Бог не дивиться на особу людини, а сприймає всіх однаково. Вона виклала із сумочки інгалятор і замість нього стала носити картки з цитатами зі Святого Письма. Усі вони описували її законне право на зцілення, і Сара перечитувала їх щодня. Щоразу, відчуваючи наближення астматичного нападу, вона тягнулася до карток із Писання замість інгалятора — і більше ніколи не мала нападів астми!

Моя тітка прийшла до мене під час нашого родинного свята. Вона просила моїх молитов, оскільки хворіла на рак легень, і через півтора тижні їй мали робити операцію з видалення великої пухлини. Далі тітка розповіла, що лікарі протягом півтора року відстежували цю пухлину в її легенях, що була вже розміром з грейпфрут. Раптом пухлина почала рости швидше, і лікарі сказали, що вона має вийти назовні. Слухаючи її історію, я замислився над тітчиним життям. Усе своє життя вона була затятим курцем; і ще я знав, що вона не ходила до церкви вже багато років. Я пообіцяв їй, що молитимуся за неї, але відчував, що тієї миті вона не була готова до молитви. Я запитав її, чи не хотіла б вона перед молитвою прочитати деякий матеріал про зцілення, який хотів їй дати. Сказав, що буду радий помолитися за неї в церкві наступної неділі вранці, одразу ж за служінням поклоніння. Вона погодилася.

Я знав, що тітка віддала своє серце Господу багато років тому, але не жила для Нього. Я сподівався, що роздуми над Божими обітницями зцілення допоможуть зміцнитися її вірі. Я також відав, що буде набагато більше шансів побачити позитивний результат, якщо ми молитимемося в згоді зі Словом Божим як якорем і надією, на яке ми покладаємо свою віру.

Тож наступної неділі моя тітка прийшла до церкви, як і обіцяла. Після поклоніння я попросив її вийти наперед; і коли вона

стояла там, я запитав, чи прочитала вона матеріал, який я їй дав. Тітка сказала, що прочитала, і тоді я запитав її:

— З чого ти дізнаєшся, що зцілишся, коли я покладу на тебе руки?

На це вона процитувала кілька місць зі Святого Письма й промовила, що її впевненість — у Слові Божому. Я знав, що цієї миті вона готова до молитви, і поклав на неї руки, помолився та оголосив, що вона зцілена й вільна від раку. Під час молитви на неї зійшло Боже помазання, і вона впала на підлогу під силою Божою. Коли ж піднялася, то вигукнула, усе ще не перестаючи тремтіти:

— Я зцілилася!

У вівторок вона пішла на операцію з видалення пухлини, але коли лікарі відкрили її легені, то там нічого не було. Ні пухлини, ні навіть шраму чи якоїсь ознаки того, що там колись щось було.

Інколи буває так дивно спостерігати за тим, як живуть люди. Можна було б подумати, що моя тітка відтоді не пропустила жодного служіння в церкві до кінця свого життя, настільки була вдячною Богові за це зцілення. Та де там. Гадаю, після тієї неділі я бачив її лише один раз. Вона померла через шість чи сім років від іншого виду раку. Та цього разу вже не стала просити мене молитися за неї.

Тримайтеся за ту мить, коли ви вивільнили свою віру

Я нагадую людям про те, що завжди є проміжок часу між «Амінь» і «Ось воно». Тому критично важливо, щоб ви трималися за цю мить вивільнення віри. Пропоную вам записати це у своєму щоденнику чи на записці як нагадування собі. Я вже згадував раніше, але вважаю, що це дуже важливий момент. Ось приклад запису, який би я міг зробити; скажімо: «12 листопада, 13:30. Я вірю, що отримав (укажіть конкретне прохання) згідно з

Марка 11:24, і я вірю, що отримав це, коли молився». Ви можете додати інші нотатки, наприклад: хто погодився з вами, скільки було посіяно та в яку саме Божу місію зроблено цей посів. Це лише приклад, але важливо все це записати, щоб уникнути внутрішньої боротьби.

ЗАВЖДИ Є ПРОМІЖОК ЧАСУ МІЖ «АМІНЬ» І «ОСЬ ВОНО». ТОМУ КРИТИЧНО ВАЖЛИВО, ЩОБ ВИ ТРИМАЛИСЯ ЗА ЦЮ МИТЬ ВИВІЛЬНЕННЯ ВІРИ.

Коли обставини спонукатимуть вас відступити в страху, ви можете нагадати собі дату й час, коли отримали вашу відповідь. Коли страх намагався підняти свою голову, я діставав таку записку й читав її вголос, як декларацію: «Ні, страху, ти брехун. Я вже отримав бажане в такий-то день і час, згідно із (і далі вставте місце з Писання, на якому ви стоїте)». Іноді мені доводилося читати цю записку кілька разів поспіль, щоб стишити й заспокоїти своє серце. Не дозволяйте нічому, що може здаватися невдачею, спокусити вас покинути вашу віру. Насправді, коли мої діти підростали, цей принцип був такий важливий для нас, що для щотижневих родинних молитовних зібрань ми завели сімейний журнал, куди записували все, про що молилися з вірою, що вже отримали те, що просили. Ми назвали його зошитом Якова 4. Нині наша церква навіть продає подібні молитовні зошити онлайн, якщо ви хочете придбати такий.

Іноді такі речі відбуваються в Дусі, про які ви не знаєте. Бог, як невтомний диригент, неустанно трудиться над тим, щоб усе у вашому житті було до ладу, але на це може знадобитися певний час. Може бути багато таких шматочків пазла, які треба скласти на свої місця. Наприклад, якщо Бог збирається задовольнити фінансову потребу, Йому може знадобитися прого-

ворити до когось, хто подбає про це, або дасть вам можливість отримати гроші, яких ви потребуєте. Знову ж таки, на все це потрібен час.

> *...Не бійся, Даниїле, бо від першого дня, коли ти дав своє серце, щоб зрозуміти видіння, і щоб упокоритися перед лицем твого Бога, були почуті слова твої, і я прийшов ради твоїх слів. Але князь перського царства стояв проти мене двадцять і один день, і ось Михаїл, один із перших начальників, прийшов допомогти мені, а я позоставив його там при начальниках перських царів. І прийшов я, щоб ти зрозумів, що станеться твоєму народові в кінці днів, бо це видіння ще на наступні дні.*
>
> Даниїл 10:12-14

Вернімося ще раз до історії з кампусом, яку я розповідав раніше. Ми розглядали різні будівлі та зважали на можливість оренди приміщень у декількох із них, однак не відчували бажання переїжджати в жодне. Коли ми вперше почали шукати кампус, то зробили посів, щоби Бог показав нам ідеальне місце. Щоразу, знаходячи нове місце й розглядаючи новий варіант, ми відчували перепону в нашому дусі та майже впали у відчай. Ми навідалися до кожної будівлі в районі, де хотіли розмістити наш кампус, але не було жодного варіанта, який би нас улаштовував.

Наші базові цінності як церкви передбачають також сильне бажання навчати дітей і піклуватися про добробут сімей. Ми багато разів говорили про те, що колись, можливо, у нас буде школа, дитячий садок, програма «Ключ від дому» та багато інших програм служіння нашим громадам. Наш тодішній простір не давав нам змоги реалізувати жодну з цих можливостей.

На перший погляд могло здаватися, ніби Царство ніяк не проявляло себе, утім, ви маєте пам'ятати, що ми вже тоді зробили посів на ідеальний кампус. Реальність же полягала в тому, що Бог знав: та школа, яку ми згодом придбали, буде виставлена на продаж. Бог бачив загальну картину. А коли ми тільки почали шукати, ця нерухомість була ще недоступна.

І Бог не лише знав, що школа стане нашим ідеальним кампусом, Йому також було відомо, як саме ми зможемо виплатити за неї. Вечерю з тим подружжям, яке викупило для нас кампус, я планував у своєму календарі й відкладав щонайменше чотири рази. Через різні обставини нам довелося переносити цю зустріч на різні дні, аж до того вечора, коли ми нарешті зібралися всі разом. Ми з Дрендою побували в школі якраз уранці того самого дня, коли мали з ними вечеряти.

Не бракувало й інших охочих придбати шкільне приміщення, але ми були першими, хто подав заявку. Усе склалося ідеально в часі. Коли ми за водійством Святого Духа зробили посів 100 000 доларів лише за два дні до тієї вечері, я вже був повірив, що сатана намагатиметься приховати від нас цю школу або використати якусь іншу тактику, щоб її нам не дати. Переконаний, що коли Бог сказав мені посіяти те зерно й молитовно протистояти сатані, щоб той не вмішувався в наші пошуки кампусу, то якийсь його план втручання так було зупинено.

І те подружжя, яке надало гроші на купівлю школи, також на той момент вирішувало, чи допомогти одному їхньому другові придбати нерухомість, на що пішла б саме та наявна готівка, яку потім використали на нашу покупку. Почувши нашу історію того вечора, вони сказали, що тепер їм зрозуміло, чому не мали душевного спокою фінансувати іншу купівлю. Тож просто пам'ятайте: коли ви молитеся з вірою, знаючи, що отримуєте, коли молитеся,

між «Амінь» і «Ось воно» є певний проміжок часу. Тож будьте сильними й терплячими.

Твердо стійте у своїй вірі

> *А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали.*
>
> Якова 1:4

Ось чому я пропоную людям записувати дату й час, коли вони вивільняють свою віру, — тому що у вірі треба стояти!

Коли мою дочку спіткала така біда, як п'ятикілограмова пухлина в животі, вона теж змучилася боротися з постійними негараздами зі здоров'ям, що їх спричинила та пухлина: постійні інфекції в нирках, біль у спині, що не минав, і розлади травлення. Донька вирішила, що з неї досить, і також ухвалила рішення протягом тридцяти днів просто роздумувати над Словом Божим і Божими обітницями щодо зцілення. Наприкінці цього періоду вона попросила матір і мене покласти на неї руки, оскільки вірила, що зцілилася. Тож старійшини нашої церкви та ми разом із її матір'ю поклали на неї руки й увірували, що вона зцілилася, згідно з 5-м розділом Послання Якова.

> *Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім'я, і молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться. Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!*
>
> Якова 5:14-16

Того вечора вона поверталася додому тим самим шляхом, яким приїхала; пухлина все ще нікуди не ділася. Утім, донька сказала: «Я зцілилася». Вона трималася свого сповідування протягом двох тижнів без жодних змін, незважаючи на те що їй було боляче, як ніколи. Донька потім говорила мені, що протягом цього двотижневого періоду, коли їй було так боляче, вона сказала сатані: «Ти можеш спробувати зашкодити мені боляче, але я зцілена».

Два тижні по тому донька лягла спати з пухлиною, а прокинулася повністю зціленою. Поки вона спала, її талія схудла на 5 кілограмів і 30 сантиметрів, а спина, яка була вузлуватою й скрученою, повністю оновилася та стала здоровою.

Щойно ви впевнилися в обітниці, не дозволяйте сатані обдурити вас щодо вашого зцілення чи будь-якої обітниці, яку дав вам Бог.

Крістін прийшла до нашої церкви, не маючи особливого досвіду життя в церкві. Усе для неї було нове. Протягом багатьох років Крістін носила два слухові апарати й за цей час утратила більшу частину слуху. Її мати мала таку саму хворобу та була майже повністю глухою.

Коли Крістін відвідала нашу церкву, вона віддала своє серце Господу, і Бог кардинально змінив її життя. Вона була в захваті й хотіла дізнатися якомога більше про Царство Боже. Ми проводимо орієнтаційні заняття для тих, хто нещодавно прийшов до церкви, і Крістін дуже хотіла їх відвідувати. Заняття охоплюють різні теми, але сталося так, що те заняття, яке вона відвідувала, було присвячене зціленню. Наприкінці заняття лідери помолилися за тих, хто потребував зцілення. Крістін була дуже схвильована, коли вийшла вперед для молитви. Коли за неї молилися, її вуха раптом відкрилися. Уперше вона могла чути, і до того ж дуже добре.

Коли Крістін уже збиралася повертатися додому після служіння того дня, я відчув спонукання від Духа попередити її про те, що я називаю сатанинською контратакою. І, само собою, наступного ранку вона сказала, що її вуха точно так само раптово перестали чути, і вона відчула спокусу стривожитися через це. Але я казав їй, що таке може статися, і коли станеться, вона має об'явити, що зцілилася, і протистояти сатані. Крістін зробила саме так, як я їй сказав. Вона почала прославляти Бога й проголосила, що вже зцілилася, коли зв'язала ворога. Через кілька хвилин її вуха знову почали чути й відтоді залишаються відкритими, а було все це приблизно чотири роки тому.

ІЩЕ РАЗ: ТВЕРДО СТОЯТИ НА БОЖОМУ СЛОВІ — ЦЕ КЛЮЧ ДО ВАШОЇ СВОБОДИ.

Іще раз: твердо стояти на Божому Слові — це ключ до вашої свободи.

Скажу це знову: будьте конкретними

Щодо вивільнення вашої віри дозвольте мені нагадати вам іще раз — будьте конкретними! Наступна історія — саме той випадок, коли Бог дійсно показав мені важливість наших слів. Я розповідаю її вже багато років, але й сьогодні вона так само потужна, як і тоді, коли це сталося.

То був звичайний сезон полювання на оленів, і мені дуже кортіло вийти в ліс, оскільки був дуже заклопотаний тоді й через різні справи все це відкладалося. Того року я зробив посів на двох оленів: одного з рогами на чотири пасинки чи більше, а другого — оленя-річняка. Ми з Дрендою зробили посів у згоді та з вірою. Я вийшов на перше полювання вранці, коли ледь-ледь

ясніло. Небо ще тільки починало рожевіти, як я уже підстрелив свого оленя, і він був восьмипасинковий. Загалом я провів на дереві лише п'ятнадцять хвилин! Авжеж, справді захоплива пригода! Тому коли через два тижні вийшов уполювати річняка, то був дуже впевнений у собі. Знову ж таки, я вийшов уранці й приблизно через двадцять хвилин помітив за 300 метрів від мене восьмипасинкового оленя, який прямував просто до мого дерева.

В Огайо можна вполювати лише одного оленя з рогами. Другий має бути або оленицею, або оленем-річняком. Річняків уважають за оленицю, бо їхні роги такі малі, що не можна розгледіти здалеку. Тож коли я побачив оленя, який перетинав поле, то припустив, що він зверне до мене, перш ніж дістанеться мого дерева, але він цього не зробив. Олень підійшов прямо до мого дерева й стояв нерухомо під моєю засідкою приблизно двадцять секунд. Усе, що я міг зробити, це роздивлятися його, оскільки стріляти було незаконно. Простоявши двадцять секунд, олень несподівано завернув назад тією самою стежкою, якою прийшов. Дивовижно, але він пройшов ті самі 300 метрів зворотним шляхом через поле й зник. Я був шокований і розгублений.

Так-от, ніколи ще не ставалося так, щоби під мою засідку виходив не той олень, на якого я робив посів. Збентежений, я почав молитися в Дусі, коли повертався додому: «Господи, чому саме цей олень був там?» Раптом я почув, як Дух Святий сказав: «Перевір свій посів». Перевірити посів? Безглуздя: хіба не я знаю, що посіяв? А втім, той банк, який мене обслуговує, також надсилає копії анульованих чеків разом зі щомісячними виписками. Тож я швиденько схопив ту виписку і знайшов свій чек. У нижній частині чека було написано: «Два олені на чотири пасинки чи більше й один річняк». Скільки це буде оленів? Насправді ж я хотів сказати, що вірою приймаю двох оленів усього, один з яких — це

чотирипасинковий чи більше, а другий — олень-річняк. Однак те, що я написав, указувало, що я посіяв на двох оленів, які мали чотири пасинки чи більше, і одного річняка. Я так і сидів приголомшений, дивлячись на той чек. Той другий олень прийшов, бо ж я зробив посів на нього. Ось чому він пройшов через усе поле й став під моїм деревом. Він мав бути там.

Побачивши це, я заволав і почав бігати навколо нашого будинку. Авжеж, я був неабияк схвильований, але водночас цей випадок налякав мене. Скільки разів я говорив таке, здійснення якого насправді не хотів, але задіював своїми словами? І це, само собою, не могло не воскресити в моїй пам'яті слова апостола Якова:

> *От і коням вкладаєм уздечки до рота, щоб корилися нам, і ми всім їхнім тілом керуємо. От і кораблі, хоч які величезні та гнані вітрами жорстокими, проте найменшим стерном скеровуються, куди хоче стерничий.*
>
> Якова 3:3-4

Апостол говорить тут про те, наскільки сильні наші слова. Якщо своїми словами ми говоримо одне, а насправді хочемо бачити щось інше, то зрозуміло, що наше життя зазнає кораблетрощі, до того ж ми навіть не знатимемо, як опинилися в такій ситуації.

Тож пам'ятайте: Царство дуже конкретне, і ваші слова визначають, куди ви йдете і як туди потрапите!

Важливість згоди

Ми все ще говоримо про вивільнення посіву, коли ви перебуваєте у вірі, і ось що вам слід пам'ятати: якщо ви одружені, будьте

в згоді зі своїм чоловіком / дружиною. Якщо не одружені, то про це ми поговоримо за мить; але припустімо, що ви одружені. Іще раз: будьте в згоді зі своїм чоловіком / дружиною.

На початку нашого подружнього життя я просто ненавидів просити Дренду ввійти зі мною в згоду щодо мого полювання. І причина полягала ось в чому: якщо я заговорював про полювання, то вже знав наперед, що вона скаже щось про сміття, яке треба винести, або про лампочку, яку я маю замінити, або назве цілий список інших речей, які треба зробити. Авжеж, це було тоді, коли я сам був незрілим і егоїстичним. Вона цілісінький день проводила вдома з дітьми, а я не встиг повернутися додому з роботи й уже захотів піти в ліс. Не думаю, що Бог благословить таке ставлення до родинного життя. Так, я був егоїстом. До того як навчився полювати у вірі, я міг день за днем виходити на полювання, і все безрезультатно. Не дивно, що Дренда зі страхом чекала на початок сезону полювання.

Утім, я навчився ставити її потреби на перше місце. Я мав зрозуміти, що ми крокуємо разом по житті й потребуємо одне одного. Коли я почав зважати на потреби дружини, вона була більш ніж готова стояти зі мною в згоді щодо оленя. І, звичайно, була щаслива стати свідком моїх успіхів у полюванні. Я мав зрозуміти, що ми як чоловік і дружина були одним цілим духовно, і немає нічого сильнішого за те, ніж наша обопільна згода. Це стосувалося не лише полювання на оленів. Я зрозумів: якщо ми йдемо разом у єдності, то це спрацьовує в усіх сферах життя.

Я МАВ ЗРОЗУМІТИ, ЩО МИ ЯК ЧОЛОВІК І ДРУЖИНА БУЛИ ОДНИМ ЦІЛИМ ДУХОВНО, І НЕМАЄ НІЧОГО СИЛЬНІШОГО ЗА ТЕ, НІЖ НАША ОБОПІЛЬНА ЗГОДА.

Чоловіки, так само живіть разом із дружинами за розумом, як зо слабішою жіночою посудиною, і виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємиці благодаті життя, щоб не спинялися ваші молитви.

1 Петра 3:7

Зверніть увагу, чоловіки: коли ви не будете уважні до своїх дружин, то ваші молитви зіткнуться з перешкодою! Уважне ставлення означає, що ви ставитеся до дружини, як до рівної, що ви єдині з нею в кожному рішенні. Так, у духовному плані чоловік є головою в подружжі, але не в статусі диктатора, а як слуга, який віддає своє життя за дружину та шанує її.

А якщо хтось із подружжя невіруючий?

Я отримую електронні листи, у яких люди запитують, що їм робити, якщо вони одружені з чоловіком або дружиною, які не хочуть служити Господу. Як вони можуть бути в згоді? Таке розуміння згоди хибне. Припустімо, ви одружені з людиною, яка не служить Господу. Однак ви обоє погоджуєтеся, що вам потрібна нова машина. І знаєте що? Ви вже перебуваєте в згоді! Якщо ви обоє згодилися, що вам потрібні продукти, то ви перебуваєте в згоді щодо цього. У Біблії чітко і ясно сказано: якщо хоча б один із подружжя вірить Слову Божому, то Царство має законне право діяти в такій сім'ї!

Чоловік бо невіруючий освячується в дружині, а дружина невіруюча освячується в чоловікові. А інакше нечисті були б ваші діти, тепер же святі.

1 до коринтян 7:14

На мій погляд, тут говориться не про те, що невіруюча дружина спасається вірою свого чоловіка. Я вважаю, що кожна людина має особисто призвати ім'я Ісуса. Однак я справді вірю, що навіть один із подружжя своєю вірою Слову Божому освячує або приводить усю сім'ю під благословення Царства. Очевидно, що бути одруженим із віруючим чоловіком або дружиною — це, звичайно, краще. І Біблія явно напучує віруюче подружжя істиною про те, що віра одного з них може привести невіруючого чоловіка або дружину до Царства.

Якщо ви не одружені, вам не треба шукати іншу людину, яка би погоджувалася з вами в молитві. Ви просто самі вірите в Слово та спостерігаєте за Царством у дії!

І оскільки ми говоримо про віру, у наступному розділі я хотів би обсудити, напевно, одне з найпоширеніших запитань, яке мені ставлять щодо посіву, а також помилку, якої багато хто припускається.

Розділ 7

ПОПЕРЕДЖЕННЯ: ЗАЛИШАЙТЕСЯ В МЕЖАХ СВОЄЇ РОЗВИНЕНОЇ ВІРИ!

«Я обов'язково зловлю там чотирьохсоткілограмового марліна!» Так один із моїх співробітників прокоментував майбутню поїздку на Мауї, Гавайські острови, куди ми збиралися всією нашою фірмою. Це була повністю оплачена подорож, яку ми виграли в одного з наших постачальників завдяки фінансовим послугам. Перш ніж вирушити на острів Мауї, ми втрьох вирішили, що рибалитимемо там на блакитного марліна; адже ні для кого не секрет, що Мауї — знана світова столиця цієї риби. За кілька місяців до події ми говорили про віру, і я пояснював хлопцям, як вона працює. Наш колега Ден був новачком у світі віри, і пам'ятаю, як іще подумав тоді, що це буде чудова можливість Денові спробувати самому й побачити на власні очі, як діє Царство Боже. Тому я сказав йому:

— Чуєш, Дене, а тобі відомо, що можна знати точно, без жодних сумнівів, що ти напевно зловиш блакитного марліна, коли ми поїдемо на Гаваї?

Ця фраза привернула його увагу, і ми, перш ніж поїхати на Мауї, провели багато годин, обговорюючи питання віри. Ден зробив свій посів так, як я його навчив, і з нетерпінням чекав, коли ж відправиться по свою мрію — блакитного марліна.

Інший мій співробітник був також членом моєї церкви й уже добре розумів, як діє віра, та бачив не раз, як Бог робить дивовижні речі в його житті. Він також посіяв фінансове зерно, щоб зловити марліна, і не простого, а вагою 400 кілограмів. Пам'ятаю, я подумав: «Ого, оце так рибина!» Мене дещо занепокоїла ця заявка щодо конкретної ваги риби, на яку посіяв мій друг, але тоді я йому нічого про це не сказав.

Ден, навпаки, не робив посіву на якийсь конкретний розмір риби. Коротше кажучи, Ден зловив блакитного марліна вагою 75 кілограмів, а інший мій товариш узагалі нічого не впіймав. То чому ж Ден зловив свою рибу, а мій інший друг — ні? Хороше запитання, і більшість людей, навіть більшість християн, були б дуже здивовані, почувши його. Вони б засміялися й сказали: «Риболовля — це така справа, коли ти інколи вловиш, а інколи й ні». Але ж я вже знав, що Царство — дуже конкретне й надійне.

> *І сталось, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полоскали невода. І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна.*

А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: Попливи на глибінь, і закиньте на полов свій невід. А Симон сказав Йому в відповідь: Наставнику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода.

А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхній невід почав прориватись... І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли помогти їм. Ті прийшли, та й наповнили обидва човни, аж стали вони потопати.

А як Симон Петро це побачив, то припав до колін Ісусових, кажучи: Господи, вийди від мене, бо я грішна людина! Бо від полову риби, що зловили вони, обгорнув жах його та й усіх, хто з ним був, також Якова й Івана, синів Зеведеєвих, що були спільниками Симона. І сказав Ісус Симонові: Не лякайсь, від цього часу ти будеш ловити людей!

Луки 5:1-10

Апостол Петро відкрив для себе новий спосіб риболовлі так само, як і я — полювання на оленів. Він пробував ловити рибу, але не отримав жодного улову, аж поки Ісус не вказав йому, де слід ловити — на глибокій воді. Там Петро наловив стільки риби, що два його човни мало не потонули. Ось чому я завжди говорю: «Кожен може ловити рибу, якщо Ісус скаже, де і як рибалити».

Отож стосовно мого друга, який не впіймав свого великого марліна, — так, це правда, що з Богом усе можливо. Проте якби ви посіяли зерно з вірою в те, що зловите блакитного марліна у своїй ванні, то знали б наперед, що це не спрацює. Тому якщо ви справді хочете зловити блакитного марліна, то можете посіяти зерно, і Святий Дух приведе вас туди, де ви зможете його зловити, — в океані, звичайно; але де саме в океані?

Пам'ятаймо ось що: кожен урожай має унікальне місце та час, щоб його зібрати! Якщо ви хочете зробити посів на світовий рекорд у рибальстві на блакитного марліна, то не можете просто сказати: «Я відправляюся в океан». Ви маєте вирушити в певну частину океану. Чому? Тому що блакитний марлін мігрує та має певні маршрути, якими подорожує щороку. До того ж зловити 400-кілограмового блакитного марліна — це вже сама собою непересічна подія. Наприклад, рибальський турнір *Emerald Coast Blue Marlin Classic* у місті Мірамар, штат Флорида, проводять уже сімнадцять років. І найбільший блакитний марлін, якого спіймали за цей час, важив 407 кілограмів. Чи можливо було зловити 400-кілограмового блакитного марліна під час тієї поїздки на Мауї? Можливо, оскільки рекордний блакитний марлін, спійманий на Гаваях, важив 624 кілограми, утім, дещо собі занотуйте.

Що більш конкретним або неповторним є об'єкт вашої віри, то важливіше звертати увагу на місце, спосіб і час.

Того дня на Мауї капітан човна сказав нам, що блакитний марлін їм іще не траплявся. Цей капітан мав два човни, які виходили в море на вісім годин, і так щодня протягом попередніх чотирьох місяців, проте зловили вони лише одного смугастого марліна. Блакитний марлін мав з'явитися наприкінці місяця. Зрозуміло, що того сезону ми зловили першого. До того ж, коли мій друг більш конкретизував своє зерно, а особливо встановив рекордний рівень бажаного марліна, ще більше важливим для врожаю стали місце й час. Особисто я вважаю, що в той період у цьому районі просто не було марліна рекордного розміру. Ми також мали зважати й на можливість того, що мій друг не дуже-то й вірив у аж таку велику рибу. Але якщо він справді серйозно налаштований на те, щоб зловити 400-кілограмового марліна, то я знаю напевно: якщо він зробить свій посів і дослухатиметься Святого

Духа щодо правильних місця й часу, то отримає свого 400-кілограмового блакитного марліна.

Місце й час важливі

Визначити точні місце й час збирання врожаю так само важливо, як і максимально конкретизувати насіння, яким ви робите посів. Ви вже бачили, як це відбувається, коли я проводив експеримент із семипасинковим оленем. Мені довелося чекати, аж поки з'явилася можливість вийти на полювання; і в тому випадку я очікував понад місяць протягом мисливського сезону. Чому? Найімовірніше, тому що семипасинковий олень ще не зайшов на мою ділянку; або, можливо, через інші фактори, які могли б зашкодити успішному полюванню, як-от погода та напрямок вітру.

Святий Дух знав правильний час для цього конкретного жнивування, і Він направив мене на правильне місце, правильний день, правильний час, щоб уполювати саме цього оленя.

Я часто чую і зустрічаю таке помилкове судження: «Агов, Гері, якщо Царство, як ти кажеш, приносить оленів, то чому б тобі просто не піти й уполювати такого, щоб затягнув на світовий рекорд?» Авжеж, хороше запитання, і нам треба на нього дати відповідь. Це твердження нічим не відрізняється від тих електронних листів, які я отримую від людей, що хочуть виплатити іпотеку 500 000 доларів і повідомляють мені, що зробили посів, щоб виплатити її за сім днів. Коли ж за сім днів нічого не з'являється, вони розчаровуються й запитують мене, де ж гроші. Ще одне поширене запитання, яке я чую: «Чому я не можу просто посіяти зерно й виграти в лотерею?»

Гаразд, розберімо спочатку питання про рекордного оленя. Так, я вірю, що можу вполювати рекордного оленя, якби полю-

вання було моєю пристрастю, але це не так. Зазвичай я полюю заради м'яса й не маю мотивації вистежувати рекордного оленя. Однією з причин, чому я не вмотивований на таке полювання, є та, яку я щойно пояснив вам, — ви не зловите кита у своїй ванні. Ті олені, які затягнуть на світовий рекорд, просто не водяться на моїй території. Я свідомий того, що якби справді був серйозно налаштований уполювати саме такого оленя, то мав би їхати по нього кудись в інше місце. Можливо, мені довелося б освоїти нову мисливську тактику, оскільки олені, а надто таких рекордних розмірів, зазвичай ведуть нічний спосіб життя й мають свої унікальні звички. Я мав би багато досліджувати й молитися, щоб визначити ту місцевість, де знайшлася саме така особина. Але я не хочу вдаватися в усі ці клопоти. Я люблю полювати у своєму лісі. Мені подобається вийти на заднє подвір'я й добре пополювати серед затишку власного лісу на оленя заради їжі, а не спорту. Проте, відповідаючи на ваше запитання, я вважаю, що людина може повірити Богу й на такого оленя також, утім, пам'ятайте, що я сказав: що унікальніший і конкретніший урожай, то важливіші місце, час і спосіб жнивування.

ДОЗВОЛЬТЕ МЕНІ СКАЗАТИ ЦЕ ЩЕ РАЗ — ВВАЖАЮ, ВИ МАЄТЕ ПОЧУТИ ЦЕ ЩЕ РАЗ — БОГ МАЄ ВАШ ПЛАН!

Зазвичай коли я отримую від когось електронного листа, у якому мене запитують, чому мільйон доларів не надійшов за п'ять днів, стає зрозуміло: я маю справу — не завжди, але ймовірно — з людиною, яка не відрізняє віру від самовпевненості.

На кшталт того електронного листа, який я отримав одного разу, де люди збиралися посіяти зерно на десять мільйонів доларів за тридцять днів, — до того ж їм наразі бракувало гро-

шей навіть на харчі, вони не сплатили оренду за три місяці й не мали роботи. Такий запит дуже, дуже виходив за межі їхньої розвиненої віри.

Тож, Гері, ти цим хочеш сказати, що Бог не може дати комусь десять мільйонів доларів? Звичайно, може. Усе можливо з Богом. Запитання не «Чи може?», а «Чи справді у вас вистачить віри на це?» Якщо ваша віра не може принести вам їжу, якої ви потребуєте, то сумніваюся, що ви вірите в ці десять мільйонів доларів на поточному етапі вашого життя. Але ви можете їх отримати! Ви маєте почати з того, де ви є, і вивчати, як працює віра, а також розширювати свої можливості, щоб керувати більшим, ніж маєте тепер.

Чи можете ви увірувати на виграш у лотерею?

А як щодо лотереї?

Так-так, ми ніяк не можемо оминути цієї теми! Ті самі джекпоти *Powerball* справді сягнули величезних сум за останні кілька років. Пригадую, що минулого року їхній джекпот становив майже один мільярд доларів! Я ніколи в житті не грав у лотерею, але цього разу, коли сума досягла мільярда, у нас в офісі почали ширитися такі балачки: «То що, купимо хоч парочку білетів?» Особисто я не дуже цим переймався, одначе подумав: ну, як і викинути пару доларів, то що? Я знав, які наші шанси — сам не вірив у перемогу, — проте, мабуть, просто вирішив, що вкину пару своїх доларів у загальний котел. Як-то кажуть у таких випадках, хтось, та виграє. Найімовірніше, я зробив це з тією думкою, щоби потім не казати собі, коли хтось виграє цей мільярд, що я не спробував свій шанс. Словом, хоч як це соромно визнавати, та я справді повівся на це.

Тієї ночі Господь проговорив до мене уві сні щодо цього. Він просто сказав мені в тому сні: «Усі Мої обітниці — твої!» — «Так, Господи, я почув Тебе, чітко і ясно, — відповів я. — Мені все зрозуміло». Так, Він виправив мене, але Він також і підбадьорив. Господь дав мені зрозуміти, що мені не потрібна ця лотерея, а якщо мені знадобиться мільярд доларів, то Він дасть його, коли я цього потребуватиму. У мене є понад сім тисяч обітниць, претендувати на які маю законне право, і цього більш ніж достатньо!

Тож повернімося до відповіді на запитання про посів на виграш у лотерею чи будь-якому конкурсі: ви не маєте повновладдя над цим. Я можу посіяти фінансове зерно на оленя, бо олені залишаються в людській владі. Я маю повну правомочність у цьому. Але я не маю повновладдя над лотереєю; це азартна гра.

Як визначити, коли ви не у вірі

Уміння розпізнавати, чи перебуваєте ви у вірі, допоможе вам ухвалювати рішення, а також розуміти, коли не варто цього робити, якщо воно продиктовано страхом. Пам'ятайте, що віра впевнена, живе очікуванням і в душевному мирі. Саме впевненості мені бракувало, коли я вирушив полювати на свого першого призового оленя. Я не перебував у вірі. Чи можете ви розпізнати, коли не маєте віри? Сподіваюся, що так.

Як ви знаєте, ми з Дрендою володіємо 24 гектарами прекрасної землі — поєднання лісу, болота й лук. Це просто ідеальне місце для полювання на оленів. Навколо нашої садиби розташовані поля, на яких вирощують різні сільськогосподарські культури, а ліси й болото — це справжні природні магніти для оленів. Я побудував свій кабінет над гаражем, із дерев'яними книжковими полицями та вбудованим газовим каміном. Це тиха, затишна

робоча кімната, трохи схожа на печеру, де я люблю працювати. І єдине, чого бракувало, — це гарної оленячої голови над моїм столом. Чесно кажучи, я аж ніяк не зацікавлений у полюванні на великих оленів, оскільки я — мисливець заради м'яса, і ніколи не вбивав оленя настільки великого, щоб на його роги можна було повісити рушницю. Але що більше я думав про це, то більше погоджувався з Дрендою, оскільки саме вона наполягла на тому, щоб я вполював великого оленя для свого офісу.

На той час, як ми обговорювали з Дрендою цей момент, ми жили на цій ділянці вже п'ять років, і я жодного разу не бачив там великого оленя. Я виходив на полювання щосезону й уполював кілька гарних восьмипасинкових оленів, але жодного не можна було вважати підхожим для мисливської прикраси. Утім, того року я сказав Дренді, що хочу вполювати великого оленя заради рогів на стіну. Знову ж таки, я ще ніколи не бачив великого оленя в нашому лісі. Вікно нашої кухні виходить на ліс та поле, однак я ніколи не бачив жодного оленя.

Отже, ми з Дрендою зробили посів на великого оленя. Я написав у чеку, що роблю посів на десять пасинків або більше. Ми помолилися над цим зерном, і я поклав конверт із чеком на робочий стіл, щоб відправити поштою. Конверт пролежав там три дні, і я просто не міг його надіслати. Знав, що не маю віри на десять пасинків. Вірив у вісім, шість або чотири пасинки протягом усього дня. Однак мені було важко подумки побачити великого оленя з тією впевненістю й вірою, яка говорить: «Я знаю, що я знаю, що я вполюю десятипасинкового чи більшого оленя, коли вийду на полювання». У мене було достатньо досвіду в Царстві, щоб зрозуміти: я не перебував у вірі. Тож порвав той чек, замінив його на інший, у якому написав: «На чотири пасинки чи більше», — і відправив його поштою.

Увечері, перед тим як піти на полювання, я розповів Дренді, що зробив.

— У мене просто немає віри на такого великого оленя, — сказав я їй.

Вона подивилася на мене й промовила:

— Ти маєш віру на оленя, а я матиму віру на призового оленя. Бог може зробити незмірно більше за те, що ти можеш попросити чи навіть уявити!

Ранок почався звичним лісовим шурхотінням білок і птахів, а запах осіннього листя навіяв мені думки про минулі полювання на оленів. Я зовсім не довго просидів у своїй засідці, десь двадцять хвилин, коли почув звук оленя, який ішов через ліс. Він прямував просто до мого дерева, наче за годинниковим механізмом, і я приготувався до пострілу. Коли той підійшов ближче, я побачив, що це був чотирипасинковий олень — саме на таких я зазвичай полюю, оскільки їхнє м'ясо надзвичайно смачне. Олень ступив на лісову галявину, приблизно за 25 метрів від мене, і я випустив стрілу. З прикрістю я побачив, як стріла вдарила надто високо в задню частину крупа, і зрозумів, що мені доведеться вистежувати цього оленя. Він побіг через ліс, а потім стрибнув у кукурудзяне поле, що межувало з лісом, і зник з поля зору. Я все ще міг чути, як він біжить у кукурудзі, і розумів, наскільки швидко він рухається, тож мені, як тому слідопитові, можливо, доведеться ще довго йти по його слідах.

ВОНО ВЖЕ ВСЕ ВАШЕ, МІЙ ДРУЖЕ, УСЕ ЦАРСТВО. БОГ НЕ МОЖЕ НІЧОГО ДОДАТИ ДО ТОГО, ЩО ВЖЕ ДАВ ВАМ. ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ВСЕ ЦЕ!

Я прочекав у засідці на дереві ще приблизно двадцять хвилин, а потім вирішив злізти з дерева, щоб оглянути стрілу. Само собою,

по ній було точно видно, що я таки влучив у оленя, до того ж на землі помітно було й слід крові. Пішовши по сліду крові, я вже не почувався так прикро, оскільки слід було чітко видно. Але десь через 100 метрів слід крові урвався. Я дивився й дивився, проте не міг знайти жодної краплі. Після двох годин пошуків стало зрозуміло, що олень зник. Я дуже розчарувався. По-перше, аж ніяк не хотів поранити оленя, щоб утратити його, а по-друге, просто був розчарований своїм пострілом.

Постоявши на тому кукурудзяному полі, я було вже завернув додому, коли мене осяяла думка. *У мене все ще є шанс: я можу сполохати оленя, коли повертатимусь додому через кукурудзяне поле, а потім через болото*. Тож я зарядив арбалет. Повільно просувався зарослим бур'янами яром обабіч поля, аж раптом переді мною зірвався олень і стрибнув убік від мене. Не знаючи, що я за один, олень зупинився й озирнувся. Оскільки на мені був камуфляж, то олень — а я побачив, що то був олень-самець, — завагався, бо не міг чітко мене розгледіти. Усе сталося за секунди. Я побачив роги, хоча не міг сказати, які вони завеликі та скільки на них пасинків. Однак знав, що маю лише частку секунди, щоб ухвалити рішення. Олень був за межами моєї звичайної дальності стрільби з лука приблизно на 55 метрів, проте стояв до мене широким боком. Я швидко скинув арбалет, прицілився у верхню частину спини й випустив стрілу. Тієї ж миті, коли стріла влучила в оленя, він упав і так лежав нерухомо. Я, прямо скажемо, був у шоку: невже це справді щойно сталося?

Коли підійшов до оленя, то перше, що сказав, було: «Дрендина віра!» Олень був просто величезний! Я нарахував двадцять шість пасинків, до того ж роги мали ще й внутрішні пасинки. Ніколи не бачив такого великого оленя, як цей. Сказати, що я був у захваті, — це просто не віддати належне тому моменту. І як ви можете

здогадатися, нині ці роги висять над моїм робочим столом у домашньому офісі. Утім, я хочу трохи поговорити про цього оленя. Як або чому він з'явився?

Чотирипасинковий з'явився вчасно, хоча я й промахнувся з пострілом. Але Дренда сказала, що повірила на трофейного оленя. Тепер у неї була перевага переді мною. Вона ж не полює на оленів, і для неї трофейний олень мав бути таким самим легким, як і чотирипасинковий. Для неї всі вони просто олені. І оскільки вона не полює, то не мала заперечливої картини, яка б розказувала їй про неможливість усього цього. Я навіть не бачив великого восьмипасинкового оленя в наших угіддях, але Дрендина віра не ґрунтувалася на тому, що є на наших землях, а що ні. Вона вірила, що Бог може привести того оленя.

Це полювання відбувалося під час сезону розмноження оленів, так званого гону, і самці можуть подорожувати на багато миль у пошуках оленичь. Тому завжди є велика ймовірність, що під час гону на ваших мисливських угіддях з'являться такі олені, яких ви зазвичай не бачите, як сталося цього разу.

Партнерство у вірі

Віра Дренди привела цього трофейного оленя, хоча я не мав віри щодо нього. Хочу, щоб ви прочитали це ще раз. Я не мав віри щодо цього трофейного оленя! Знаю, про що ви зараз думаєте: «Зачекай-но, Гері. Щось я тебе не розумію. Якщо ти не мав віри в цього оленя, то чому він з'явився?» Дозвольте вам це пояснити.

> *І сталось, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від*

них, полоскали невода. І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна.

А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: Попливи на глибінь, і закиньте на полов свій невід. А Симон сказав Йому в відповідь: Наставнику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода.

А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхній невід почав прориватись... І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли помогти їм. Ті прийшли, та й наповнили обидва човни, аж стали вони потопати.

Луки 5:1-7

Я знаю, що ми вже розглядали цю історію раніше, але хочу звернути увагу на дещо, що дасть відповідь на наше запитання.

А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхній невід почав прориватись... ***І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли помогти їм. Ті прийшли, та й наповнили обидва човни, аж стали вони потопати.***

Я хочу поставити вам запитання: скільки віри доклали Яків та Іван, щоб наповнити свій човен рибою? Відповідь — ніскільки! Як ви пам'ятаєте, Петрів човен, як і човни Якова та Івана, був на березі, і рибалки якраз промивали сіті, коли прийшов Ісус. Він попросив Петра дозволу скористатися його човном, щоби проповідувати, а потім сказав йому закинути сіті на глибину, щоб наловити риби. У наслідку Петро наловив стільки риби, що його сіті почали рватися, а човен — тонути. Петро прикликав своїх

напарників, які були на березі, щоб ті прийшли йому на виручку й допомогли витягти рибу. Їхній човен наповнився так само, як і човен Петра, тобто доверху. Моє запитання до вас: скільки віри доклали Яків та Іван, щоб наповнити свій човен рибою? Відповідь — ніскільки! Тоді чому їхній човен наповнився так само, як і Петрів? У тексті знаходимо відповідь на це запитання: там сказано, що вони були партнерами.

Я ЗАВЖДИ КАЖУ, ЩО БОЖІ ТАЄМНИЦІ ПРИХОВАНІ ДЛЯ ВАС, А НЕ ВІД ВАС! БОЖІ ПЛАНИ НЕ ЗНАЄ САТАНА, ЩО ЖИВЕ В ТЕМРЯВІ.

Словник англійської мови *Collins* дає таке визначення слова «партнер»: «Особа, яка співпрацює чи пов'язана з іншою особою в якійсь справі або починанні, зазвичай поділяючи ризики та прибутки».

Партнерство — це юридичний суб'єкт, де діляться ризики, витрати й прибутки від бізнесу. Отже, коли Петрова віра повела його за Ісусом, він фактично позичив Ісусу свій бізнес, а не просто човен, якщо в юридичному сенсі. З правового погляду, Яків та Іван також володіли частиною човна, що ним Петро дозволив користуватися Ісусу, і тому обидва човни наповнилися порівну. Тож чия віра принесла цей урожай? Очевидно, що віра Петра. Саме він сказав: «Наставнику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода».

Тож урожай Якова та Івана був такий самий, як у Петра, хоча в тій ситуації вони не докладали віри. Так було і з Дрендою. Ми партнери, і ми — одне ціле. Її віра того дня принесла оленя. Як бачите, цей принцип партнерства — потужний духовний принцип, який ми щойно розібрали на прикладі цієї історії. Апостол Павло говорить про цей принцип партнерства в Посланні до филип'ян:

Дякую Богові своєму при кожній згадці про вас, і завжди в усякій молитві своїй за всіх вас чиню я молитву з радощами, за участь вашу в Євангелії від першого дня аж дотепер.

Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса. Бо то справедливо мені думати це про всіх вас, бо я маю вас у серці, а ви всі в кайданах моїх, і в обороні, і в утвердженні Євангелії спільники мої в благодаті.

До филип'ян 1:3-7, виділення автора

Апостол Павло каже, що згадує церкву у Филипах із радістю, завдяки їхній безперестанній співпраці з його служінням. Відтак він стверджує, що завдяки їхньому партнерству вони тепер поділяють Божу благодать, яка перебуває на його служінні. Благодать — це Божа підтримка або Божа спроможність, яку було дано Павлу, щоб він виконав свою місію. Церква у Филипах розділила витрати, пов'язані з цією місією, — і, як Яків та Іван, також поділила й помазання та благодать, які перебували на цій місії. Перейдімо до 4-го розділу цього Послання, і ви побачите дивовижний результат, який приносить партнерство.

Тож ви добре зробили, що участь узяли в моїм горі. І знаєте й ви, филип'яни, що на початку благовістя, коли я з Македонії вийшов, не прилучилась була жадна Церква до справи давання й приймання для мене, самі тільки ви, що і раз, і вдруге мені на потреби мої посилали й до Солуня.

Кажу це не тому, щоб шукав я давання, я шукаю плоду, що примножується на річ вашу. Та все я одержав, і маю достаток. Маю повно, прийнявши від Епафродита, що ви послали, як пахощі запашні, жертву приємну, Богові вгодну.

А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі.

До филип'ян 4:14-19, виділення автора

Зверніть особливу увагу на те, що апостол Павло говорить церкві у Филипах: «Мій Бог виповнить вашу всяку потребу». Зауважте, що апостол не сказав: «Ваш Бог задовольнить ваші потреби, бо ви були щедрі до мене». НІ! Апостол Павло сказав: «Мій Бог тепер задовольнить ваші потреби!» Розумієте, филип'яни були партнерами Павла, і як партнери вони мали частку в благодаті апостольської місії. Отже, подібно до того, як Яків та Іван зловили всю ту рибу завдяки вірі Петра, тепер апостол Павло об'явив, що їхні потреби будуть задоволені завдяки його вірі! Сподіваюся, ви вже можете бачити, яку перевагу дає цей принцип.

Припустімо, що вам потрібна машина, і ви перебуваєте в партнерських стосунках із нашим служінням. Уявімо також, що машина коштує 30 000 доларів. Отже, роблячи фінансовий посів *Garykeesee.com*, ви розумієте, що означає партнерство. Ви берете участь у помазанні та благодаті нашого служіння. Ми, як служіння, можемо легко дійти згоди на ці 30 000, оскільки дуже давно пройшли через потребу такої суми. Ми можемо легко стояти у вірі на 30 000 доларів, бо нині витрачаємо мільйони щороку. Одначе колись, пам'ятаю, мені довелося повірити Богу на 30 000, які тоді здавалися просто горою грошей. Тому якщо ви запитаєте мене, чи міг би я повірити Богу на 30 000 доларів, то відповідь буде: «Безумовно». Тож, як і апостол Павло, коли ми перебуваємо в згоді і є партнерами, я можу об'явити, що ваша потреба задоволена не завдяки вашій вірі, а завдяки моїй.

Тепер, очевидно, вам треба перебувати у вірі, сіючи фінансове зерно, щоби пожати ці 30 000, і ви маєте бути впевнені не лише в

Слові Божому, а й у мені. Ви маєте довіряти мені, бути переконані, що я в помазанні та покликаний Богом, що я працюю чесно, і мати можливість побачити результати в моєму житті й у моєму служінні. Якщо ви пересвідчилися в тому, що ми робимо та звідки прийшли, то вже знаєте, що я маю віру на 30 000 доларів! У вас може не бути віри на 30 000, але ми можемо працювати разом у партнерстві й бачити речі, які будуть просто дивовижними. Так само було й із трофейним оленем. Дренда сказала ввечері напередодні мого полювання:

— Ти маєш віру на оленя, а я матиму віру на трофейного оленя. Ось як працює партнерство.

Вибір стратегічного партнерства

Дозвольте викласти деякі основні правила, але для цього я поставлю вам кілька запитань. Якби ви збиралися заснувати комп'ютерну компанію, кого б ви хотіли бачити своїм партнером: хлопця, який тільки вчиться на першому курсі комп'ютерних наук і не має грошей, щоби бути вашим партнером, чи того, хто побудував багатомільйонний комп'ютерний бізнес і має фінанси, щоб допомогти запустити вашу компанію? Звичайно, тут є багато змінних, і я лише наводжу приклад. Утім, гадаю, вибір лежить на поверхні — той, хто має досвід, перевірену репутацію й аж ніяк не збирається збанкрутувати!

Отож те саме можна сказати й про партнерство в служінні. Прошу, не плутайте все те, що я казав щодо прямого Божого водійства, з партнерством із кимось. Водійство перевищує те, про що ми зараз мовимо. Багато разів Бог поведе вас до партнерства під час виконання Його завдань, але інколи вам доведеться обирати самостійно. Я говорю конкретно про фінансовий посів як

вибір, який ви робите; тобто посів, коли ви хочете вийти на наступний рівень. Знаю, що роблю посів у ті завдання, у які вірю, з прямою метою прискорити отримання коштів, необхідних для мого життя. Одне правило, яке я не порушую, — завжди сіяти в завдання, які передбачають віру та згоду, за винятком випадків, коли роблю посів для бідних або нужденних. Звичайно, ми не очікуємо від бідних і нужденних розуміння віри. Ми робимо посів любові для них, і Бог відплатить нам за це. Знову ж таки, сіяти бідним — це інший тип посіву, ніж той, про який ми говорили тут. Іще одне, чого я прагнутиму, роблячи посів, — знайти таку Божу місію або завдання, що матиме такий самий плід, у який я повірив Богу, для самого себе.

Наприклад, моя компанія володіє двома літаками. Перш ніж купити один з них, я зробив посів у Божу місію, що її виконувало відоме мені служіння, яке придбало чимало багатомільйонних літаків у минулому. Коли я кажу «чимало», то саме це й маю на увазі, і всі літаки оплачено живими грішми. У них був видимий результат, коли мова йшла про літаки. Я знав, що вони можуть легко домовитися зі мною про літак і повірити, що так станеться. Я не збирався співпрацювати зі служінням, яке розповідало, що літаки занадто дорогі або не варті того, щоб ними володіти. Це аж ніяк не можна назвати згодою. Ні, я хотів співпрацювати зі служінням, яке розуміло, де саме я перебуваю, було свідоме моєї віри в те, що літак Бог створив, і мало плоди довести це.

Я був пілотом з 19 років і навчився злітати з кілометрової гравійної злітно-посадкової смуги за містом. Я орендував літаки все своє життя, поки одного разу не подумав: *«А знаєте що? Мені просто треба посіяти зерно й повірити в те, що Бог дасть мені власний літак»*. Так і зробив. Знав, на який саме літак збираюся зробити посів. Тож написав назву саме цього літака на своєму

чеку, і ми з Дрендою дійшли згоди щодо нього. Потім відправили цей чек до служіння, про яке я щойно згадував.

Минув приблизно місяць, і я пішов на плановий візит до лікаря. Ми розговорилися, і він між іншим запитав:

— Ви часом не знаєте когось, хто хотів би купити літак?

Я трохи здивувався з цього запитання, оскільки ніхто й ніколи в житті не питав мене про купівлю літаків. Тому поцікавився, що за літак, і то виявився саме той, на який я посіяв своє фінансове зерно. Так-так, я був увесь сповнений уваги. Я пішов і подивився на літак, зв'язався з його власником, і той запросив мене політати. Літак був ідеальний. Єдина проблема — на той момент я не мав грошей, щоб заплатити за нього. Утім, у Бога був Свій план.

Річ у тім, що напередодні восени — а визначився з літаком я в березні — я отримав від батька будинок, який навесні збирався переобладнати під офісну будівлю. Батько сказав мені, що на зиму відключив там воду, тож я й не перевіряв її. Через кілька днів після того, як я подивився літак, зателефонував мій брат і повідомив, що в будинку сталася аварія. Він також розповів, що весь гіпсокартон у будинку попсовано, і більша його частина повідпадала від стін. Очевидно, воду не перекрили, і вона взимку замерзла. Тепер, коли настав березень і потеплішало, вода в будинку почала текти, і невідомо, скільки часу це відбувалося, принаймні кілька тижнів.

Однак мій брат не знав того, що я вже підписав контракт із будівельною компанією на зняття гіпсокартону в усьому будинку та щодо зовнішнього сайдингу. Це входило в план повного перепланування споруди на мій новий офісний комплекс. А зараз найкрутіша частина цієї історії: страхова компанія виплатила за шкоду від води, і це були гроші, які я використав, щоб купити літак. Літак було куплено за готівку!

Тож пам'ятайте, що партнерство — це потужний духовний принцип, про який обов'язково треба дізнатися й користатися його перевагами.

На цьому ми завершуємо нашу розмову про те, як вивільняти свій посів, коли ви перебуваєте у вірі. Отже, тепер, коли ви посіяли своє фінансове зерно, що відбувається далі? Повірте, більшість людей цього не знає, про що свідчить приклад стількох християн, які сіють, але не бачать жодного результату чи ефекту від свого давання. Може, у цей час уже можна посидіти, потягуючи лимонад, поки прийде ваш урожай?

Краще не варто! У наступному розділі поговоримо про те, що вам треба робити.

Розділ 8

ВАМ ПОТРІБЕН ПЛАН!

Коли Бред і Черіті вперше прийшли до нашої церкви, я їх зовсім не знав. Пам'ятаю, що привітався з ними, а потім час від часу ми просто спілкувалися на загальні теми. Уперше вони привернули мою увагу в духовному плані на жіночій конференції Дренди. Конференція почалася в четвер увечері й завершилася в суботу вдень. Чимало учасниць потім залишилися на вечірнє суботнє служіння в нашій церкві. Саме на цьому служінні Бред і Черіті підійшли з проханням: вони хотіли розпочати бізнес і попросили, щоб я прийняв фінансове зерно в наше служіння та помолився разом із ними за цей бізнес.

Пізніше я дізнався, що на тій жіночій конференції Черіті орендувала стенд, щоби продавати виготовлені власноруч засоби догляду за кучерявим волоссям для афроамериканців. Стенд на конференції вона орендувала за 150 доларів, а продала продукції на 350, що принесло їй 200 доларів прибутку.

На тому суботньому вечірньому служінні вони обоє підійшли з цими двома сотнями й захотіли посіяти їх у наше служіння як фінансове зерно для розвитку бізнесу. Я сказав: «Звичайно», — і ми помолилися. Я особливо не зосереджувався на цьому, але

бачив пристрасть у їхніх очах і міг сказати, що вони перебували у вірі, коли вивільняли свій посів.

Щоб трохи познайомити вас із цими людьми, додам, що на той час Бред був *IT*-менеджером у компанії, а Черіті працювала неповний робочий день за 10 доларів на годину; тобто типова сім'я, яка жила від зарплати до зарплати. Після конференції вони й далі продавали свої продукти друзям і дещо збували через Інтернет, однак визнавали, що їхній бізнес рухається аж надто повільно. Утім, Бог працював за лаштунками, готуючи їхнє майбутнє зростання.

Основним компонентом формули їхніх засобів був страусовий жир, що його вони купували у фермера з Каліфорнії, який розводив страусів і який, як вони дізналися, хотів продати свою ферму. Ціна становила 40 000 доларів. Черіті розуміла, що це чудова можливість для майбутнього зростання їхньої компанії, однак подружжя не мало 40 000, і навіть близько. Їм вистачило грошей хіба що на авіаквитки, щоб навідатися на цю ферму в Каліфорнії й побачити її на власні очі, але це було все. Як казав Бред, що ближче вони підлітали до Каліфорнії, то сильніше він нервував. Що він казатиме власнику ферми, якщо вони не мали грошей, і подружжя пообіцяло одне одному, що нічого не позичатимуть на бізнес? Отже, вони дісталися Каліфорнії, фермер показав їм усе навколо, але сказав, що вже знайшов покупця на виробництво страусового жиру. Здавалося, нічого не вийде. Тим часом фермер попросив Бреда виконати для нього певну *IT*-роботу, на що той погодився.

Протягом цього часу Бред і Черіті налагодили стосунки з фермером, і якось він сказав, що ухвалив рішення продати свій бізнес їм. Урешті-решт він отримав гроші за бізнес, а Бред і Черіті отримали свою компанію з виробництва страусового жиру. Приблизно в цей самий час Бред і Черіті почули про будівельний проєкт,

який ми розпочали в церкві *Faith Life Church*, і щось просто-таки вибухнуло в них усередині. Вони бачили, як те перше зерно, що вони посіяли раніше, повністю змінило їхній бізнес, і тепер уже знали, що настав час вивести бізнес на наступний рівень, посіявши більше фінансове зерно. І знову Бред і Черіті зустрілися зі мною перед церквою та зробили посів для свого бізнесу фінансовим зерном із конкретною метою. Посів цей був не заради їхніх особистих грошей, а задля шестизначної суми, яку вони хотіли пожертвувати на будівельний проєкт.

Щоб довго не розповідати, їхні засоби зазнали серйозних змін, і Бог дав новий інгредієнт, який змінив продукти так, що вони стали ідеальними для кучерявого волосся афроамериканців. Продажі відразу ж злетіли, і не минуло багато часу, як вони виписали на будівельний проєкт чек на шестизначну суму. Нині вони підтримують проєкти по всій Африці, а їхній грошовий потік перевищує семизначну цифру. І все це сталося протягом трьох років. Яка неймовірна історія — від 10 доларів на годину до мільйонів за три роки! Отакої!

Це чудова історія, і хороший приклад того, як Бог працює з вами, щоб узяти під Свою опіку вашу провізію й вибудувати вашу впливовість. Перше, що мене вразило в цьому подружжі, — це їхні серця для Царства й мета їхньої компанії — фінансово підтримувати Царство Боже. Друге — це те, як вони працювали з Богом, щоб розробити структуру, продукт і план компанії практично з нічого. Це має надихнути кожного, хто хоче здійснити щось значуще, і воно не залежить від того, скільки ви маєте грошей або що знаєте, коли починаєте. Бог працюватиме з вами на всьому шляху.

Це підводить мене до четвертого принципу Царства, якого навчив Бог: після того як зробите посів і вивільните свою віру, треба дослухатися, коли з'явиться план.

Крок 4. Після того як ви зробили посів і вивільнили свою віру, потрібен план.

> *А Він відповів і сказав їм: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали Йому: Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті динаріїв, і дати їм їсти? А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідіть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві рибі.*
>
> *І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного. І розсілись рядами вони, по сто та по п'ятдесят. І Він узяв п'ять хлібів та дві рибі, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві рибі на всіх поділив. І всі їли й наїлися! А з кусків позосталих та з риб назбирали дванадцять повних кошів. А тих, хто хліб споживав, було тисяч із п'ять чоловіка!*
>
> Марка 6:37-44, виділення автора

Ісус дав учням план дій іще до того, як риба й хліб помножилися. Щойно ви посіяли своє зерно у вірі, треба отримати план від Святого Духа. Найкращий спосіб зробити це — провести час у молитві в Дусі. Не варто ухвалювати жодних рішень або починати щось робити, покладаючись на власні сили, поки не почуєте від Бога. На то є кілька причин. По-перше, намагаючись зробити все власними силами, ви мислитимете занадто вузько. По-друге, ви можете спробувати побудувати свій план на основі того, що вже знаєте, а Бог може захотіти повести вас у новому напрямку. Ви вже випробували все, що знаєте, тому потрібні свіжі ідея та план,

ЩОЙНО ВИ ПОСІЯЛИ СВОЄ ЗЕРНО У ВІРІ, ТРЕБА ОТРИМАТИ ПЛАН ВІД СВЯТОГО ДУХА.

щоб змінити ваш урожай. Отже, чекайте від Господа свіжих ідей і плану. І ті можуть прийти звідусіль: ви можете побачити оголошення, зустріти потрібну людину або просто побачити сон, як це бувало зі мною. Бог приверне вашу увагу й допоможе сформулювати новий план. Дозвольте мені навести приклад, чому це так важливо.

Сила плану

Я, мабуть, наводив цей приклад у кожній із моїх книжок серії «Ваша фінансова революція», але він вартий того, щоби повторити ще раз. Якби я сказав вам, що можу розв'язати всі ваші фінансові проблеми за допомогою кількох слів, то впевнений, що ви б не упустили жодної деталі й записали їх. Що ж, приготуйтеся, бо ось ваша відповідь. Заробіть 10 мільйонів доларів чистого прибутку цьогоріч. Так, я сказав саме це: заробіть 10 мільйонів чистого прибутку до кінця року. Більшість людей таким чином вивели б свої фінанси на правильний шлях платоспроможності.

Що? Чи це мені почулося, оті смішки? Ви смієтеся? Коли я прошу свою аудиторію зробити це, то чую смішки по всій залі. Потім запитую, чому вони сміються. Люди це роблять, бо для них це жарт, це неможливо. Тоді я кажу їм, що в якийсь момент, коли я знижу планку річного доходу, вони перестануть сміятися і скажуть: «Так, оце я можу зробити».

Тож на якому рівні ви перестанете сміятися — 600 000 доларів на рік? Де ви бачите себе — на рівні 200 000 чи 100 000 доларів на рік? Можливо, ваша цифра набагато менша, може, 45 000 на рік. Десь між 10 мільйонами та 0 доларів на рік на якійсь цифрі ви скажете: «Гадаю, я можу це зробити». І тут виникає проблема — саме тут ви й залишитеся. Зрозумійте, ніхто не намагається

зробити того, що йому здається неможливим. Отже, ось у чому проблема: ви зв'язані або обмежені власними думками.

Так-от, дозвольте продемонструвати вам, у чому сила плану. Візьмімо ту саму заяву, що всі ваші фінансові проблеми буде розв'язано, якщо ви заробите чисті 10 мільйонів цьогоріч. Однак цього разу я збираюся запропонувати вам контракт, щоб ви підзаробили. Я платитиму 500 доларів за коробку, куди ви покладете м'яча, заклеїте пакувальною стрічкою, позначите коробку для пересилання, а потім відкладете вбік. Припустімо, що ви можете робити сто коробок на годину, або 50 000 доходу на годину. Уявімо, що ви працюєте 10 годин на день і заробляєте 500 000 на день. Тепер, коли я скажу, що нумо заробимо 10 мільйонів до кінця року, що ви скажете? «ЛЕГКО! Це лише двадцять днів роботи». Гаразд, дозвольте запитати, що змінилося? Нічого, окрім того, що тепер у вас є план. І якщо його дотримуватися, це практично гарантує, що ви досягнете своєї мети, 10 мільйонів доларів на рік доходу.

Зрозуміло? Покладаючись тільки на власну уяву, ви, мабуть, ніколи б не повірили, що ваша мета досяжна, і обмежилися б усім, що ВИ уявляєте для себе можливим. Але вам не потрібні ваші уявлення; ви вже занадто довго живете в цьому світі обмежень. Ні, вам потрібен Святий Дух, Який допоможе вам реалізувати мрії.

У Бога є план для вас

Раніше в книжці я розповідав, з якого жахливого фінансового становища ми з дружиною починали, а також про панічні атаки й депресію, від яких я страждав через фінанси. Коли я почав учитися жити за принципами Царства, мені не було куди звернутися,

окрім як до Бога. Він проговорив до мене й дав план, як заснувати нашу першу фінансову компанію *Forward Financial Group* і показувати людям, як вибратися з боргів. Ото були деньки! Пам'ятаю, як сидів тоді вдома й думав про те, що Він казав мені робити, і запитував себе: «Боже, краще б Ти спочатку це пояснив мені». Але Він відповів, що я виберуся з боргів, щойно виконаю Його план.

Коли ми з Дрендою взялися до виконання плану, що його дав нам Бог, то не мали ні обладнання, ні комп'ютера, геть нічого. Утім, побачивши план, я вже знав, що він спрацює; я відав, що це можливо. І під планом я маю на увазі стратегію й деталі, які Він показав нам щодо запуску плану. Так, я міг би це зробити! Насправді, я залюбки це зробив би.

Так само, як і у випадку Бреда й Черіті, Бог забезпечив нас потрібним стартовим обладнанням. Дивно, але одного разу мій тато, який володів піцерією й не потребував комп'ютера, сказав мені, що хоче купити комп'ютер, і запросив мене із собою. Тож ми пішли й купили йому комп'ютер і програму для роботи з текстом; за його словами, вона цілком могла б мені знадобитися. Зрозумійте таку річ: я нічого не знав про комп'ютери. Батько жив за півтора кілометра далі вулицею від мене, і я почав гратися з комп'ютером і програмою, аж поки зміг написати чудову презентацію для клієнта про те, як погасити його борг. Бог відкрив мені шлях, іще коли я не мав грошей.

Компанія зростала, і я почав наймати торгових представників. У ті часи ми використовували кишенькові фінансові калькулятори, щоби прорахувати всі цифрові показники для кожної сім'ї. Потім вводили ці дані в комп'ютер. А далі заносили дані в шаблон, який я створив у текстовому редакторі, і роздруковували їх, щоб наші торгові представники могли принести їх додому своїм клієнтам. Матричний принтер співав цілий день (ви ж пам'ятаєте

такі принтери?). Незабаром моя секретарка вже не справлялася з обсягом роботи, і мені довелося найняти ще одну людину, щоб допомагала набирати й роздруковувати клієнтські звіти.

Я зрозумів, що бізнес необхідно удосконалювати. Для цього треба була комп'ютерна програма, за допомогою якої можна розраховувати всі фінансові рівняння для кожного клієнта, а також роздруковувати їх. Ми з Дрендою просили Господа про допомогу, щоб Він найшов нам такого комп'ютерного програміста, якого ми могли б собі дозволити, щоб той написав повністю всю програму для нашої компанії.

Через кілька місяців після цієї молитви я відвідував чергового клієнта, коли той запитав мене, побачивши роздруківку, яку я зробив для нього:

— Ви робите це вручну?

— Так, — відповів я. — Але ми дуже хочемо перенести все це в комп'ютерну програму, яка робитиме це за нас.

Він подивився на мене й пояснив, що працює повний робочий день програмістом і пише комп'ютерні програми, але хотів би допомогти нам, зробивши таку й для нас увечері у свій вільний час. Він назвав ціну й пообіцяв, що я зможу платити в міру своїх сил протягом наступного року.

Ця програма змінила все й дала мені змогу найняти більше людей. Незабаром у нас було триста представників на більшій частині східної частини Сполучених Штатів, унаслідок чого наша компанія для одного з наших постачальників стала номером один серед п'яти тисяч компаній.

Заснувавши власну компанію і слідуючи за Святим Духом, ми стали повністю вільними від боргів; а решта, як-то кажуть, уже історія. Я розповідаю все це для того, щоб ви зрозуміли: Бог дасть вам план, якщо ви попросите Його та дозволите Йому

це зробити. Він приведе вас у такі місця, які вам раніше здавалися неможливими.

Отже, дозвольте мені наголосити ще раз, що вам потрібен план. У Бога є план для вашого успіху. Насправді, у Нього є багато планів для вашого успіху. Його ідеї та мудрість безмежні.

> *Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію.*
>
> Єремія 29:11

Як вам почути план від Бога?

То як ви можете почути план? Як я вже говорив, найкращий спосіб почути його — це молитва в Дусі. Тут я не стану докладно розглядати молитву в Дусі, бо моя книжка «Ваша фінансова революція: Сила стратегії» дуже детально описує, як слухати Святого Духа. Але одне коротке зауваження буде дуже доречне:

> *А ми говоримо про мудрість між досконалими, але мудрість не віку цього, ані володарів цього віку, що гинуть, але ми говоримо Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу, яку ніхто з володарів цього віку не пізнав; коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави!*
>
> *Але, як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!*
>
> *А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини.*

> *Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого.*
>
> *А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам.*
>
> 1 до коринтян 2:6-12, виділення автора

Те, чого ми не чули, не бачили й не думали, про що згадується в цьому фрагменті Писання, — це все відкриває нам Святий Дух. Звучить, як велика перевага для мене; авжеж, усе це мені знадобиться. Коли ви стали християнином, Святий Дух оселився у вас і почав управляти вашим життям.

Але є ще один вимір Святого Духа, який Ісус дав Церкві, — хрещення Святим Духом. Це те, що відбулося в день П'ятидесятниці, як ми читаємо в Писанні, коли Святий Дух зійшов на учнів у горниці так само, як Він зійшов на Ісуса на річці Йордан. Саме тоді Ісус розпочав Своє служіння. Саме тоді на Нього зійшла сила Божа, щоб Він став свідком Царства Божого. У дитинстві Ісус не робив чудес. Він не примножував їжу для Своєї сім'ї і не ходив по воді. Щоб зрозуміти хрещення Святим Духом, вам треба усвідомити, що є різниця між народженням згори (коли Дух Божий входить у вас) і хрещенням Святим Духом (коли Святий Дух сходить на вас).

> *Того ж дня дня першого в тижні, коли вечір настав, а двері, де учні зібрались були, були замкнені, бо боялись юдеїв, з'явився Ісус, і став посередині, та й промовляє до них: Мир вам!*
>
> *І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа.*

Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю!

Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: Прийміть Духа Святого!

Івана 20:19-22, виділення автора

Учні були народжені згори саме тієї миті, як про це читаємо в 20-му розділі Євангелії від Івана, але Ісус сказав їм, що вони ще мають чекати хрещення Святим Духом, яке дасть їм змогу бути свідками Царства Божого.

А по муці Своїй Він ставав перед ними живий із засвідченнями багатьма, і сорок день їм з'являвся та про Божеє Царство казав. А зібравшися з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниці Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою христив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів!

Дії 1:3-5

Але ви одержите силу, коли Дух Святий зійде на вас. Ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, Юдеї, Самарії, і по всій землі...

Діяння 1:8, виділення автора,
переклад Свята Біблія: Сучасною мовою

Це Боже помазання приносить силу Божу й допомагає вам творити Його діла. Зверніть увагу, що воно сходить на вас, а не входить у вас. Ви також можете пригадати, що в день П'ятидесятниці всі учні, які чекали в Єрусалимі в горниці, були охрещені Святим Духом. Що було одним зі свідчень цього? Усі вони за-

говорили мовами. Говоріння мовами згадується в 12-му розділі Першого послання до коринтян як один із дев'яти духовних дарів, що дано Церкві. Ви можете сказати, що ці дари зникли, але я категорично не згоден. Хрещення Святим Духом приносить із собою всі дев'ять духовних дарів, та я хочу зосередитися лише на одному — говоріння мовами.

Спочатку це може здатися неважливим, оскільки подумаєте, що цей дар потрібен лише тоді, коли ви розмовляєте з людьми, які говорять іншою мовою, а ви стараєтеся проповідувати Євангелію. Однак здатність звертатися до людей мовою, якої ви не знаєте, ніколи не була метою дару говоріння мовами. Дозвольте мені показати вам, чому це — безцінний дар, і чому він такий важливий для вашого процвітання.

БОЖЕ ПОМАЗАННЯ ПРИНОСИТЬ СИЛУ БОЖУ Й ДОПОМАГАЄ ВАМ ТВОРИТИ ЙОГО ДІЛА.

> *Бо хто має дар говорити іншою мовою, той розмовляє не з людьми, а з Богом. Адже ніхто не розуміє того, що він каже. Він говорить таємне, котре йде від Духа. Той же, хто має дар пророцтва, зміцнює, підбадьорює, і втішає людей. Хто має дар говорити іншою мовою, духовно зміцнює себе, а хто має дар пророцтва, духовно зміцнює церкву. Тож хочу я, щоб ви володіли даром говорити різними мовами. Та ще більше хочеться мені, щоб ви могли пророкувати. Той, хто пророкує — вищий за того, хто розмовляє іншими мовами, хіба що він перекладе, що каже, аби духовно збагатилась і зміцніла церква.*
>
> 1 до Коринтян 14:2-5, виділення автора, переклад Свята Біблія: Сучасною мовою

Нам треба зрозуміти контекст цього апостольського послання. Апостол говорить про те, як слід проводити церковні збори. По суті, тут написано, що говоріння мовами не приносить користі тим, хто чує їх у церкві, оскільки вони не розуміють, що людина говорить. Апостол Павло каже, що в церкві корисніше пророкувати, бо це буде загальнозрозумілою мовою, а отже — більш ефективно.

Утім, коли ми говоримо про окрему людину, яка молиться мовами, то це зовсім інша справа. Говоріння мовами має велику користь для того, хто говорить. У Біблії сказано, що так людина промовляє таємне через свій дух. Ці таємниці — усе те, чого ви не знаєте, і те, що вам треба знати. Також апостол Павло каже, що той, хто говорить мовою, сам себе повчає. Слово «повчати», або ж «наставляти», означає давати настанови. Очевидно, що все те, чого ви не знаєте й маєте дізнатися, цієї миті таємне для вас. Однак говоріння мовами дає настанови тому, хто говорить. Ми з вами точно цього потребуємо, якщо хочемо розробити плани, які виходять за межі того, що ми вже знаємо. Як сказано в Першому посланні до коринтян 2:9-10:

> *...Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини.*

Я потребую цієї допомоги, і ви також. Вашим наступним запитанням буде таке: «Якщо ви говорите мовами й не розумієте, що кажете, то як можете від цього щось отримати?» Що ж, у цьому й полягає таємниця. Коли Святий Дух промовляє через ваш людський дух, то ваш розум починає вловлювати деякі думки, які протікають через вас. Ми називаємо це об'явленням, і це слово

походить від слова «об'являти». Отже, молячись у Дусі, а саме так говоріння мовами називається в Біблії, ви маєте можливість підхоплювати ідеї та думки, які не є вашими.

Я знаю, що у вас, напевно, є багато запитань з цього приводу, тому дозвольте порадити вам звернутися до моєї книжки «Ваша фінансова революція: Сила стратегії». Там ви знайдете відповіді на всі свої запитання.

Зробіть паузу й помоліться про стратегію

Наразі просто уяснімо для себе: коли ви посієте своє зерно у вірі, наступним кроком буде зупинитися й молитися в Дусі Святому певний час, бо тепер вам потрібен план. Саме так зробила Карла.

Карла й Тодд жили звичайним американським життям: від зарплати до зарплати, дедалі більше й більше влізаючи в борги. Якось Карла побачила по телевізорі нашу програму *Fixing the Money Thing* і зрозуміла, що їй теж треба навести лад у своїх фінансах. Пам'ятаю електронного листа, який отримав від Карли. Тоді вона писала, що в них немає фінансового плану. Вони не могли дивитися навіть на пару місяців наперед, настільки обмежені були їхні фінанси. Будь-яка нестача родинного бюджету покривалася кредитними картками.

Карла знала, що їм треба вибратися з боргів, але як? Прочитавши мою книжку, вони з чоловіком посіяли зерно на бізнес-ідею, до того ж зробили посів саме на такий бізнес, який Карла могла б вести вдома. Тодд саме працював учителем у місцевій школі, тож Карла подумала, чим вона може допомогти, щоб наповнити родинний бюджет. Щоранку після того, як подружжя зробило цей посів на бізнес-ідею, Карла проводила деякий час у тиші з Господом, очікуючи почути певну вказівку від Святого Духа.

Одного ранку вона чітко почула у своєму дусі слово «цуценята». Спочатку Карла навіть збентежилася. Цуценята? Вирощувати цуценят на продаж? Так, колись у них був собака, але про те, щоб виховувати цуценят, вона ніколи не думала. Коли того вечора Тодд прийшов додому, їй захотілося розповісти йому про те, що сказав Бог. Очікувано, Тодд сприйняв це з певним застереженням, але все-таки заохотив Карлу вивчити таку можливість. Незабаром Тодд і Карла купили двох цуценят-дівчаток голдендудля та розпочали свій бізнес на цуценятах. Звісно, спочатку їм довелося виростити самих цуценят, а потім уже перейти до розведення.

На цьому шляху не обійшлося й без проблем, однак уже першого року їхні собаки привели тринадцятеро цуценят. Собачат продали приблизно за 1500 доларів кожне, і Карла згадує, що навіть розплакалася, коли зрозуміла, що правильно почула від Святого Духа слово «цуценята». Того ж року Тодда підвищили до посади директора місцевої школи.

Між тим бізнес на цуценятах теж зростав, і нині вони мають уже понад триста цуценят, а ціна на них піднялася приблизно до 2500 доларів за кожне. Фінансове життя родини повернулося на 180 градусів! Минулого року вони виплатили кредит за будинок і тепер повністю позбулися боргів. Також мають можливість подорожувати за межі країни. І спостерігаючи, як Бог стільки всього робить у їхній родині, Карла почувалася просто зобов'язаною розповідати людям про Його Царство. Тому вона написала і щойно випустила свою першу книжку — *Plans to Prosper: How God Gave Us Financial Freedom Through Puppies* («Плани на процвітання: як Бог дав нам фінансову свободу через цуценят»).

Тодд і Карла живуть так, як належить Царству, що привертає людську увагу, щоб і самим зупинитися та порозмислити про Бога. Пророк Ісая, говорячи про церковну епоху, як читаємо в

61-му розділі Книги Ісаї, розповідає, що Бог хоче зробити в нашому житті, поки ми перебуваємо на землі:

> *...І будуть їх звати дубами праведности, саджанцями Господніми, щоб прославивсь Господь!*
>
> Ісая 61:3

Дуб — це могутнє дерево, яке зазвичай має великі розміри. У Біблії сказано, що наше життя буде подібне до дуба — міцне, вкорінене й непохитне. Плодом цього дерева буде праведність, а це означає, що люди бачитимуть, яке має бути життя, що Бог називає правильним. Ми є насадженням Господнім, а це означає, що Бог збирається поставити нас там, де Він уважатиме за краще для нас, у різних місцях, між усіх занять і культур, щоб явити Свою велич. Бог хоче привертати людську увагу через вас! Він прагне, щоб люди бачили добрі плоди Його шляхів у вашому житті. Подібно до того, як фруктове дерево вабить до себе смачними плодами, Бог хоче, щоб ваше життя було схоже на рай на землі.

То як це вдалося Тодду й Карлі? Звичайно, щоб виростити цуценят, їм довелося докласти чимало зусиль, але фінансова свобода була варта того. Ця свобода почалася з того, що вони почули план, слово від Бога. Одне просте слово — ось і все, що почула тоді Карла: «Цуценята!» Утім, це було все, що потрібно. Бог промовлятиме й до вас. Він приведе вас до тих зелених пасовиськ і тихої води, про які говорить Псалом 22.

Проте, як ви можете собі уявити, недостатньо просто почути план. У наступному розділі я розповім про п'ятий крок, і, можливо, він буде найважливішим з усіх, оскільки саме на п'ятому кроці більшість людей зазнають невдачі. Та не ви — ви ходитимете в Божому добрі так само, як це було й у тих історіях, які ви прочитали в цій книжці! Тож ви готові? Перейдімо до п'ятого кроку.

Розділ 9

ЧАС ДІЯТИ!

Будь-який фермер знає, що для кожного врожаю є свій неповторний і особливий час збору. Знати правильний сезон жнив для певної культури — це різниця між успіхом і невдачею. І будьмо відвертими: ви можете пропустити жнива. Отже, це дуже велика й важлива тема. Чи траплялося так, що ви в продуктовому магазині бачили гарні на вигляд червоні яблука й думали: *«Ці яблучка дуже апетитні»*, — та коли приходили додому й відкушували шматочок, казали собі: *«Це ж треба! А воно, виявляється, зовсім не має смаку!»* Авжеж, тут уся справа в часі.

Навіть не можу передати, скільки історій про фінансові катастрофи мені доводилося чути й мати з ними справу, коли люди бралися реалізовувати свій задум, не розрахувавши точно час. Моє улюблене місце з Писання, де йдеться про правильний вибір часу, — це Євангелія від Матвія 13:44 (виділення автора):

> *Царство Небесне подібне ще до захованого в полі* ***скарбу****, що людина, знайшовши, ховає його, і з радости з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле.*

У цій історії чоловікові вистачило мудрості, щоб зрозуміти, що в ту хвилину він не міг насправді заволодіти скарбом. Він мав піти й підготуватися, щоб його придбати.

Як приклад, коли Карла почула слово «цуценята», це не означало, що вже час виставити оголошення про їх продаж. У неї поки що не було цуценят. Вона ще мала виконати багато підготовчої роботи. Спершу необхідно було купити двох малих собачат. Відтак обладнати місце для їх утримання та спланувати, як і куди продавати цуценят, які ще тільки мали колись народитися. Були також правові питання, які треба вивчити щодо необхідних щеплень, що їх слід зробити цуценятам перед продажем.

Були також певні моменти щодо ліцензування, реклами, банківського обслуговування та податків; і це лише дещиця з них. Усі ці речі потрібно вивчити до того, як ви фактично розпочнете сезон жнив, збираючи врожай вашої бізнес-ідеї.

Припустімо, ви належно підготувалися, та найскладніше все ще попереду. Ви маєте вийти зі звичного кола назустріч тій візії, яку Бог проговорив до вас. Авжеж, це бачення буде більшим за вас, і такий крок у невідоме може бути пов'язаний із певним страхом. Утім, страх — це про вас колишнього. Пам'ятайте, тепер ви — це вже новий ви.

Коли Бог проговорив до мене щодо запуску мого бізнесу, я неабияк нервував через це. Починати доводилося абсолютно з нуля. Хоча Бог говорив зі мною уві сні, щоб я починав діяти, і я зробив для того все необхідне, та однаково переживав. Тепер усе залежало від того, чи я справді зможу зробити цей крок. Чи були у вас коли-небудь друзі або знайомі, які завжди говорили про те, що от-от зроблять щось значуще, і зовсім нічого не робили? Я, наприклад, таких знавав чимало! Не забувайте, що я проводив тренінги для продавців понад тридцять років.

Коли ж таки запустив свій бізнес, то не мав жодної клієнтської бази. Жив лише на комісійні та фактично працював сам на себе. Але в мене було ось що — пристрасть. Коли Бог привів мене до заснування компанії, яка допомагала людям вибратися з боргів, я повністю віддався цій справі. Більшу частину свого життя я страждав через фінансові проблеми, і тепер, знайшовши відповідь — Царство Боже, захотів розповісти про це всім. Із Божою допомогою я зміг звести фінансовий план, який показав мені, як складати письмові плани для сімей, щоб за п'ять — сім років вийти з боргів, включно з іпотекою на житло, не змінюючи за цих умов бюджет, — і я не тямив себе від радості. Я знав, що посів свою нішу на фінансовому ринку та вже мав свою історію, щоб розповісти її людям. Але, знову ж таки, спочатку мені треба було повністю налаштувати прототип, перш ніж клацати вмикачем.

Само собою, завжди є речі, яких ви вчитеся на цьому шляху, але, навіть зануривши у справи, ви маєте розробити базову структуру. Утім, хоч би якою чудовою була можливість, продукт чи пропонована зарплата — це завжди сьогодні; і саме сьогодні — той день, коли вам треба втілювати в життя свій план.

Це підводить мене до справжньої проблеми; саме вона, на мою думку, — головна причина того, що стільки людей не досягають своїх цілей, навіть уже дізнавшись від Бога напрям і відповідь щодо своїх фінансових проблем.

Прокрастинація!

Прокрастинація може ґрунтуватися на невпевненості, страху чи просто ліні. Та одне можна сказати напевно: прокрастинація — це легко! Я прочитав дослідження про звички аспірантів, коли йдеться про прокрастинацію.

> *Дженні прибирає у квартирі. Кеті розв'язує математичні головоломки. Метт перевіряє результати спортивних змагань, а Кармен оновлює свою сторінку у Фейсбуці. Усі вони — студенти-психологи, які відкладають свої завдання, які мали б виконувати. Класична прокрастинація в дії.*
>
> *Цієї звички важко позбутися, особливо в наші дні, коли Інтернет дає змогу студентам одним натисканням миші уникати дисциплінованого навчального часу. Як повідомляє мета-аналіз 2007 року, що його провів доктор Пірс Стіл, психолог Університету Калгарі, від 80 до 95 відсотків студентів коледжів прокрастинують, особливо коли йдеться про виконання курсових робіт*[6].

Що ж, можу припустити, що це стосується не лише аспірантів. Усі ті численні фактори, які відтягують на себе нашу увагу, дуже потужні. Відповісти на телефонний виклик або відкрити електронну пошту — це, безсумнівно, уже вбиває наш час. Але прокрастинація має більш тонкий, демонічний бік, про який треба знати. Щоби проілюструвати й пролити світло на цю небезпечну тему — так, я сказав небезпечну, — хочу звернутися до Першого послання до коринтян:

> *А ми говоримо про мудрість між досконалими, але мудрість не віку цього, ані володарів цього віку, що гинуть, але ми говоримо Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу,* ***яку ніхто з володарів цього віку не пізнав; коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави!***
>
> До коринтян 2:6-8, виділення автора

[6] https://www.apa.org/gradpsych/2010/01/procrastination

Авжеж, вам краще це десь записати. Дізнавшись про те, що ви робите, сатана змінить тактику! Ось чому Бог говорить притчами. Ось чому Бог іноді чекає півночі, перш ніж відкрити вам відповідь. Ви маєте знати й пам'ятати, що в нас є ворог. Ваш ворог — це не просто образний персонаж із вилами й у червоному вбранні. Біблія ясно говорить про це:

> *Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник диявол ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого.*
>
> 1 Петра 5:8

Само собою, сатана не може нікого просто так узяти і зжерти, але він хоче витягнути вас з-під небесного повновладдя у своє законне володіння, щоб убити, украсти й поруйнувати. Біблія говорить: «Твій ворог!» Одна з тактик сатани полягає в тому, щоб заманити вас у самозаспокоєння, у стан прокрастинації. Це дасть йому час з'ясувати, які ваші з Богом наміри.

Пам'ятаю сон, який мені наснився однієї ночі. Сцена, яку я побачив, відбувалася вночі, і світло з вікна моєї спальні падало на галявину, аж поки розтануло в темряві. Саме там, де згасало світло, у сутіні, я побачив двох демонів, що стояли навпроти мого вікна із записниками в руках. Я знав, що їх заслано, щоб знайти законний спосіб проникнути в мій дім. Вони щось занотовували, шукали місце слабкості, через яке спробували б зупинити роботу Бога.

ПРОКРАСТИНАЦІЯ МОЖЕ БУТИ СМЕРТЕЛЬНО НЕБЕЗПЕЧНОЮ!

Прокрастинація може бути смертельно небезпечною! Звучить сильно, чи не так? Це звучить прямо протилежно тому, що говорить вам спокуса прокрастинації. Її голос тонкий і пере-

конливий: «Нічого не станеться, якщо ти зробиш це пізніше». Ви завжди можете взятися за справу пізніше. Але чи правда це? Дозвольте мені поділитися історією, яка покаже вам, наскільки небезпечною може бути прокрастинація.

> *А филистимлянин підходив усе ближче до Давида, і чоловік ніс щита перед ним. І подивився филистимлянин, та й побачив Давида, і злегковажив його, бо той був ще хлопець, рум'яний юнак стрункої постави. І сказав филистимлянин до Давида: Чи я пес, що ти вийшов на мене з києм? І филистимлянин прокляв Давида своїми богами. І сказав филистимлянин до Давида: Ходи ж до мене, а я твоє тіло віддам птаству небесному та звірині польовій.*
>
> 1 Самуїлова 17:41-44, виділення автора

> *І сталося, коли филистимлянин устав і пішов, і зблизився до Давида, то Давид поспішив і побіг до лави навпроти филистимлянина. І простяг Давид руку свою до торби, і взяв звідти каменя, та й кинув із пращі, і вдарив филистимлянина в чоло його. І той камінь втявся йому в чоло, і він упав на обличчя своє на землю.*
>
> 1 Самуїлова 17:48-49

Історія про Давида й Голіафа справді дивовижна. Весь ізраїльський народ настрахався, зачувши похваляння Голіафа. Та от Давид сказав, що битиметься з Голіафом за однієї умови: для двобою він обере свою зброю — пращу, якою користувався роками, охороняючи овець. Коли Давид наблизився до Голіафа, той розгублено вигукнув: «Чи я пес, що ти вийшов на мене з києм?» Те, що Голіаф уважав києм, — це насправді Давидів посох. Він не

бачив пращі, заткнутої під пояс. Авжеж, Давид використав посох як обманку, щоби привернути увагу Голіафа до кия, а не до пращі. Коли Голіаф почав наступати на Давида, той побіг йому назустріч. Це ще одна тактика, яку використав Давид, — він знав, що Голіафу буде набагато важче угледіти пращу, якщо він раптово рушить на нього.

Та що, якби Давид учинив подібно до багатьох людей? Зо страху перед конфліктом вони прокрастинують, просто затягуючи час. Що, якби Давид танцював навколо Голіафа, аж поки відчув, що нарешті готовий зробити вирішальний хід? Я впевнений, що тоді б Голіаф побачив пращу, зрозумів стратегію Давида і зміг її нівелювати. Битву було б програно, а весь ізраїльський народ потрапив би в полон.

ЦЕ САМЕ ТЕ, ЩО САТАНА ХОЧЕ ЗРОБИТИ З ВАМИ. ВІН ХОЧЕ ПОЛОНИТИ ВАШІ ПЛАНИ.

Це саме те, що сатана хоче зробити з вами. Він хоче полонити ваші плани. Якщо йому вдасться змусити вас зупинитися, почекати, аж поки ви відчуєте, що вже готові, у нього буде час змінити свою тактику, щоби протидіяти Божому плану у вашому житті. Тож чи небезпечна прокрастинація? Безумовно! Я впевнений, що вона вже обійшлася вам у тисячі доларів у житті. А у випадку Давида вона могла коштувати тисячі людських життів.

Ось чому, коли ви знаєте правильний час і маєте свій план, робіть крок уперед з упевненістю. Я вірю, що ви матимете спонукання від Святого Духа, щоб знати, коли саме настав час зробити крок уперед. Утім, через неправильне навчання багато хто вагається або ж робить такий крок з тим, щоби потім, зіткнувшись із конфліктом, відступити назад і думати, що, імовірно, неправильно почули від Бога.

Не бійтеся конфлікту

Люди не раз розповідали мені, що коли вони робили цей рішучий крок, справжнє пекло обрушувалося на них. Що ж, ви були підготовлені без страху протистояти цьому пеклу. Ворог, відправлений у нокдаун вашим планом від Святого Духа, тепер намагається реагувати, щоб якось пригальмувати цей план. Він не може зупинити його — занадто пізно. Але якщо йому вдасться змусити вас засумніватися в Слові Господа, яке привело вас туди, де ви перебуваєте тепер, то цей страх, найімовірніше, і заверне вас назад. Ворог хоче зчинити такий галас, щоб ви відступили. Тож вам треба бути сильним, як ніколи, і використовувати свою духовну владу, щоби приборкати ворога. Не бійтеся сказати: «Ні, ти цього не зробиш» або «Я зв'язую цього духа боязкості, який намагається терзати мене. Я знаю, що Господь сказав мені зробити, і я роблю це в ім'я Ісуса. Тож зараз відступи, сатано!»

На жаль, більшість сучасних християн не підготовлені до цього й реагують на контратаку сатани, як на щось неочікуване. Якщо вже Бог проговорив до них, вважають вони, і дав їм Свій план, то все мине гладко й швидко, без жодних несподіванок.

Не зрозумійте мене неправильно. Ми маємо абсолютну владу над злими духами, але не маємо абсолютної влади над людьми. І тут слід зазначити ось що: хоча сам я перебуваю під Божим повновладдям, цього зовсім не скажеш про багатьох людей, які стануть жертвами чуток і плутанини. Вони можуть неправильно оцінити мої мотиви або почати переслідувати мене.

Проте вони не зможуть зупинити ваш план Святого Духа!!! Ворогові й надалі бракуватиме дня й долара. Бог набагато випереджає тих, хто переслідує вас, і Він приведе вас до перемоги, якщо ви залишитеся сильними у вірі й відмовитеся йти на компроміс.

Стадія кроку назовні — це такий етап, який потребує більше відваги, ніж віри, щоби пройти його від початку до кінця. Віра привела вас до цієї миті у вашому житті, одначе тепер потрібна відвага, щоби пройти цей шлях. На мою думку, проблема полягає в тому, що люди плутають історію про Червоне море та історію про річку Йордан.

В історії про Червоне море народ Ізраїлю, тепер визволений із Єгипту, прийшов до Червоного моря, де опинився затиснутий морем і горами, оскільки фараон передумав їх відпускати й кинувся в гонитву. Здається, що порятунку немає. Але Мойсей підняв свій жезл (владу), і Червоне море розступилося. Ізраїльтяни перейшли море по суші, а військо фараона намагалося слідувати за ними. Та щойно фараонові вояки зайшли на морське дно, море поглинуло їх, і всі вони загинули. Ізраїль тепер вільний від Єгипту й вільний від рабства. Це могутній акт визволення, і всі ми залюбки співаємо в церквах гімн про Боже визволення.

Попереду їхня обітниця, земля Ханаанська. Це земля їхніх праотців, обітована потомкам Авраама. Коли вони мандрували пустелею, у їхніх вухах дзвеніли слова Мойсея: це буде земля, що тече молоком і медом, — і це звучало занадто добре, щоби бути правдою для людей, які все своє життя знали лише рабство. Однак була проблема: землю вже зайняли інші народи. Коли ізраїльтяни наблизилися до річки Йордан, Мойсей вирішив відправити шпигунів, щоб ті вибрали найкращий маршрут, яким прослідує весь народ, коли перейде в нову землю, а заразом і принесли частку від плодів цієї землі, щоб довести людям, що це гарна земля, сповнена величезних можливостей для них.

Проте шпигуни повернулися з розповіддю, яка змусила ізраїльський народ завернути назад до Єгипту. Землю заповнили міста, обнесені мурами, та народи, які набагато більші та вищі за

ізраїльтян. Розчаровані ізраїльтяни плакали від розчарування та відвернулися від Бога й Мойсея, гадаючи, що їх обдурили. Через їхню невіру Бог не ввів народ в обітницю, бо знав, що без віри їх просто знищать. І це покоління житиме та вмиратиме в пустелі, поки не залишиться жодного з них.

Тепер уже Ісусу Навину Бог наказав вести ізраїльський народ в обітовану землю. Але знову ж таки, коли вони прийшли до річки Йордан, виникла проблема. Річка розлилася, і люди не могли перетнути швидкоплинну воду. Та Бог знову розсік воду, і ізраїльтяни перейшли сушею — цього разу не від конфлікту, як це було, коли вони вийшли з Єгипту, а до конфлікту, коли вони готувалися отримати свою обітницю. Це те, що ви маєте знати. На шляху можуть виникнути запитання або проблеми, які треба буде розв'язувати, але не бійтеся: Бог допоможе вам і захистить. Завжди пам'ятайте, що за кожною проблемою стоїть обітниця. Ніколи не забувайте про це.

Насправді, я збираюся сказати дещо, що може вас шокувати. Будьте свідомі проблем, що виникають. Ні, я не говорю про те, щоб ви копалися у своїх негараздах, сповнені страху. Я кажу про те, щоб ви шукали можливості. Бачте, люди готові платити великі гроші, щоб усунути або розв'язати проблеми. Бізнес — це, справді, відповідь на чиїсь негаразди. Наприклад, люди зголодніли — і хтось відкриває ресторан швидкого харчування *Subway*. Не сумніваюся, що ви й самі, напевно, раніше робили сендвічі, але не перетворювали це на бізнес-концепцію. Утім, нині *Subway* має десятки тисяч закладів по всій планеті, і це тому, що вони розв'язують чиюсь проблему. Ви скажете: «Я міг би це зробити», — і ви могли б. Однак треба мислити по-іншому.

Ми з Дрендою сьогодні мільйонери — це не тому, що ми такі розумаки чи красунчики. Ми просто вивчили, як діє Царство

Боже, і Бог показав нам, як розв'язати проблему, яка в нас виникла. Потім Бог показав нам, як допомогти іншим людям розв'язати ту саму проблему. І це не так уже й складно!

Місце підготування

Отже, після того як ви посієте своє зерно у вірі й отримаєте план, не кидайтеся з місця в кар'єр, не подумавши. Згадайте вже знайоме нам місце з 13-го розділу Євангелії від Матвія:

> *Царство Небесне подібне ще до захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радости з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле.*
>
> Матвія 13:44

Бог завжди спершу покличе вас на місце, де ви зможете підготуватися як слід. Тому, навіть коли ви почули від Бога, і Він дав вам ідею, яка покладе початок новому фантастичному бізнесу, будьте впевнені, що починаєте в правильний час. Бог завжди спочатку відкриває скарб, щоб умотивувати вас до підготовки. Зауважте, я не сказав — Бог дає вам скарб. Я сказав, що Він відкриває скарб, тобто відповідь. Багато, дуже багато людей неправильно зрозуміли одкровення скарбу як час для заволодіння скарбом, і це призвело до жахливих наслідків. Бог завжди приведе вас до місця навчання й підготовки, перш ніж відправить вас узяти цей скарб і назвати його своїм.

Знаю це з власного досвіду: коли я був молодий, Бог послав мені видіння, у якому я стояв і тримав Біблію в руці. Стоячи в тому місці, я не лише бачив, як проповідую з Біблії, а й також розгледів кімнату й людей, яким проповідував. Голос промовив до мене, коли я бачив це видіння: «Я призиваю тебе проповідувати

Моє Слово». Я почув це тричі, а потім видіння зникло. Мені тоді було 19 років. У той час я керував батьковою піцерією й насправді не знав, що саме означає це видіння. Я розумів, що покликаний проповідувати Боже Слово, але як і де це станеться, ще не знав.

Насправді ж, це був заклик до підготування. Не минуло багато часу після того, як Бог дав мені це одкровення, і Він сказав мені піти в біблійну школу, а потім до Університету Орала Робертса. Там я зустрів кохання свого життя — Дренду. Після університету ми розпочали фінансовий бізнес — і це теж був план, якого я тоді просто не розумів. Що сталося з Божим покликом у моєму житті? Утім, Бог мав план. Він використав цей час, щоб навчити мене фінансових аспектів життя й законів і принципів Його Царства, які стали наріжним каменем мого служіння. Він також використав цей час, щоб допомогти моєму особистісному зростанню, щоб я став більш упевненим у собі, оскільки так боявся розмовляти з людьми у свої молоді роки.

Лише 1 вересня 1995 року Бог привів нас до відкриття нашої церкви в підвалі місцевої християнської радіостанції. Наше перше служіння відбувалося ввечері, і коли я стояв там, то побачив точну картину того видіння, яке Бог дав мені двадцять один рік тому.

Тож зрозумійте: коли ви почули від Бога, отримали візію, напрям чи ідею — це, зазвичай, не означає, що ви маєте відразу ж братися за їхню реалізацію. Бог скаже вам, коли треба зробити крок, — так само, як перед тим Він дав вам план. Він говоритиме з вами, і ви це знатимете.

Що стосується мене, то 1995 року ми відвідували маленьку церкву неподалік нашого дому; і на недільному вечірньому служінні Бог почав говорити зі мною. Я навіть не міг чути, що говорив пастор, настільки сильним на мені був Дух Божий. Я знав, що прийшов час зробити крок! І ви теж знатимете свій час.

Ми з Дрендою просто в захваті від усього, що зробив Бог, але наша пристрасть — це все, що Він робить тепер!!!!! Ми присвятили себе проповідуванню та навчанню про Царство, і робитимемо це до кінця наших днів. Ніщо так не захоплює, як бачити осяяні одкровенням обличчя людей, коли ми навчаємо. І ми розуміємо, що це означає, — вони чують відповіді.

Ми знаємо, що Царство — це також і ваша відповідь! Тож який п'ятий принцип, якого навчив мене Бог?

Крок 5. Коли ви знаєте час, спосіб і місце, не зволікайте! І не дивуйтеся конфлікту.

Ви з Богом зможете довести вашу спільну роботу до успішного кінця, не сумнівайтеся в цьому! Просто пам'ятайте, що на то є Божа воля, щоб ви процвітали.

> *Любий друже! Я молюся, щоб ти процвітав в усьому, і щоб був здоровий, бо вже я знаю, що ти духовно процвітаєш.*
>
> 3 Івана 1:2,
> переклад Свята Біблія: Сучасною мовою

Не дозволяйте нікому говорити вам, що на то немає Божої волі, щоб ви були здорові й процвітали в житті, і що цього немає серед усього того найкращого, що Він уготовив для вас! Це саме те, що сатана вкрав із земного царства і що Бог повернув вам у Ісусі Христі. Це релігія навчила людей такої брехні про Бога. Іноді людям треба відучитися від вигадок, перш ніж вони зможуть навчитися істини. Нещодавно я отримав листа як свідчення, що вам треба оновити свій розум для того, що Бог каже насправді.

Дорогий Гері,

Мене звати Анет. Я виросла в сім'ї баптистського пастора, була спасенна в дитинстві та безмежно любила Ісуса. Коли ж подорослішала, то отримала хрещення Святим Духом і почала розуміти, що таке справжнє поклоніння, зцілення, визволення, духовні дари та інші істини про Царство Боже. Я дізналася основні принципи посіву й жнивування через різних учителів у Тілі Христовому. Але тільки коли мій чоловік Джон «натрапив» на ваше вчення, я почала усвідомлювати, що мала справжню проблему з розумінням того, що християни — а особливо ж пастори й люди в служінні — мають прагнути процвітання за межами задоволення своїх повсякденних потреб. Ми виявили, що ніхто з нас насправді не розумів, як діє Боже Царство.

Ми були в служінні та були вірними десятині. Ми також були щедрими дарувальниками й навіть навчилися принципу «посіву і жнив». Проте ми сприймали свою порівняно комфортну повсякденність як усе, чого тільки можемо очікувати від життя. Так було до осені 2003 року, коли сталася жахлива пожежа в портовому приміщенні, де розташовувався і наш бізнес, і центральний офіс нашого служіння. Потім сталося ще кілька подій, які радикально все змінили. У Джона почалися постійні негаразди із серцем, і врешті-решт справа дійшла до операції на відкритому серці. На той час ми не мали медичної страховки й почали отримувати великі лікарняні рахунки. Джонова непрацездатність іще більше погіршила ситуацію. А потім кілька неправильних рішень з нашого боку спричинили ще більші фінансові проблеми.

До 2015 року наш звичайний спосіб життя у фінансовому плані змінився з досить непоганого на обтяжений великими боргами, включно з несплаченими податками.

Ми завжди були щедрими, бо любимо ділитися й віримо, що пожнеш тоді, як посієш. Тож ми відчайдушно, як ніколи раніше, шукали в Господа відповідей. І от Джон натрапив на ваше телевізійне вчення. Спочатку він сказав: «Цим Бога не купиш», — і вимкнув телевізор. Але за кілька днів знову натрапив на вашу програму й цього разу вже не міг відірватися. Зрештою, він замовив усі ваші навчальні матеріали, які були доступні на той час! Ми живилися цим ученням два роки, перш ніж обоє змогли звільнитися від божевільної віри в те, що все це неправильно — бажати добре жити й мати більше ніж достатньо.

Одного разу ми дивилися, мабуть, удесяте, той самий DVD-диск, де ви навчали з 17-го розділу Євангелії від Матвія про те, як Ісус сказав Петрові зловити рибу й використати монету з риб'ячого рота для сплати податків; а далі ви також наводили приклад із 4-го розділу Другої книги царів про жінку, яка використала те, що було в її домі.

Я раптом згадала, що кілька років тому друзі дали нам золоту монету в обмін на якусь роботу, яку ми для них зробили. Цього було недостатньо, щоб сплатити наш борг, але все ж «дещо», яке ми мали в нашому домі й могли використати як зерно для посіву! Ми зробили посів цією монетою у ваше служіння, стали Партнерами Внутрішнього Кола й почали спостерігати за тим, що Бог робитиме далі.

Наступні місяці ми живилися вашим ученням і намагалися тримати голову над водою, виплачуючи борги. Аж

от однієї ночі мені наснився сон, у якому Бог показав, що нам надійде велика сума грошей. Протягом кількох тижнів ми побачили декілька невеликих фінансових благословень, які сталися з нами. Ми й далі молилися та давали більше, слідуючи Божій вказівці, і проголошували Божі істини й слухали ваше вчення, щоби бути впевненими, що виконуємо все, що вважаємо почутим від Нього.

І затим наша фінансова ситуація змінилася радикально, хоча це здавалося майже неможливим. Дуже скоро ми побачили здійснення нашої мрії — та сума грошей, яку ми отримали, набагато перебільшувала потрібну нам для сплатити боргу, який ми завинили. Нині ми вже не маємо боргів. Тепер шукаємо стратегії, як інвестувати з розумом і мати подвійну порцію, щоб давати щедро, завжди й за будь-якої нагоди.

Джон і Анет

Ми постійно отримуємо подібні листи від людей, які дізнаються правду про Бога та Його Царство й усвідомлюють, що релігія їх обманювала.

Як дізнався і я, щойно мій розум оновився до Божої доброти та Його Слова, як зміг зростати в одкровенні, що таке потрібне для вільного життя. Пам'ятайте: ніколи не сумнівайтеся в Богові. Якщо у вашому житті є ситуація, яка може здаватися невдачею з боку Царства Божого, робіть те, що робили Ісусові учні. Вони не запитували в Нього: «Ісусе, чому Ти не вигнав того демона?» Ні, вони запитували: «Чому нам не вдалося вигнати демона?» Вони знали, що це «коротке замикання» трапилося з їхнього боку, і просили Ісуса допомогти їм зрозуміти, чому так сталося. Якщо ви не бачите у своєму житті того, що, згідно з Біблією, вже нале-

жить вам, попросіть Бога показати, чому це так! Він говоритиме з вами й допоможе дізнатися, як діє Його дивовижне Царство. Буквально вчора один бізнесмен із моєї церкви довідався від свого банку, що федеральний грант, спочатку обіцяний йому, відхилено.

БОГ ГОВОРИТИМЕ З ВАМИ Й ДОПОМОЖЕ ДІЗНАТИСЯ, ЯК ДІЄ ЙОГО ДИВОВИЖНЕ ЦАРСТВО.

Цей чоловік уже розраховував на ці гроші й мав на них плани. Без цієї фінансової підтримки йому довелося б звільнити своїх працівників. Він запитав у банку, чому було відмовлено в цих грошах, але там не змогли дати відповіді. А оскільки чоловік очікував суттєвих надходжень, то вже інвестував свої гроші, не дочекавшись гранту, у необхідні йому резерви. Однак тепер виявилося, що гроші не надходять, і цей бізнесмен опинився без коштів, не знаючи, що робити. Єдине, що він мав, — це подарункова картка в гаманці, яку йому хтось дав. Він негайно поїхав із нею до церкви, бо знав, що має сіяти й вірити, що Бог допоможе йому в цей важкий час. Через кілька годин після того, як він залишив подарункову картку в церкві як посів, йому зателефонували з банку та сказали, що дуже шкодують через помилкову інформацію і що гроші йому надіслано.

Ви маєте зіграти свою роль

На завершення дозвольте сказати вам кілька слів про те, як отримати гроші, яких ви потребуєте. Бачу, що так багато Божих людей мають серця, які хочуть давати, серця для людей, але не мають грошей. Вважаю, що основною причиною того, що люди не бачать результату від своїх пожертв, є неправильне сприйняття того, що має відбутися, коли вони пожертвують. Багато христи-

ян помилково вважають, що Бог просто принесе їм гроші, щодо яких вони мають віру. Але це неможливо, оскільки Бог не має грошей. Вони є в земному царстві й лише як продукт комерції (купівлі або продажу чогось).

Тож коли ми даємо, розуміючи цей аспект процесу, то маємо слухати Святого Духа, щоб отримати план, напрям або ідею, за допомогою яких можемо створити чи отримати багатство на ринку. Це не означає, що ви маєте вести бізнес як такий, але Святий Дух спрямує вас до того місця на ринку, де ви зможете закинути свої сіті. Сіть — це все те, що має здатність ловити, або створювати гроші на ринку. Бог спрямовуватиме ваші кроки та ваш план, якого ви маєте дотримуватися. Вважаю, що для більшості найкраща, найшвидша та найбільш результативна сіть — це бізнес. Коли я говорю про бізнес, то не заперечую найману чи корпоративну роботу, та все ж сіть ця має бути достатньо великою, щоб зловити потрібну вам рибу. Це може бути ваш або чийсь бізнес.

Утім, якщо вже заговорили про сіті, то з досвіду знаю, що більшість людей ловлять китів у ваннах. Дозвольте пояснити. Скажімо, хтось працює в місцевому продуктовому магазині й отримує 10 доларів на годину. Але він хоче виплатити борг за свій будинок вартістю 150 000 і використати для цього закон Царства. Гаразд, поки що все добре.

Далі ця людина чує про закон Царства, а саме про посів і жнива, тож робить посів, сподіваючись виплатити борг за будинок. Знову ж таки, поки що все добре. Однак чомусь людина гадає, що гроші з'являться просто так, самі собою. Вона знає, що її робота не здатна принести достатньо грошей, щоб виплатити за будинок, тому покладає надію на Господа (і це добре). Але коли я кажу «покладаємо надію на Господа», ви маєте розуміти, що я маю на увазі: ми покладаємо надію на Господа, щоб Він дав нам

мудрість і напрям, як знайти ці гроші. А це може означати, що тут не обійтися без серйозних життєвих змін.

Бачте, люди не усвідомлюють, що для цього Богу може знадобитися спрямувати їх до нового озера, щоб зловити кита, а не до звичної ванни. Розумієте, у вашій ванні не водяться кити! Оплатити будинок вартістю 150 000 за кілька років, працюючи за 10 доларів на годину, — це буде складно. Але Бог знає, де риба, і може спрямувати вас до правильного місця та способу, щоб зловити рибу, яка вам потрібна для досягнення мети. Пам'ятаєте історію про Петра й величезний улов? Петро рибалив усю ніч і нічого не зловив, але Ісус сказав йому, де ловити рибу, і після цього човен Петра не зміг умістити всього вилову. У чому різниця? В одному слові: напрям. «Закинь сіті на глибині». Бачте, Петро ловив у неправильному місці, але Ісус сказав йому, що робити, і його удача змінилася.

Коли ми з Дрендою мали серйозні борги, нам довелося навчитися чути Бога й іти за Ним до щоразу більших і більших озер, щоб зловити потрібну нам рибу. Боже водійство вказувало нам напрям до дедалі глибшої й глибшої води. Якщо вже зовсім відверто, то Бог вивів нас так далеко, що ми вже не бачили землі, і це виявилося досить лячне місце, оскільки ми ніколи не були там раніше, а особливо було лячно, коли приходили шторми.

Позаяк більшість людей чекають появи грошей від Бога, їм ніколи не спадає на думку прислухатися до чогось, досі не відомого, що поведе їх у нові та лячні місця, де вони ніколи не були раніше. Більшість людей зважає лише на знайоме, на те, що вони вже знають. Проте кити не водяться у вашій ванні. Вам треба вийти на глибину.

Тож пам'ятайте, що нам не треба сидіти склавши руки після посіву. Роблячи посів, ми можемо дотримуватися Слова Бо-

жого й знати, що Бог приведе до жнив. Утім, ми маємо прислухатися, де саме відкриється цей напрям до жнив, слідувати за ним, а далі мати сіті, щоб виловити китів, коли прибудемо на вказане місце.

Багато людей справді роблять кроки, щоб змінити озера, але виявляються неспроможними змінити методи, якими сподіваються пожати свій урожай. Гачок на окуня не втримає кита. (До речі, я не кажу, що ми насправді маємо ловити китів. Я лише наводжу це як приклад, зважаючи на їхні розміри.)

Після того як ви опинитеся в потрібному місці, ваші методи мають бути спроможні впоратися з більшою вагою й тиском, яких потребуватиме цей більший улов. І на все це знадобиться час, щоб склалося як слід. Часто Бог знає, що ми не здатні впоратися з китом, на якого полюємо, коли виходимо з ним один на один. Однак Бог учитиме нас, і ми можемо бути впевнені, що зможемо дотягнути здобич до берега, якщо вистачить духу.

НАМ ТРЕБА ПРАЦЮВАТИ З БОГОМ, ГОТУВАТИСЯ ДО ЖНИВ І КОРИСТАТИСЯ КОЖНОЮ МОЖЛИВІСТЮ, ЯКУ БОГ ПОСТАВИТЬ ПЕРЕД НАМИ.

Отже, як підсумок сказаному нам треба перестати мислити категоріями «чудесних» грошей (я це називаю менталітетом «поштової скриньки»), хоча Бог справді робить дивовижні речі. Замість цього треба працювати з Богом, готуватися до жнив і користатися кожною можливістю, яку Бог поставить перед нами.

Силу провізії вже вкладено у ваші руки. І я маю на увазі не назву моєї книжки. Я кажу про Святого Духа й Царство, у якому Бог поставив вас. Тож відкривайте Царство для себе й приведіть багатьох до Христа своїм успіхом і прикладом на цьому шляху.

Агов, ось я щойно побачив, як надійшов оцей електронний лист, і подумав, що він слугуватиме нам добрим напучуванням перед тим, як ми поставимо остаточну крапку:

> *У розпал кризи світової економіки борги нашого бізнесу, а саме 4000 та 8000 доларів, було просто стерто, наче їх ніколи й не було! І це ще не все!!! Ми проаналізували фінансовий стан нашого бізнесу й зрозуміли, що натепер чистий дохід нашого бізнесу за 2020 рік перевищив наш чистий дохід за весь 2019-й! Ми процвітаємо понад усяку міру, мислиму й немислиму, більше за все, про що могли б просити чи думати (див.: До ефесян 3:20), у той час як світова економіка земного прокляття зазнає краху! Ми просто в захваті від того, що робить Бог. Він НАСТІЛЬКИ вірний Своєму Слову!!!*
>
> *Спасибі, спасибі, спасибі Гарі та Дренді, їхній родині, їхнім співробітникам і партнерам за те, що вони принесли Слово Боже в наше життя! Ми жили сімнадцять років у бідності та злиднях — як і Гарі та Дренда протягом дев'яти років, — поки наші пастори не почали показувати в церкві серії Fixing the Money Thing щосереди ввечері. Це було п'ять із половиною років тому, і відтоді ми вже зовсім не такі, як раніше!!! Іще раз дякуємо, і будьте благословенні!*

Діліться своїми історіями на *GaryKeesee.com*. Інші також мають почути, як неймовірно Царство діє у вашому житті.

Відвідайте *FLNFree.com*
для безкоштовного
завантаження додаткових
матеріалів вашою мовою!

ВАША ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Сила провізії

Боретеся за виживання...
чи здатні на масштабні мрії?

У полоні боргів...
чи втілюєте в життя мету, що її визначив вам Богом?

Що з цього більше підходить вам? І що радикально змінить ВАШЕ ЖИТТЯ?

Провізія.

Усі ми погодимося з тим, що провізія — удосталь усього, що потрібно в житті, — це основа основ.

Але чи справді ви усвідомлюєте *СИЛУ* провізії?

Гері Кізі хоче спростити вам це завдання.

У четвертій частині серії «Ваша фінансова революція» Гері розкриває один із найважливіших складників свого успіху та успіху багатьох інших людей, а також іще один РАДИКАЛЬНИЙ секрет Царства Божого — Силу провізії!

Ви дізнаєтеся про:

- П'ЯТЬ ОСНОВНИХ КРОКІВ, які наблизять до отримання провізії, якої ви потребуєте.
- Важливість віри та як розпізнати, що ви не перебуваєте у вірі.
- Чому прокрастинація може бути смертельно небезпечна.
- Чи можете ви увірувати, що виграєте в лотерею (так, про це також поговоримо).
- І багато іншого!

Прилучайтеся до Гарі в цій захопливій подорожі, яка відкриє вам очі на багато важливих речей у житті, і дізнавайтеся, як застосувати Силу провізії!

Гері Кізі — письменник, промовець, підприємець, фінансовий експерт і пастор, який пристрасно допомагає людям бути переможцями в житті, особливо у сферах віри, сім'ї та фінансів. Гері та його дружина Дренда створили кілька успішних компанії і є засновниками християнської місії *Faith Life Now*, яка випускає дві телевізійні програми — *Fixing the Money Thing* і *Drenda*, а також проводить міжнародні конференції та поширює практичні ресурси. Подружжя Кізі також є пасторами церкви *Faith Life Church* у місті Колумбус, штат Огайо.

P.O. Box 779, New Albany, OH 43054 | garykeesee.com

Бажаєте більше БЕЗКОШТОВНИХ навчальних ресурсів вашою мовою?
Перейдіть на ***FLNFree.com***